

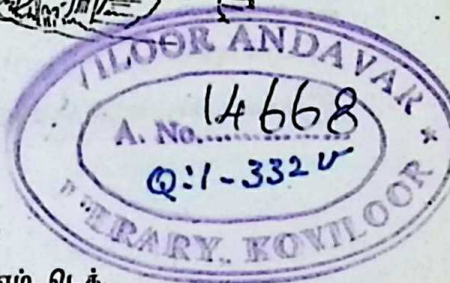
Koviloor Digital Library

ஸ்ரீராமானுஜர்

ANU. 14668

14668 4/3

தயாரிப்பு :

ரவி ராமநாதன், எம். டெக்.

எழுதியவர் :

T.N. சுகி சுப்ரமணியன்

TM

பிரேமா

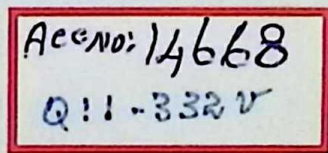

பிரசுரம்

59, ஆற்காடு சாலை,

கோடம்பாக்கம்,

சென்னை - 600 024.

① :24800325, 24833180, 24811755.

E-mail : aruram@md2.vsnl.net.in.

Website: www.premapirasuram.com

மீரோன பிரகரம் - 345

முதற் பதிப்பு	:	மார்ச்	1998
இரண்டாம் பதிப்பு	:	நவம்பர்	1999
மூன்றாம் பதிப்பு	:	ஜூலை	2002
நான்காம் பதிப்பு	:	ஜூன்	2003
ஐந்தாம் பதிப்பு	:	ஆகஸ்ட்	2004
ஆறாம் பதிப்பு	:	டிசம்பர்	2006
ஏழாம் பதிப்பு	:	ஜனவரி	2009
எட்டாம் பதிப்பு	:	மார்ச்	2011

1952

©சகல உரிமைகளும் பெற்றது

விலை ரூ. 33/-

கணிப்பிபாற் : ஏ.ஆர். எண்டர்பிரைசஸ், சென்னை - 24.
வடிவமைப்பு

Printed at : United Bind Graphics, Chennai - 4

முன்னுரை

சமயத் தலைவர்களிலேயே தனிச்சிறப்பு மிக்கத் தலைவர் ஸ்ரீராமானுஜர்.

திருமால் மீது பக்தி, வேத உபநிடதங்கட்கு விளக்கம் காணும் ஞானம், பலனை எதிர்பாராது மக்கட்கு உழைத்த கர்மயோகம் என பக்தி, கர்ம, ஞான யோகங்களின் மானுட உரை வடிவம் அவர்.

தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும் திருக்குலத்தார் தொண்டக் குலத்தார் என்று அறைகூவி ஜாதி பேதமற்ற சமயம் காண விழைந்த புரட்சியாளர். பகுத்தறிவாளர் பாரதிதாசன் கூட அதனாலேயே ஸ்ரீராமானுஜரைப் புகழ்ந்துள்ளார் என்பது முக்கிய விஷயம்.

தான் ஒருவன் நரகம் புகுந்தாலும் நாராயண மந்திரத்தின் பொருள் உணர்ந்தார் யாவரும் வைகுந்தம் புகுவர் என்ற எண்ணத்தில் கோபுரத்தின் மீதேறி மந்திர விளக்கம் உரைத்த தியாகபுருஷர் அவர்.

தறிகெட்டுக் கிடந்த கோவில்கள் நிர்வாகத்தை ஒழுங்குபடுத்தி இப்படி இப்படித்தான் திருக்கோவில்கள் நிர்வாகம் நடைபெற வேண்டும் என்கிற நெறிமுறை வகுத்த உறுதியாளர்.

ஆழ்வார்கள் அமுதத்தமிழில் ஆழ்ந்து தோய்ந்து விளக்கம் கண்ட உரைகாரர்.

குருபக்தியின் உறைவிடம். சிறப்பான சீடர் பரம்பரை உருவாக்கிய மேன்மை மிக்க குருநாதர்.

சோதனைமிக்க காலத்தில் வைணவத்தின் வீழ்ச்சியைத் தடுத்து நிறுத்திய வீறுமிக்க சாதனையாளர்.

ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட திருமாலியத்தை இந்தியா முழுமைக்கும் அறிமுகப்படுத்திய பெருந்தலைவர்.

அவரது வரலாறு ஒவ்வொரு மனிதனும் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய ஒன்று. அதற்காக ஆங்கிலத்திலும்

தமிழிலும் பல நூல்கள் வெளி வந்துள்ளன. வைணவர்கள் எந்த நூல் செய்தாலும் மரபு கெடாது செய்ய வேண்டும் என்ற கருத்தில் செய்வார்கள். வடமொழி, தமிழ்மொழி இருமொழியிலும் நல்ல புலமை உள்ளவர்களால் வரலாற்று நூல்களைச் சிறப்புடன் இயற்றிடுதல் முடியும்.

சைவரான என் தந்தை கலைமாமணி T.N. சுகி கப்பிரமணியன் அவர்கள் இந்த நூலைப் படைத்துள்ளார்கள். 'ஆதிசங்கரர்' பற்றிய என் நூலை வெளியிட்ட பிரேமா பிரகரம் இப்பணியையும் செய்கிறது. ஸ்ரீராமானுஜர் பற்றிப் பேச நான் எடுத்து வைத்த குறிப்புகள் என் தந்தைக்கும் பயன்பட்டன என்பதில் எனக்கு மகிழ்ச்சி.

என் தந்தையாரின் இப்பணியில் அவரது நண்பர் ஒருவரும் (பெயர் வெளியிட விரும்பாதவர்) உதவி செய்துள்ளார்.

வண்ண அட்டையும், வடிவான அச்சம் நூலுக்கு அணி சேர்க்கிறது. என் பாராட்டுக்கள்.

அன்புடன்

சுகி. சிவம்

122 C/9 டி.டி.கே. சாலை

ஆழ்வார்பேட்டை,

சென்னை - 600 018.

யொருளடக்கம்

1.	அல்லிக்கேணிப் பயணம்	7
2.	ஞானசிரியன் ஆளவந்தார்	10
3.	பக்தியின் கொழுந்து	15
4.	வந்து காத்த வரதராஜன்	22
5.	கண்டவர் ஒருவர் கவர்ந்தவர் மற்றொருவர்	26
6.	பிசாசு ஒட்டப்போன பிரகாசர்	29
7.	இசைத் தூதுவர் பெரியநம்பி	35
8.	காணக் கிடைக்காத குருநாதர்	41
9.	உணவும் உபதேசமும்	43
10.	தேடி வந்த மூலிகை	46
11.	இல்லத்திற்கு ஆகாத இல்லாள்	50
12.	இளந்துறவி யதிராஜன்	55
13.	சீடனை வணங்க வந்த குரு!	57
14.	திருமலைநம்பியின் திருத்தொண்டு	59
15.	பெருமாள் அரையரின் பெருந்தொண்டு	61
16.	ஸ்ரீரங்க விஜயம்	62
17.	கோஷ்டியூர் நம்பியின் கொடிய சோதனை	64

18.	மகாமந்திரம் மக்கள் சொத்து	68
19.	கற்போம் கற்பிப்போம்	71
20.	சீதன வெள்ளாட்டி	74
21.	குழ்ச்சி விஷயங்கள்	77
22.	மருமகனை வணங்கும் மாமாமன்!	80
23.	"எம்பார்" ஆன தம்பி	84
24.	பிறந்த ஸ்ரீபாஷ்யம்	87
25.	அத்வைதம் விசிஷ்டாத்வைதம்	91
26.	பொதுமக்கள் மதம் ஸ்ரீவைஷ்ணவம்	93
27.	வடநாட்டு யாத்திரை	99
28.	திருப்பதியில் சங்குசக்கர போர்	102
29.	நிர்வாகத் தலைவர்	108
30.	ஆளவந்தாருக்கு அஞ்சலி	110
31.	சோழ அரச சபையில் குழ்ச்சி	113
32.	வெள்ளாடையுடன் வெளியேறல்	117
33.	மைசூர் பகுதியில்...	118
34.	திருநாராயணன் கோவில்	122
35.	கூரத்தாழ்வான் குணச்சிறப்பு	126
36.	புகழ் உடல் நிலைத்தது	130
37.	"ஸ்ரீராயானுஜம்"	132

1. அல்லிக்கேணிப் பயணம்

சின்னஞ்சிறு காலைப் போதில், வானம் சிவ்வென்று சிவக்க நினைக்கும் வேளை.

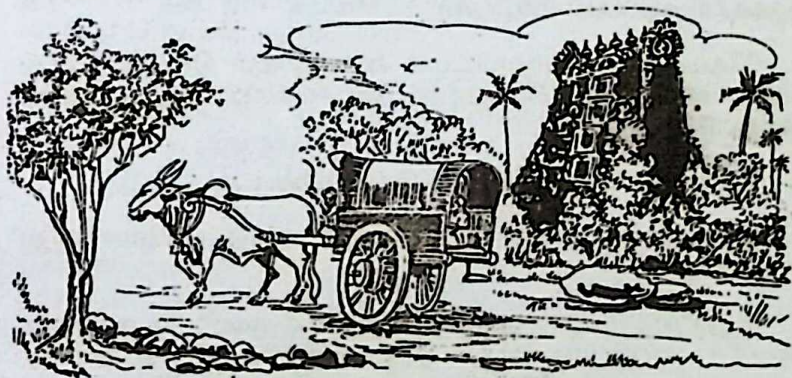
வாவித் தடாகத்துச் செங்கமலப் பூக்கள் ஆவி நாயகனான சூரிய பகவாளை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் விடியற்காலை.

பஞ்சபஞ்ச உஷத் காலம்.

கறவை இனங்கள் கன்றுகளை நினைந்து குரல் கொடுக்கும் காணமுதப் போது...

ஸ்ரீபெரும்புதூர் கோபுரம் நெடிது நின்று கண்டாமணியை ஒலித்தது.

பக்தகோடிகள் கோவிலை நோக்கி வர வேண்டும் என்று ஆஞ்ஞாயிட்டது மணியோசை. கோவில் மணியின் நாதவெள்ளம் ஸ்ரீபெரும்புதூர் வீடுகள்தோறும் புகுந்து திருப்பள்ளி எழுச்சி பாடியது.

ஆசிரி கேசவன் இந்த இனிய நிமித்தத்தை எதிர்பார்த்து நின்றவர், பூட்டி நின்ற கூண்டு வண்டிகளைப் பார்த்தார்.

ஸ்ரீபெரும்புதூர் ஆதிசேசவப் பெருமானைத் தியானித்து, “உம்... நடக்கட்டும்...” என்றார்.

மாட்டு வண்டிகள் நகர்ந்தன. சலங்கை கட்டிய கழுத்தை ஆட்டிக்கொண்டு, ரிஷபங்கள் துரிதமாக நடைபோட்ட போது ஸ்ரீபெரும்புதூர் வீதியிலே சலங்கை ஒலியின் இனிய ஓசையை ரசித்துக் கொண்டும், யாத்திரை மேற்கொண்டவர்களை வாழ்த்திக் கொண்டும் பூக்குடலை சகிதம் காஞ்சீவரம் நோக்கி நடந்தார், திருக்கச்சி நம்பி.

பூவிருந்தவல்லியிலிருந்து, தினம் தினம் காஞ்சிபுரம் தேவப் பெருமானுக்கு (வரதராஜனுக்கு) புஷ்ப கைங்கர்யம் செய்யும் வைஷ்ணவ பக்தர் திருக்கச்சி நம்பி. வைசிய குலத்தில் பிறந்தவர்.

பூவிருந்தவல்லியிலிருந்து புறப்பட்டுக் காஞ்சிபுரம் செல்லும் மார்க்கத்தில் ஆசிரி கேசவ சோமயாஜி இல்லத்தில் இளைப்பாறுவது திருக்கச்சி நம்பிகளது வழக்கம்.

அவ்வாறு இளைப்பாறிய காலத்தில் ஓர் நாள்:

“தங்களுக்குப் புத்ரஸந்தானம் உண்டே?” என்று திருக்கச்சி நம்பிகள் கேட்டார்.

“தேவரீ! திருவாலவட்டக் கைங்கர்யம் செய்யும்போது காஞ்சி வரதராஜப் பெருமானுடன் சல்லாபிப்பது பழக்கம்... என்று கேள்வி!”

கேசவ சோமயாஜி மேலே பேசவில்லை.

“பெருமானைச் சேவித்து, அவர் தரும் பதிவை வந்து சாதிக்கிறேன்!”

மறுதினத்திற்கு மறுதினம் திருக்கச்சி நம்பி, “ஸ்வாமின்... தேவரீர் எப்போதாவது திருவல்லிக்கேணி கடற்கரை எழுந்தருளியது உண்டே?”

“உண்டு. ஸ்ரீ பார்த்தசாரதி கோவிலுக்குப் போனதும் உண்டு! நயக்கு சாரதியாகவும், ஞானாசிரியனாகவும் இருப்பவன் அவன் ஒருவன்தானே!”

“அன்றைக்குச் சந்திர கிரகணமோ?”

“ஆம்! தங்களுக்கு எவ்வாறு தெரிந்தது?”

“தேவரீர் கேட்கச் சொன்ன விபரம் தேவப் பெருமானிடம் கேட்டேன். தாங்கள் சந்திர கிரகண தினத்தன்று கடல் நீராடி ஸ்ரீ பார்த்தசாரதிப் பெருமானை சேவித்தீர்கள் என்றும், அங்கேயே சென்று புத்ரகாம ஹோமம் செய்து கண் வளர வேண்டும் என்றும், ஸுபுத்ர பிரபத்தி விரைவில் ஏற்படும் என்றும் பெருமாள் ஸாதித்தார்!”

திருக்கச்சி நம்பி சொல்லிய சொற்கள் தேனாக, கற்கண்டாகத் தித்தித்தன. அதனால் ஏற்பட்ட உறுதி செயலாக இன்று நடைபெறுகிறது.

வானம் சில்லென்று சிவந்த அந்த நேரத்தில் திருவல்லிக் கேணியை நோக்கி ஆசிரி கேசவ சோமயாஜி நடக்க ஆரம்பித்தார். அவர் பின்னால் மாட்டு வண்டிகள் சென்னையம்பதியை நோக்கி நடைபோட்டுக் கொண்டிருந்தன.

இந்த இனியக் காட்சியைக் கண்களில் தேக்கிக் கொண்டு, திருக்கச்சி நம்பிகள் புஷ்ப கைங்கர்யம் செய்யக் காஞ்சிபுரத்துச் சாஸனியல் நடக்க ஆரம்பித்தார்.

நண்பர்கள் ஸ்ரீபெரும்புதூரில் பிரிந்தார்கள். நண்பர்கள் மனமோ ஒருவரை ஒருவர் ஆசீர்வதித்த வண்ணம் தத்தம் திசையில் நடந்து கொண்டிருந்தனர்.

ஸ்ரீபெரும்புதூர்!

வைஷ்ணவக் கோட்டையின் நடு மையம்; கிழக்கே சென்னையில் ஸ்ரீ பார்த்தசாரதி கோவில். தெற்கில் கோவிலூர் நாயகன், மேற்கே காஞ்சிபுரத்தில் வரதராஜப் பெருமாள், வடக்கே திருப்பதி வேங்கடப் பெருமாள்.

இந்நான்கெல்லாக்கும் நடுவாக நடுநாயகமாக ஆதிகேசவப் பெருமாள் கோவில் ஸ்ரீபெரும்புதூரில் இருக்கிறது.

இங்கிருந்துதான் ஆசிரி கேசவ சோமயாஜி யாத்திரை தொடங்கி திருவல்லிக்கேணி நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறார்.

அவலிக்கேணி கடற்கரை மணலில் கவடுபட நடக்கும் தம்பதிகள்.

ஆசிரி கேசவரும் அவர்தம் மனைவி காந்திமதியும் திருவல்லிக்கேணி கடற்கரைக்கு வந்து நியம நிஷ்டைப்படி நீராடினார்கள்.

மன்னுதன் பொழிலும் வாலியும் மதிலும்
மாமாளிகையும் மண்டபமும்
தென்னன் தொண்டயர்கோன் செய்த நன்மயிலுத்
திருவல்லிக்கேணி நின்றானே
கன்னிநான் மாடமங்கையர் தலைவன்
காமரு சீர்க்கலி கன்றி
சொன்னசொல் மயிலு பத்துடன் வல்லவர்
ககமினி தாள்வார் வானுலகே

-திருமங்கை ஆழ்வார் பாடலைப் பாடி ஸ்ரீபார்த்தசாரதி கோவிலுக்குள் சென்று இறைவனை வழிபட்டனர்.

நோன்பு இருந்தனர்.

கல்வி கேள்விகளில் சிறந்த பண்டிதர்; வேத வேதாங்கங்கள் ஐயம் தீர்ப்பதில் கற்றவர்; வேள்வி பல செய்த வேதவித்து; புத்திர காமாஷ்டியைச் சிறப்புறச் செய்யத் தொடங்கினார்.

2. ஞானாசிரியன் ஆளவந்தார்

கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் மையப்பகுதியில் தமிழகத்தில் குறுநில மன்னர்கள் ஆங்காங்கு செங்கோலோச்சினார்கள்.

அரச சபையென்றால், அறிஞர் பெருமக்கள் இருப்பார்கள். தர்க்கம், வியாகரணம், வேத வேதாங்கங்கள் கற்ற புலவர் பெருமக்களும் அங்கு அலங்கரிப்பார்கள்.

வித்வஜன கோலாகலன் என்னும் பெரும்புலவர், அரச சபையின் மதிப்பையும், பண்டிதர்கள் மனத்துள் பயத்தை உண்டு பண்ணிய பெரும்புலவர்.

வித்வத் கர்வ மிக்க யாண என்பதற்கு வித்வஜன கோலாகலன் என்ற பெயரே சான்று!

தமக்கு நிகராக எவரும் இல்லை என்று தருக்கிப் பல்லக்கேறி பவனி வருவார். இவரது பல்லக்கைச் சுமப்பவர்கள் படித்தப் பண்டிதர்கள். இவரீடம் வாதிட்டுத் தோற்றதால் பல்லக்குத் தூக்கினார்கள்.

இவரை வெல்ல எவரும் துணியவில்லை. யாவரும் அஞ்சினார்கள்.

ஐந்து வயதுள்ள சிறுவன், பல்லக்கில் பவனி போகும் வித்வாணப் பார்த்து, “யார் இவர்?” என்றான்.

“இவர் அரச சபையின் மாபெரும் கவிஞர்; முதறிஞர்; இவரை தர்க்கத்திலோ, வியாகரணத்திலோ வெல்ல முடியாது. முத்துப் பல்லக்கைத் தூக்கிப் போகிறவர்களில் பலர், தமிழும், சமஸ்கிருதமும் படித்து இவரீடம் வாதிட்டுத் தோற்றவர்கள்!”

சிறுவன் மனதில் சிறு நெருடல். படித்தவர்கள் பணிவுடன் இருப்பது நியமம்... வினாந்த நெற்கதிர்கள் தலை சாய்த்துக் கழனியில் நிற்கும் காட்சி அவன் நினைவிற்கு வந்தது.

பதர்கள்தாம் நெஞ்சு நிமிர்த்தித் தலை தாழ்த்தி நில்லாதது, பொல்லாத்தன்மையும், புன்மையும் நிறைந்தது. அந்த இளைஞன் மனத்தில் இக்காட்சியும் பதிந்தது!

குறுநில மன்னன் அவைக்குள் யாழுன்ன என்ற சிறுவன் நுழைந்தான்.

யாண மந்தைக்குள் நுழைந்த சிங்கக் குட்டி.

“சிறுவனே எங்கு வந்தாய்?” என்றார் அரசர்.

“உங்கள் அவைப்புலவர் வித்வஜன கோலாகலன் வாதில் வல்லவர்; வாதுக்கு எதிர்பார்த்து நிற்பவர் என்பதை யாம் அறிவோம்!”

“நீயோ சிறுவன்!”

அரசியார் பார்த்தார். வந்தவன் சிறுவனாக இருந்தாலும் புலமை உள்ளவன். அவைப்புலவரை அடக்கி விடுவான். “ஆளவந்தவன்” என்று எண்ணினார் அரசியார்.

அரசனும் அரசியும் சபையில் பேசிக் கொண்டனர்.

“அரசே! இச்சிறுவன் நமது அவைக் கவிஞரை வெல்லுவார்!”

“வென்றால் பாதி ராஜ்யம் கொடுப்பேன்!”

“மறாக் கூடாது... மறக்கக் கூடாது!”

இது அரசியின் நினைவூட்டு. அரசனுக்கு வாய்ப்புட்டு.

அரசனும் அரசியும் பேசியது வந்த யாமுனன் காதில் விழுந்தது. யாமுனன் சிறுவன் ஆயினும் கருவிலே திருவுடைய தீர்க்கதரிசி. அரசியார், அரசரோடு சபையில் தன் பொருட்டு பந்தயம் வைத்தது கூட அச்சிறு பண்டிதனுக்கு வெறுப்பைத் தந்தது.

பெண்மை அடங்கி இருக்கவில்லை என்ற எண்ணம் உள்ளூரக் கனன்றது.

அவைப் புலவர் “கேள்வியை நான் கேட்கவா? நீர் கேட்கிறீரா?”

“எப்படிச் செய்தாலும் எனக்குச் சம்மதம்!”

“நீரோ சிறுவர்! கேளும்!”

“என் கேள்விகளுக்கு “ஆமாம்” என்று பதில் கூறினால் போதும்! முன்றே கேள்விகள்!” என்றார் சிறுவர் யாமுனன்.

வித்வஜன கோலாகலன் சிரித்து இறுமாந்து எக்களிப்புடன் இருந்தார். எத்தனை பண்டிதர்களை வென்று ஜெயித்து அடிமைகளாக்கி வைத்துள்ளார். பல்லக்குத் தூக்குகிறார்கள்!

சிறுவனது கேள்விக்கண்கள் புறப்பட்டன.

“1. உமது தாயார் மலடி! 2. அரசியார் பத்தினி அல்லர்! இந்த இரண்டு கேள்விகளுக்கு “ஆம்” என்று பதில் சொல்லுங்கள். மேலே அடுத்தக் கேள்வி தொடரும்...”

எவ்வாறு சொல்லுவார்? தண்ணப் பெற்ற தாயை மலடி என்று எந்த மகனாவ் கூறுதல் இயலும்? அரசவைக் கவிஞர் “ஆம்” என்று சொல்லமுடியாமல் தவித்தார். அதைவிட உயிரையே போக்கும் கேள்வி, அடுத்தக் கேள்வி!

அரசியார் பத்தினி அல்லர் என்பதை ஒப்புதல் கொடுப்பது எப்படிச் சாலும்?

நேரம் ஒடிக்கொண்டிருந்தது.

“ஒப்புக் கொண்டீர்களா கேள்வியை?”

“ஆமாம்... இது எப்படி நியாயம்?”

“புவவரே! உமது தாய்க்கு நீர் ஒரே மகன்! ஒரு பிள்ளை பெற்றவனை மலடி என்று நீதி சாஸ்திரங்கள் நிந்தாஸ்துதியாகக் கூறுகின்றன. எனவே உமது தாய் மலடி. அடுத்து அரசனை பலர் முன்னிலையில் பந்தயம் கட்டும்படி செய்தவர் அரசியார். கணவனை பலர் முன்னிலையில் வாதுக்கு அழைப்பது, பந்தயம் கட்டச் செய்வது பத்தினிப் பெண்டிருக்கு இலக்கணம் இல்லை. இதுவும் நீதியின் பார்ப்பட்டது. முன்னாவது கேள்வி தங்களுக்குத் தேவையா?”

“என் அஞ்ஞானத்தை ஒப்புக் கொண்டேன்!”

அரசர், தம் வாக்குப்படி பாதி ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தார். யாழுனன் என்ற அச்சிறுவனே யமுனாச்சாரியாராக வளர்ந்தார். பிந்தை நாளில் “ஆளவந்தார்” என்ற சிறப்புப் பெயரும் பெற்றார்.

ஏழைச் சிறுவன் செல்வக் குவியலுக்கு ஆட்சி செய்ய வந்தார். வைஷ்ணவ தர்மத்தைக் கொடி கட்டி நிலநாட்டிய ஆச்சார்யப் பெருமகனாக வளர்ந்தார் ஆளவந்தார்!

ஏழைக்கு அரசு பதவி கிடைத்ததும் தான் கற்ற வித்தை மறந்தது; வேதம் மறந்தது; போக போக்கியங்களில் ஈடுபட்டார்.

யமுஞ்சாரியார் கல்வியறிவு மிக்கவர்தான். பலருக்கும் வழிகாட்ட வேண்டிய ஆளவந்தார் பாழ்படுகிறாரே என்று அவரது உறவினர், மணக்கால் நம்பிக்கு வருத்தம் எழுந்தது. ஆளவந்தாரை தனிமையில் சந்தித்து, “நமது முன்னோர்கள் தேடிய பெரியதோர் பொக்கிஷம் ஒரு இடத்தில் இருக்கிறது. நாம் போய் அதையடையலாம்” என்றார்.

ஆளவந்தாருக்கு செல்வம் சேர்ப்பதில் மேலும் ஆசை பிறந்தது. மணக்கால் நம்பியீது, நம்பிக்கை வைத்துத் தனிமையில் புறப்பட்டார்.

இருவரும் நடந்தனர்.

திருவரங்கம் வந்தனர்.

ஸ்ரீரங்கநாதரைக் காட்டி, “இதுவே நமது குலதனம்; இதுவே நமது சீதனம்; இதுனை மறந்தால் நாம் உய்வது எங்குனம்?” என்று கேட்டார் மணக்கால் நம்பி.

ஒரு நொடியில் ஐம்பொறிகளும் விழித்தன; பொருள் மோகம், அரசு பதவி இரண்டும் ஆளவந்தாரை விட்டு தெறித்தோடிப் போயின. ஐம்பொறிகளிலிருந்து விடுபட்டு மீண்டும் ஞானி ஆனார்; பண்டிதர் ஆனார். ஆச்சார்ய நினைவு வந்தது. தெய்வ கைங்கர்யம் பகவத் விசாரணை அவரது நினைவில் பரிபூரணமாக நிறுவாடியது.

“திருவரங்கப் பெருமானே நமக்குரிய மாநிதியம்” என்று ஆளவந்தார் எண்ணினார். இதயங் கரைந்தார். ஞானம், வைராக்கியம், அனுஷ்டானம் யாவும் ஊற்றாகப் பெருக்கெடுத்தன. அவர் பெரிய ஞானசிரியனாக மலர்ந்து, வைஷ்ணவத்திற்குப் பெரியதோர் சேவையை திருவரங்கத்திலிருந்து செய்யத் தொடங்கினார்.

ஆளவந்தாருக்கு நிரம்ப சிஷ்யகோடிகள் ஏற்பட்டார்கள். அரசு போகத்தில் திளைத்தவர் ஆத்மானுபவ போகத்தில் அரசர் ஆனார். அவரிடம் படித்த சீடர்கள் யாவரும் கைங்கர்யக் கல்வி கற்ற நிறைகுடங்கள்.

பெரிய நம்பி, திருக்கோட்டியூர்நம்பி, பெரிய திருமலை நம்பி, திருக்கச்சி நம்பி, திருமலையாண்டான், ஆளவந்தார்

ஆழ்வார், மாறனேரி நம்பி, வானமாமலையாண்டான், ஈசன் ஆண்டான், திருமோகூடர் அப்பன், திருக்குருகூர் தாஸர், ஆழ்கொண்ட அம்மங்கை போன்ற குறிப்பிடத்தக்க சீடர்கள், இருபதின்மர் இருந்தனர்.

ஸ்ரீரங்கத்தில் வைஷ்ணவக் கோட்டை ஸ்தாபித்து திருவரங்கநாதப் பெருமாளுக்குக் கைங்கர்யங்கள் செய்த ஆச்சாரியார் ஆளவந்தார் ஞானாசிரியனாக விளங்கி வந்தார்.

அவர் வகுத்த வழியில் அடுத்து வரும் இளைய வானிக யாராக இருக்க முடியும்?

3. பக்தியின் கொழுந்து

தாமது ஞானாச்சாரியார் ஆளவந்தார் ஸ்வாமி ஆக்குப்படி திருப்பதி மலையில் வேங்கடாசலபதி பெருமாளுக்குக் கைங்கர்யம் செய்து வந்தார் பெருஞ்சீடர் ஸ்ரீசைவபுராணர். இவரைத் திருமலை நம்பி என்றும் அழைப்பார்கள். திருமலையில் சேவை செய்ததால் வந்த காரணப் பெயர் நிலுத்து விட்டது.

ஒரு நாள்...

திருமலை நம்பிக்கு மகிழ்ச்சியான மங்கலச் சேதி ஒன்று வந்தது.

பூமிப்பிராட்டிக்கு அவருடைய சகோதரிக்கு ஆண்குழந்தை பிறந்தது. இச்செய்தியைக் கேட்டதும் பிறந்த குழந்தையைக் காணத் திருப்பதியிலிருந்து ஸ்ரீபெரும்புதாருக்கு வந்தார்.

ஸ்ரீ சைவ புராணருக்கு இரு தங்கைகள். ஒருத்தி பெயர் காந்திமதி என்னும் பூமிப்பிராட்டி. இளைய தங்கை பெரியபிராட்டி என்னும் ஸ்ரீதேவி.

காந்திமதி என்னும் பூமிப்பிராட்டியை மணந்தவர் கேசவ சோமயாஜி; ஸ்ரீதேவியை மணந்தவர் மழலை மங்கலம் நயனப்பட்டர்.

நீண்ட காலமாகக் குழந்தைகள் இல்லாதச் சகோதரிகளில்
முத்தவளுக்குக் குழந்தை பிறந்த சேதியால் தாய்மாமன்
ஆனந்தப்பட்டார்.

பகவத் கைங்கர்யம் செய்யும் அவர் வந்து பச்சிளங்
குழந்தையைப் பார்த்தார். அவர் பகவானை தியானம்
செய்கிறவர். ராமபக்தி உள்ளவர். வால்மீகி ராமாயணத்தில்
ஊறித் திளைத்தவர்.

குழந்தையின் வடிவம், வண்ணம் வசூமணப் பெருமானை அவருக்கு நினைவுபடுத்தியது. இளைய பெருமான் கண்ணுங் கருத்துமாக இராமபிரானையும், சீதாபிராட்டியையும் காத்த செயல் நினைவிற்கு வந்தது.

பிறந்த குழந்தை வைதீக தர்மத்தையும், வைஷ்ணவ சித்தாந்தத்தையும் பாதுகாக்கும் ஞானி ஆவான் என்று எண்ணம் அவரது பக்தி உள்ளத்தில் உதித்தது.

“புத்தியின் கொழுந்தைக் கண்டார்
புண்ணியத்தின் கொழுந்தைக் கண்டார்
பக்தியின் கொழுந்தைக் கண்டார்”

திருமலை நம்பிகள் பரவசத்துடன் “இராமானுஜர்” என்னும் திருநாமத்தால் குழந்தையை - தமது மருமகனை அழைத்தார்.

ஸ்ரீ இராமானுஜர் (கி.பி.) 1017 - ம் ஆண்டு சித்திரைத் திங்கள் சுக்லபக்ஷம் பஞ்சமித் திதியில் குருவாரம் கூடிய சுபதினத்தில் திருவாதிரை நட்சத்திரம், கடக வக்னத்தில் அவதாரம் செய்தார். (ஸ்ரீ சங்கரர் பிறந்த நாளும் இதே நாள்தான்)

தாய் மாமன் திருமலை நம்பி “இராமானுஜன்” என்று பெயர் சூட்டியதும் கேசவ சோமயாஜாலுவுக்கு ஒரு சம்பவம் நினைவிற்கு வந்தது.

பார்த்தசாரதிப் பெருமான் கோவிலில் புத்ரகாமேஷ்டியாகம் செய்தபோது கீதாசாரியனான பரமாத்மா, பார்த்தசாரதி பெருமான் “நாமே குழந்தையாக வந்து பிறப்போம்!” என்று கேசவ சோமயாஜாலு கனவில் சொன்னது இப்போது அவர் நினைவிற்கு வந்தது.

அது தெய்வத் திருவருள் நிரம்பிய திருக்குழந்தை என்பதற்கு ஒப்ப, ஸ்ரீ இராமானுஜன் என்னும் திருநாமம் சூட்டப்பெற்றது. குழந்தைப் பிறந்த சேதியும், அதற்கு இராமானுஜன் என்று பெயர் சூட்டியதும் பார்த்து ஆனந்தப்பட்டார் பூவிருந்தவல்லி திருக்கச்சி நம்பிகள்.

ஸ்ரீ பெரும்புதூரில் தமக்கை வீட்டில் மழலை மங்கலத்து ஸ்ரீதேவிக்குக் குழந்தை ஒன்று பிறந்தது. அக் குழந்தைக்கு “கோவிந்தன்” என்று பெயரிட்டார் திருமலை நம்பி.

தந்தையாரிடமே வித்யாபஸ்ம் செய்யத் தொடங்கினார் இராமானுஜர். உரிய காலத்தில் உபநயனம் நடந்தது.

பூவிருந்தவல்லியிலிருந்து வரும் திருக்கச்சி நம்பியின் அடக்கம், வாத்சல்யம், பகவத் கைங்கர்யம், இளம் வயதுள்ள இராமானுஜர் மனசைக் கவர்ந்தது.

சிறுவனின் திவ்யமுகம், பளிச்சிடும் கண்கள், வசீகரம் பொருந்திய தோற்றம் திருக்கச்சி நம்பிக்கு அன்புப் பெருக்கை ஊக்கப் படுத்தியது.

வரதராஜப் பெருமானுக்கு பூ நாளும் தலை சுமந்து திருவாலவட்டம் செய்யும் பக்தரிடம் மரியாதையும், குருநாதர் என்ற பற்றும் சிறுவர் இராமானுஜர் மனத்தில் எழுந்தது.

தந்தைக்கு ஆப்த நண்பர் என்ற முறையில் பாசமும், தங்கள் திருமாளிகையில் தங்கிப் போவதாலும் குடும்பத்திற்கு நலஞ் சொல்லும் நாராயண பாசவதர் என்ற பாசமும் இனையவர் மனத்தில் ஒங்கி நின்றது.

பரஸ்பரம் ஒருவரை ஒருவர் தோழமையோடு காந்தமாகக் கவர்ந்தார்கள். அன்புக்கு வயது இடையூறாக இருக்கவில்லை.

ஏக ஸந்தா கராஹியான இனையாழ்வார் (இராமானுஜர்) தந்தையிடத்தில் வேதாத்யயனம் பண்ணி சதுர்தச வித்யா பாராங்கதராய் ஷோடச கர்ம ஸமஸ்கிருதராய்ப் பதினாந்து வயதிற்குள் பரிபூர்ண ஞானம் பெற்றார்.

பதினாறுவது வயதில் தஞ்சம்மாள் என்னும் பெண்மணியை விவாகம் செய்து வைத்தார் தந்தை. தமது புத்திரன் விசிஷ்டாத்வைத ஆச்சாரியார் ஆவார் என்றே, வைஷ்ணவ பரம்பரையின் தலைமையின் பீடாதிபதியாக வருவார் என்றே பார்க்க இயலாமல் திருநாடு அலங்கரிக்கப் போய்ச் சேர்ந்தார் ஆசிரி கேசவ சோமயாஜி.

தந்தையின் மரணத்தால் சோகமுற்ற இராமானுஜர், தமது ஞான சக்தியாலும், திருக்கச்சி நம்பியின் ஆன்மபலத்துக் கூட்டுறவாலும் தம்மையும் தேற்றித் தானையும் தேற்றினார்.

காஞ்சிமா நகரத்தில் குடி புகுந்த இராமானுஜர் தொடர்ந்து கல்வி மீது நாட்டம் கொண்டார்.

காஞ்சிக்கு அருகாமையில் திருபுக்குழி என்னும் இடத்தில் யாதவப்பிரகாசர் அத்வைத பாடம் சொல்லி வைப்பதில் பெரும் புகழோடும், பல மாணாக்கர் குழாத்தோடும் வாழ்ந்து வந்தார்.

இராமானுஜரும் அவரது தம்பி, ஸ்ரீதேவியின் மகன் கோலிந்தரும் மாணாக்கர்களாக யாதவப்பிரகாசரை அனுகினார்கள்.

தம்மிடம் கற்க வந்த மாணாக்கர்களில் அதிக புத்திசாலி யான இராமானுஜரிடம் யாதவப்பிரகாசருக்கு அதிக அன்பு உண்டாயிற்று. யாதவப்பிரகாசர் அத்வைதத்தில் அறிவுபூர்வமான ஆனந்தத்தில் திளைப்பவர். திருக்கச்சி நம்பியும் தன் தந்தையும் பக்தி பூர்வமாகக் கல்வி புகட்டியவர்கள் என்பதை உணர்ந்தார் இராமானுஜர்.

இராமானுஜரின் இதயம் பக்தி வழிபாட்டில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தது.

யாதவப்பிரகாசர் ஒரு சமயம் “ஸத்யம், ஞானம், அனந்தம், ப்ரஹ்ம” என்ற கருதி வாக்கியத்திற்கு “ஸத்யம், ஞானம், அனந்தம் ஆகிய குணங்களை உடைய பிரம்மம்” என்று விளக்கம் சொன்னார்.

ஆச்சாரியரின் விளக்கம் மாணாக்கரான இராமானுஜருக்குச் சரியாகப்படவில்லை. அதை நிஷேத்தார்; மறுத்தார்.

“ஸத்யம், ஞானம், அனந்தம் ஆகிய குணங்கள் என்பதைவிட பல்வேறு பண்புடைய பிரம்மம் என்று கூறலாமே!” என்று விளக்கம் சொன்னார்.

சிஷ்யன்மீது குருவுக்குச் சீற்றம் வந்தது. தர்க்கம் செய்து குருவையும் தமது வழிக்குத் திருப்ப எண்ணினார்.

ஆண்டவனுக்கும் அவனது அடியார்க்கும் பணிபுரிவதே பேரின்பம் என்பது சிஷ்யரின் சித்தாந்தம்.

கொள்கையில் பிளவு இருந்தாலும் குருவுக்குச் செய்யும் பணிவிடையிலும் மரியாதையிலும் குறைவு வைக்கவில்லை இராமானுஜர்.

ஒருநாள்...

குருநாதர் யாதவப்பிரகாசருக்கு எண்ணெய் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தார் சிஷ்யர் இராமானுஜர்.

தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீக மேவ மக்ஷிணி.

இந்த கருதிக்கு, யாதவப்பிரகாசர் விளக்கம் சொன்னார். இதனைச் செவிமடுத்த சீடர் உள்ளம், கொதித்தது. கண்ணீர் உகுத்தார் இராமானுஜர்.

குருநாதரின் துடையில் இரு நெருப்புத் துண்டம் போல் கண்ணீர் விழுந்தது!

பிரம்மரின் கண்கள் குரங்கின் பிரஷ்டபாசம் போல இருந்தன. இதுவே குருநாதர் விளக்கம்.

“கப்யாஸம்” என்பது குரங்கைக் குறிப்பதைவிட, சூரியனால் மலரும் தாமரை நிறத்தைக் குறித்தால் அதன் பொருளும் மேன்மையும் உயர்வாக இருக்குமே!” என்றார் சிஷ்யர்.

யாதவப் பிரகாசருக்கு ஏற்கனவே சீற்றம் தம்மிலிருந்து கருத்தும் கவினும் மாறுபடும் சீடனைப் பார்த்து, “நீ படித்தது போதும்... போகலாம்...” என்று கோபித்தார்.

குருநாதரை விட்டுப் போக இராமானுஜருக்கு மனம் ஒப்பவில்லை!

ஆனால் அத்வைதத்துக்கு வேட்டுவைக்கும் விவடி மருந்தாக இருக்கும் சிஷ்யனை எத்தனை நாள் தம்முடன் வைத்திருப்பது?

மற்றைய சீடர்களைக் (கோவிந்தன் நீங்கலாக) கூப்பிட்டு அந்தரங்க ஆலோசனை செய்தார், யாதவப்பிரகாசர். வடநாட்டு யாத்திரை உருவாயிற்று!

யாத்திரை போவது உறுதியானதும் இராமானுஜரீடம் அதிக அன்போடு பேசினார், பழகினார் யாதவப்பிரகாசர்.

வடநாட்டு யாத்திரை தொடங்கப்பட்டது. இராமானுஜரும் அவரது இனைய தாயார் மகன் கோவிந்தனும் மற்ற சிஷ்யர்களோடு புறப்பட்டனர். பயணத்தின்போது கோவிந்தரும், இராமானுஜரும் சேர்ந்து பழகாதபடி கண்காணிப்பும், ஜோடனையும் நடந்தது.

இராமானுஜர், இயற்கையின் அற்புதங்களையும், இறைவனின் கருணையையும் காட்டிலும் மேட்டிலும் நாட்டிலும் கண்டு ஆனந்தக் களிப்பிலே உல்லாசமாக யாத்திரை செய்து வந்தார்.

கோவிந்தருக்கு ஆசிரியரின் “குட்டு” தெரிந்து விட்டது. தமையனை நெருங்கினார்.

இரகசியமாக “உங்களைக் கங்கையில் கொல்வதற்கு இந்த யாத்திரை மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. நீங்கள் தப்புவது நலம்...” என்றார்.

விந்தியமலைக் காட்டிலே தன்னந்தனியாக எவ்வாறு தப்ப முடியும்? அவர்கள் பயணம் செய்த இடம் விந்தியமலைப் பிரதேசம்.

கோஷ்டியை விட்டுப்பிரிந்த இளைஞர் இராமானுஜர் மனம் போனபடி கானகத்திற்குள் நுழைந்தார். இருட்டி விட்டது. எங்கும் இருள், எங்கும் இருட்டு!

இராமானுஜர் வழி தவறிப் போய் விட்டதாகவும், காட்டில் வாழும் ஐந்துக்களிடம் தனியாக அகப்பட்டு இருப்பார் என்றும் யாதவப்பிரகாசரும் அவரது அந்தரங்க சீடர்களும் மகிழ்ந்தபடி வடநாட்டு யாத்திரையை மேற்கொண்டும் தொடங்கினார்கள்.

கோவிந்தர், நெஞ்சிலே திகிலோடு யாத்திரைக் கோஷ்டியுடன் போய்க் கொண்டிருந்தார்.

4. வந்து காத்த வரதராஜன்

மகன் இராமானுஜர் வீட்டிற்குள் வந்ததும் தாயார் பூமிப்பிராட்டி திடுக்கிட்டாள். வடநாட்டு யாத்திரை சென்றவன் மூன்று மாதத்திற்குப் பின் வரவேண்டியவன் சட்டென்று வந்து நின்றால்?

“கோவிந்தன் எங்கே?”

“யாத்திரை கோஷ்டியில் யாதவப் பிரகாசருடன் போயிருக்கிறான். அவன் தந்த எச்சரிக்கையினால் உயிர் பிழைத்தவன் நான்!”

தமது குருநாதரின் சூழ்ச்சியைத் தாய்க்கு விவரித்தார். தாயின் கண்கள் குளமாயின. மகன் பட்ட துயரங்கள் அவள் இதயத்தைக் கசக்கிப் பிழிந்தன.

“அம்மா! விந்திய பிரதேசத்துக் காட்டிலே வழி தெரியவில்லை. நடந்தேன். இருட்டியது. மரத்தடியில் படுத்திருந்தேன். நான் தூங்கி விட்டேன். யாரோ பேசும் குரல் கேட்டது.

இராமானுஜர் சொன்னார். தாய் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

வேடுவத் தம்பதிகள் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அம்மா... கண் விழித்தேன். அவர்களில் வேடுவனின் கரிய தோற்றம் பயங்கரமாக இருந்தது...

“நாங்கள் வட தேசத்தவர்கள். தெற்கே இராமேஸ்வரம் போகிறோம். காஞ்சிபுரம் வழியாக போகப் போகிறோம். நீங்கள் யார்?”

“நான் காஞ்சிபுரத்துவாசி. வழி தெரியாமல் விந்தியக்காட்டில் மாட்டிக் கொண்டேன்.”

“பயப்பட வேண்டாம். தூங்கி எழுந்தால் போய் விடலாம்” என்றான் வேடன்.

நான் மீண்டும் தூங்கினேன். விடியும் சமயம். வேடுவப் பெண், "தாகமாக இருக்கிறது, தண்ணீர் வேண்டும்" என்று வேடுவனிடம் கேட்டாள்.

"இங்கே பக்கத்தில் கிணறு இருக்கிறது. ஆனாலும் நன்கு விடியட்டும்" என்றான் வேடன்!

எனக்குள் பரிவு பிறந்தது. நமக்குக் காட்டு வழியிலே கண்ணாக வந்து வழிகாட்டியாகவும், துணைவர்களாகவும் இருப்பவர்களுக்குத் தண்ணீர் கொடுத்து உதவவேண்டும் என்னும் கடமையுணர்ச்சி உந்தியது. இருட்டிலே கிணறு இருக்கும் இடத்தைத் தேடி நகர்ந்தேன்!

சற்றுத் தொலைவில் மக்கள் பேசும் குரல் கேட்டது. அது தமிழாகவும் இருந்தது. கிணற்றைக் கண்ட ஆனந்தம்; தமிழ்ப்பேச்சைக் கேட்ட ஆனந்தம். மேலும் உதவி செய்யப் போகிறவர்களுக்கு உதவிசெய்யும் வாய்ப்புக் கிடைத்த பெருமிதத்தில் "இது என்ன பிராந்தியம்?" என்று கேட்டேன்.

"சாலைக்கிணறு காஞ்சிபுரத்துக்கு அருகாமையில் இருக்கிறது. உமக்குத் தெரியாதோ?" என்னும் பதில் வந்தது.

நான் திகைத்தேன். இராப்பொழுதிலே ஆயிரம் மைல்கள் எவ்வாறு வந்தேன். என் மனம் மகிழ்ச்சி அடைந்தது. வேடுவனையும் வேடுவச்சியையும் தேடிப் போனேன். அவர்களைக் காணோம் அம்மா!

யாத்திரை சென்று உயிர் தப்பி வந்த கதையைத் தாய்க்குச் சொன்னார்.

"எல்லாம் வரதராஜப் பெருமானின் திருவிளையாடல்! உன்னை பந்தோபஸ்தாகக் கொண்டு வந்து என்னிடம் ஒப்படைத்து விட்டார். யாத்திரைக்குப் போன நீ திரும்பி வரவேண்டும் என்று வரதராஜனை வணங்கினேன். நான் கவலைப்பட்டேன். அவர் காநியத்தில் செய்து தந்தார்!"

"பெற்ற தாயும் பெருமானும் தான் உன்னைப் பற்றிக் கவலைப்படவும், காப்பாற்றவும் முடியும்!"

"தாயும் தாயனைய அன்புடையவனும் ஆண்டவன் ஒருவன்தானே!"

இராமானுஜர் தாயிடம் சொன்னார்.

"அம்மா! நடந்த சம்பவங்களை எவரிடமும் நீ சொல்லாதே!"

"உன் குருநாதர் திருக்கச்சி நம்பிகள் சமூகத்திற்கு மட்டும் இதனை விண்ணப்பித்து விடு; மற்றவர்கள் அறியவேண்டாம்!"

"ஆக்ஷை அம்மா!" என்று தாயை நமஸ்கரித்து எழுந்தபோது அவருக்கு ஒரு அதிசயம் காத்திருந்தது.

இராமானுஜர் ஊர் திரும்பிய செய்தி அறியாமல் காஞ்சிபுரத்துக்கு தமக்கை வீட்டிற்கு வந்தாள் பூமிப்பிராட்டி, கோலிந்தன் தாய்.

அவளுடன் தஞ்சம்மாளும் வந்தாள்.

வீட்டுக்குள்ளே வந்த தஞ்சம்மாள் கணவனைப் பார்த்தாள். கணவரையும், அவரது தாயான பெரியபிராட்டியையும் நமஸ்கரித்து எழுந்தாள்.

யாத்திரை சென்ற மகளைப் பிரிந்து துக்கப்படாமல் இருக்கவும், தமக்கைக்கு ஒத்தாசையுடன் இருக்கவும், மருமகனை அழைத்து வந்திருந்தாள் பெரியபிராட்டி.

"தஞ்சம்மா! நீ செளக்கியமா?" என்று மாயியார் கேட்டாள். மாயியாருடன் இருக்க வந்த தஞ்சம்மாள் கணவனைக் கண்டதும் ஆனந்தப்பட்டாள். அதே சமயம் இராமானுஜர் கொஞ்சம் வேதனைப்பட்டார்.

தஞ்சம்மாள் குணக்கேடு நிரம்பிய அழகின் பொக்கிஷம். ஐந்தி ஆசாரத்திலும், அழகுத் தியிரினாலும் கணவனைத் துச்சமாக எண்ணும் சுபாவம் உள்ளவள். அவளது குண தோஷத்தை நிவர்த்திக்க முயன்று, திருத்த முடியாத பிறவி என்று உள்ளூர் வருந்தியவர், இளைஞர் இராமானுஜர்.

"இனிமேல் குடும்பம் ககப்படும்." என்று தாயார் இனிமையாகச் சொல்லி மகன் மனத்தைக் குறிப்பறிந்து கோணல் எடுத்து நிமிர்த்தி வைத்தாள்.

கங்கையின் பிரவாகத்தில் இறப்பதற்கு அஞ்சி குண
சௌந்தர்யமில்லாத வீட்டிற்குள் வந்தோமே என்ற அச்சம்
சிறிது நேரம் அவர் மனத்துள் நிறுலாடியது.

தாயன்பு ஒருபால்! தன்னைக் காத்த பேரருளாளனுக்கும்
பெருந்தேவிக்கும் சாஸக்கிணற்றிலிருந்து தினம் தினம்
குடத்தில் திருமஞ்சனத் தீர்த்தம் சுமந்து சென்று தன்
நன்றியைக் காணிக்கை ஆக்க வேண்டும் என்ற நினைவு
மறுபால் எழுந்தது.

கடவுள் பக்தி, கைப்பிடித்த நாயகியின் குணக்கேட்டைப்
பின்தள்ளி நிற்க வைத்தது.

கோவில் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்ட திருக்கச்சி நம்பிக்கு,
வீட்டிற்கு வந்து விட்டார் இராமானுஜர் என்ற இனிப்பான
செய்தி எட்டியது. ஒடோடி வந்தார். உவகை பொங்க
இருவரும் ஆரத் தழுவிக்கொண்டனர்.

தாய் பெரியபிராட்டி சொன்னாள்.

“பாகவத சிரேஷ்டரே! தாங்கள்தாம் என் பிள்ளைக்கு கதி;
கவசம்” என்றாள் இராமானுஜரின் தாய். வீட்டில்
இருந்தபடியே வேதாந்த ஆராய்ச்சிகள் செய்யத் தொடங்கினார்.

மாதங்கள் ஓடிக் கொண்டிருந்தன.

ஸ்ரீரங்கத்தில் வைஷ்ணவக் கோட்டையை ஸ்தாபித்து,
திருவரங்கப் பெருமாளுக்குக் கைங்கர்யம் செய்து வந்தார்
ஆளவந்தார்.

சிஷ்ய கோடிகளுக்கு ஞானாசிரியனாகவும் அவர் விளங்கி
வந்தார்.

அவரது உள்ளத்திற்குள் தமக்குப் பின் வைஷ்ணவ
நெறியை வளர்க்கும் சீடன் யார் என்னும் கவலையும் விடிவு
பெருமல் வாட்டிக் கொண்டிருந்தது.

ஹஸ்தி கிரியிலிருந்து (காஞ்சிபுரத்திலிருந்து) வந்த
இரண்டு வைஷ்ணவர்கள் “வரதராஜப் பெருமாளுக்குக்
கைங்கர்யம் செய்யும் பக்தன் ஒருவன் இருக்கிறான். அவனது

தோற்றமும் கல்வியும், நெறியும் எவருக்கும் உவப்பாக இருக்கின்றன” என்று சொன்னார்கள்.

ஆளவந்தாருக்கு அத்தகைய பக்தனைப் பார்க்க வேண்டும் என்று எண்ணம் பிறந்தது.

“அந்த வாலிபன் நிரம்பக் கல்வியும் சாஸ்திர அறிவும் உள்ளவன். அவன் அத்வைதி யாதவப்பிரகாசர் போதித்த பாதையை விட்டு இப்போது விலகி வந்திருக்கிறான். தங்கள் சீடனாகவும், தங்கள் கோஷ்டிக்குள்ளாகவும் வந்தால் வைஷ்ணவத்தின் பெருமை தொடர்ந்து துவங்கும்!”

காஞ்சிபுரத்து வைஷ்ணவர்கள் இவ்வாறு சேதி சொன்னார்கள்.

5. கண்டவர் ஒருவர் கவர்ந்தவர் மற்றொருவர்

வைணவத் தலைவர் ஆளவந்தார் உள்ளத்துள் இராமானுஜர் தொண்டும், பக்தியும் வேர் பிடித்தன. தொலைதூரத்திலுள்ள காஞ்சிபுரத்துப் பக்தனைக் காண எண்ணம் எழுந்தது.

“வரதராஜப் பெருமானுக்குச் சேவை செய்யும் இளைஞரை ரங்கராஜருக்குச் சேவை செய்ய அழைக்க வேண்டுமானால், வரதராஜப் பெருமான் உத்திரவை வாங்கிக் கொண்டே நாம் அவரை அணுக வேண்டும்” என்றார் ஆளவந்தார்.

குருவாகவும், வைஷ்ணவத்தில் தலைவராகவும் விளங்கும் ஆளவந்தார் பேச்சினைக் கேட்டார்களா?

“வரதராஜப் பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்கிறவரை அணுகமுன் வரதராஜரிடம் முறையிட வேண்டும்” என்கிறார். இதுதான் பக்தியின் எல்லையைக் கண்டவர்களின் நெஞ்சம்.

பழுத்து உதிரும் இலைபோல முதிரும் நிலயிலிருந்த மகாஞானி ஆளவந்தார் காஞ்சிபுரம் போவதென்றும்,

வரதராஜரீடம் நேரில் தமது வேண்டுகோளைத் தெரிவிப்பது என்றும் தீர்மானம் செய்து கொண்டார்.

இதன் மத்தியில் சில மாதங்கள் மறைந்தன.

திருக்கச்சி நம்பியுடன், இராமானுஜர் நெருங்கி அன்னரீடம் தமது ஐயங்களை களைந்தும் அன்பு உறவைப் பெருக்கியும் கொண்டார்.

வடநாட்டு கங்கை யாத்திரையை முடித்துக் கொண்டு யாதவப்பிரகாசர் காஞ்சிபுரம் வந்தார். வந்தால்?

விந்தியமலைக் காட்டிலே அழிந்து ஒழிந்து போய் விட்டதாக எண்ணிய இராமானுஜர் உயிரோடு இருப்பதைப் பார்த்தார்.

கயவர்கள் தங்கள் உள்ளத்தையும் நோக்கத்தையும் மறைப்பதில் வல்லவர்கள். எந்தச் சீடனை கங்கையில் கொன்றுவிட நினைத்தாரோ அதே சீடனை உயிரோடு பார்த்ததும், தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் உகுத்தார்.

“கொடிய விலங்குகள் உன்னை உண்டு விட்டனவே என்று நாங்கள் பதறி அழுதோம். ஆண்டவனைத் தொழுதோம். உன்னை இழந்து விட்டோமென்று மனம் நொந்து பயணம் செய்து திரும்பினோம். நீ எவ்வாறு இங்கு வந்தாய்?”

சீடனைக் கட்டிக்கொண்டு கண்ணீர் நுனய நுனயப் பேசும்போது, இராமானுஜர் பொய் பேச முடியுமா?

வேடுவன், வேடுவச்சி வந்து தம்மை விந்தியமலையில் வழி நடத்திய அற்புதத்தைச் சொன்னார்.

“வரதராஜப் பெருமாள் உன்னைக் காக்கும் தெய்வம். நீ என்னுடைய சீடன்! உன்னை இனி விடமாட்டோம் யாம்!”

யாதவப் பிரகாசர் வலிய வந்து இராமானுஜரோடு ஒட்டிக் கொண்டு தமது சீடர் குழாத்தோடு சேர்த்துக் கொண்டு விட்டார்.

மீண்டும் சீடரானார் இராமானுஜர்.

யாதவப்பிரகாசருடன் சேர்ந்து போய் வரதராஜப் பெருமானை சேவிக்கும் பழக்கத்தையும் மேற்கொண்டார். சாலைக் கிணற்றுத் தீர்த்தத் திருமஞ்சனக் கைங்கர்யத்தையும் தொடர்ந்து செய்து வந்தார் இராமானுஜர்.

ஒரு நாள்...

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ உலகின் பரமாச்சாரியராக விளங்கும் ஆளவந்தார் (முன்னாள் யாமுனர்) காஞ்சிபுரத்துக்கு எழுந்தருளினார்.

மீண்டும் யாதவப் பிரகாசரோடு சீடனாக இணைந்திருக்கும் செய்தியும் ஆளவந்தார் ஸ்வாமிகளுக்குத் தெரிய வந்தது.

திருக்கச்சி நம்பிகள் போன்ற பக்தர்கள் தக்க மரியாதையுடன் ஆளவந்தார் ஸ்வாமிகளை காஞ்சியில் வரவேற்றார்கள்.

கோவில் சுற்றுப் பிரகாரத்தில் வலம் வரும்போது யாதவப்பிரகாசர் தமது சீடர்களுடன் கோவிலில் சேவைக்கு இருப்பதையும் ஞானாசிரியர் ஆளவந்தார் அறிந்தார், பார்த்தார்.

“இத்திருக் கூட்டத்தில் இராமானுஜர் யார்?” என்று திருக்கச்சி நம்பியிடம் கேட்டார்.

“சிவந்த மேனி.... நெடிய உருவம், வலிய ஆஜரனுபாகுவாய் நிற்பவரே இராமானுஜர்” என்றார்.

யாதவப்பிரகாசர் படியில் சிக்கி இருந்தாலும், “இவன் நம் தரிசனத்திற்கு என்றாவது உதவுவான்... இவனால் வைணவம் சிறப்புப் பெறும். விண்ணோர் நாயகன் வேதாந்த விழுப்பொருளை இவன் நன்கு உணர்ந்தவன். பிறருக்கு உணர்த்தும் தலைவன் ஆவான்...” என்று ஆளவந்தார் சொல்லிக் கொண்டார்.

தமக்குப் பின் வைஷ்ணவத்தை வாழ வைக்கும் நம்பி இவனே என்று எண்ணினார். வந்த ஞானாசிரியர் வருங்காலத்துச் சீடனப் பார்த்தார். ஆனால் இராமானுஜரிடம் பேசவில்லை! தம்மோடு திருவரங்கம் வரும்படி அழைப்பும்

விடுக்கவில்லை. “காலம் வரட்டும்” என்று காஞ்சி வரதராஜனை வழிபட்டு விட்டு திருவரங்கம் திரும்பினார் ஞானாசிரியர் ஆளவந்தார்.

கண்டவர் ஆளவந்தார்

கவந்தது கொண்டவர் யாதவப்பிரகாசர்.

6. பிசாசு ஒட்டப்போன பிரகாசர்

யாதவப்பிரகாசருடன் வடநாட்டு யாத்திரை சென்ற கோலிந்தர் கங்கையில் நீராடி எழுந்த சமயம் அற்புதம் ஒன்று நிகழ்ந்தது.

யாதவப்பிரகாசர் காஞ்சிக்குத் திரும்பியது போல கோலிந்தர் காஞ்சிக்கு திரும்பவில்லை.

காரணம்...

அவர்தம் கையில் கங்கைக்கரையில் லிங்கம் ஒன்று அகப்பட்டது. யாதவப்பிரகாசர் யோசித்தார்.

“இராமானுஜரை விந்தியமலைக் காடு விழுங்கிவிட்டது. கோலிந்தர் கையில் கிடைத்த லிங்கத்தை வியாஜமாகக் கொண்டு அவரையும் காஞ்சிபுரம் வராதபடி செய்துவிட வேண்டும்.”

இவ்வாறு எண்ணிய பண்டித மகாமணி யாதவப்பிரகாசர், “கோலிந்தரே! கோலிந்தப்பட்டரே! தாங்கள் பெரியவர். கங்கையாடிய பலன் கைமேற் கிடைத்தது. தங்கள் கையில் சிவலிங்கம் கிடைத்தது. எவருக்கும் கிட்டாத பாக்கியம், காசி விகவநாதப் பெருமானால் உமக்குக் கிட்டியது. சிவலிங்கத்தைத் தாங்கள் எடுத்துக் கொண்டு ஸ்ரீகாளஹஸ்தியில் தங்குவதே நியாயம்!” என்று கௌரவம் செய்தார்.

விந்தியமலையில் பிரிந்த தமையன் கதி என்ன என்பது கோலிந்தப்பட்டர் மனதைவிட்டு மறைந்தது. தமது குருநாதர்

செவ்விய செவல், தமக்குக் கிடைத்த பாக்கியம் இரண்டும் பெரிதாக அவர் மனத்துள் இடம் பெற்று நிரம்பின.

கோலிந்தரும் அத்வைத பிரசாரத்துக்குத் தம் வாழ்க்கையை அர்ப்பணிக்க எண்ணி காளஹஸ்தியில் போய் தங்கிவிட்டார்.

கோலிந்தர் காளஹஸ்தியில் யோகியாய் அமர்ந்துவிட்ட செய்தி, பெற்ற தாய்க்கும், பெரிய தாயாருக்கும் பேரிடியாக இருந்தது.

தம்பிக்கு வாய்த்த புதிய மனமாற்றம், புதிய சமய வாழ்க்கை குறித்து இராமானுஜர் எதுவும் பேசவில்லை. என்னாலும் வேதாந்த வகுப்புகள் நடக்கும் போதும், கருத்துக்கள் எழும்போதும் யாதவப் பிரகாசரோடு மனமொத்துப் போகும் சீடராக இருக்க இராமானுஜரால் முடியவில்லை.

தமக்கு நியாயமாகப்படும் கருத்துக்களை தமது குருநாதர் என்றும் பாராமல் உண்மையைச் சொல்லும் (உள்ளதைச் சொல்லும்) துணியை சீடரான இராமானுஜர் கைவிடவில்லை.

தம்மைவிட தமது சீடன் பேச்சு உயர்வதைத் தாங்கும் இதயம் குருநாதர் யாதவப்பிரகாசர் பெற்றிருக்கவில்லை. இருவருக்கும் இடையில் கருத்து வேற்றுமைச் சுவர் மலைபோல வளர்ந்தது.

ஆயினும் குருநாதரை விட்டுப் பிரியும் வாய்ப்பு, பிளவுபடும் எண்ணம் இருந்தும் செயற்பட சீடரால் முடியவில்லை.

இதற்குத் துணை பிரம்மராக்ஷஸ் ஒன்று உதவியது.

காஞ்சிபுரத்துப் பகுதியைச் சிற்றரசன் ஒருவன் ஆண்டு வந்தான். அவனுக்கு அழகே வடிவான பெண்ணொருத்தி இருந்தாள். அவளைப் பிரம்மராக்ஷஸ் பிடித்துப் படாதபாடு படுத்திற்று.

யாதவப் பிரகாசரின் புகழையும் பாண்டித்துவப் புலமையையும் கேள்விப்பட்ட அரசன் அழைப்பு விடுத்தான்.

யாதவப்பிரகாசர், மந்திரங்கள் பல அறிந்தவர். மந்திர வலிமையால் தமது மகளைப் பீடித்த பிரம்மராக்ஷனை விரட்டும்படி வேண்டினான் அரசன்.

யாதவப்பிரகாசர் ஏற்கனவே வேதாந்த வித்தகர். வேதக்கடல் கடந்த அறிஞன். அரசனின் அழைப்புத் தமக்கு மேலும் புகழைத் தரும் என்று நம்பினார். அரசிளங்குமரியைப் பார்த்தார். மந்திரங்கள் ஐபித்தார். அந்தப் பெண்ணின் பைத்தியம் தெளிவு பெறவில்லை.

“என்னை இங்கிருந்து விரட்டினால் உமக்குப் பைத்தியம் பிடிக்கும்!” இச்செய்தியை பிசாக் சொல்லியது!

“மகா பண்டிதரே! இளவரசியை விட்டு என்னை ஒடிவிடும்படியாகச் சொல்லுகிறீர்! முதலில் இந்த அரண்மனையை விட்டு நீர் ஓட வேண்டும்!”

“நான் மகா பண்டிதன்!”

“உம்முடைய மந்திரங்கள் உச்சாடனங்கள் யாவும் யானும் அறிவேன். உம்மை நீர் அறிந்து கொள்ளவில்லை. என்னையும் நீர் புரிந்து கொள்ளவில்லை.”

“நான் பண்டிதன்... பிராமணன்...”

“சென்ற பிறவியில் நான் பிராமணன்! நீர் அப்படி இல்லை. சென்ற பிறவியில் மதுராந்தகம் பக்கம் தாழ்ந்த குவத்தில் பிறந்தவர் நீர். நான் யாகம் செய்த பிரம்மணன்! எனது மந்திரத்தில் ஒருசில தவறுகள் நிகழ்ந்தன. எனவே நான் பிரம்மராக்ஷஸ் ஆனேன்.”

“இத்தனை அறிவும் ஆற்றலும் நிரம்பிய பிசாகே! இந்நாட்டு இளவரசியைப் பற்றியிருக்கும் நீ எவ்வாறு விலக முடியும்?”

“எனக்கு ஏற்பட்ட சாபத்தை நீக்கும் ஆற்றல் ஆதிசேஷனுக்கே உண்டு.”

யாதவப்பிரகாசர் சிரித்தார்.

“சரிக்காதீர்! ஆதிசேஷனே உம்மிடம் சீடனாக இருக்கிறார்.”

“என்னிடமுள்ள கோபம், ஆதிசேஷனை விடக் கொடியது.”

இவ்வாறு சீறிச் சினந்தார் யாதவப்பிரகாசர்.

உம்முடைய கோபமே விஷமே என்ன ஒன்றும் செய்ய முடியாதபோது ஆதிசேஷனை என்ன செய்து விடும்? உமது சீடர்களில் யிசு சிறந்த இராமானுஜரை அனுப்பும். அந்த உத்தமரின் பாதாரச் சிந்தங்கள் என் தலைமீது பட்டால் எனக்கும் கதி மேகமாம். இளவரசியின் பித்தம் நீங்கும்!”

யாதவப்பிரகாசருக்கு ஆத்திரம் அதிகரித்தது. பிரம்மராகக்ஷஸ் பேசிய வாக்குகள் பித்தம் பிடித்த இளவரசிக்கு மட்டுமே தெரியும். பித்தம் தெளிந்தால் அதுவும் மறந்து போகும்.

“என் சீடனை அனுப்புகிறேன்! அவனால் முடியலாம்...” என்று அரசருக்குச் சொன்னார். தமது தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு அரசரிடமிருந்து விடைபெற்றார் என்றும் வைத்துக் கொள்ளலாம்.

தம்மைப்போல் தமது சீடன் அவமானம் அடையட்டும் என்ற உள் நோக்கமும் வஞ்சகரான அவர் மனத்தில் இருந்திருக்கலாம். சீடர்கள் குழாம் அரண்மனையில் ஒரு பகுதியில் இருந்தது.

இராமானுஜரை மரியாதையுடன் அழைத்துப் போனார் அரசர்!

பித்துப் பிடித்த இளவரசி, “வணக்கத்திற்கும் மரியாதைக்கும் உரிய பெரியவரே! நமஸ்காரம்!” என்றாள்.

அரசன் திகைத்தான்! இராமானுஜர் கேட்டார்.

“பிரம்மராகக்ஷஸ்! நீ விலகிக்கொள்வாய் என்பது!”

“கொள்வேன்! இது நிச்சயம்!”

“இதற்கு என்ன சாட்சி?”

“இவ்வூர் குளக்கரையில் நிற்கும் ஆலமரத்தின் வட பாகிசத்துக் கிளை வழியாக நான் மாய்ந்து விடுவேன்!”

தூங்கள் தங்களது
திருவடிகளை என்
முடியீது வைத்தருள
வேண்டும், ஸ்வாமி!"

எந்த நேரத்தில்
அவரது திருவடிகள்
உயர்ந்தனவோ, அதே
சமயம் குளக்கரை
ஆலமரத்தின் நெடுது
பருத்த வடபாளிசத்துக்
கிளை மடமடவென்று
ஒடிந்து விழும் ஒசை
அரண்மனை வரை கேட்டது.

இளவரசியின் முகத்தில் பேய்த்தனம் போய்
பெண்மையின் நாணம் குடிபுகுந்தது. துறவியை
வணங்குவதுபோல வணங்கி விட்டு, பெண்மைக்குரிய
நாணத்தோடு அந்தப்புரம் சென்று விட்டாள்.

அரசருக்கு மிகுந்த மரியாதை ஏற்பட்டது.
யாதவப்பிரகாசரை விட அவரது சீடர் மதிக்கத்தக்க பெரியவர்
என்று எண்ணி மரியாதை செய்தார்.

“யாவும் என் குருநாதரைச் சேர வேண்டும்!” இது
சிஷ்யன் பேசிய பணிவு.

குருவுக்கு எப்படி இருக்கும் வேதனை? பெரிய வேதனை.
அரச சபையில் அவமரியாதையை வாங்கித் தந்த சீடன்
என்று மனத்துள் எண்ணினார். பொறுமைக் கள்ளியில் புதிய
புதியக் கொழுந்துகள், துளிர் விட்டன.

இந்தச் சம்பவம் யாதவப்பிரகாசர் உள்ளத்திலே ஆறாத
ரணத்தை உண்டாக்கி விட்டது.

மனம் விட்டுப் பேசுவதில்லை; முகங்களித்து வந்தார்.

ஆயினும் இராமானுஜரோ தமது குருநாதரின் வேதாந்த
பாடசாலைக்குத் தவறுது போய் வந்தார்.

ஒரு தினம்...

யாதவப்பிரகாசர் குயுத்திவாதங்களுடன் பாடல் ஒன்றினுக்கு விளக்கம் சொன்னார். குருநாதருக்குக் காட்டிய பணிவை அவரது விளக்கங்களுக்குக் காட்ட முடியவில்லை. திருக்கச்சி நம்பிகளிடம் பழகிய படித்த படிப்புக் காரணமாக புதிய விளக்கத்தைச் சொன்னார்.

பல நாளாக இருந்த பொருமை பொக்களம் வெடித்தது. “இன்று முதல் நீ என் சீடன் இல்லை. உன் குரு நான் அல்லன். நீ பேராய் விடலாம்.”

“குருநாதரின் திரு உள்ளம்” என்றார் இராமானுஜர். யாதவப்பிரகாசரை என்றும் வெறுத்தது இல்லை. அவர் கொள்கை - விளக்கங்களையே வெறுத்தார் இராமானுஜர்.

யாதவப்பிரகாசர் அறவே இராமானுஜரை வெறுத்து ஒதுக்கி விட்டார். தாயிடம் வந்து நடந்ததைச் சொன்னபோது, “திருக்கச்சி நம்பிகளிடம் நீ பாடம் கேள்! அதுவே போதும்... உத்தம எண்ணங்களும், ஊக்கந்தரும் மனமுடையவர்களே குருநாதராக விளங்க முடியும்; சீடனின் அறிவையும் புகழையும் பார்த்து மனம் புழுங்குகிற ஆசிரியர்களிடம் தங்குவதால் பயனில்லை” என்றாள் தாய்.

தாயின் சொற்களை மந்திரமாகக் கொண்டு, திருக்கச்சி நம்பிகளைத் தேடி மீண்டும் வந்து சேர்ந்தார்.

“நான் உம்மீலும் தாழ்ந்த குலத்தவன். ஆயினும் உமது பக்திக்கு வரதராஜப் பெருமாள் அனுக்கிரகம் செய்வார். சாலைக் கிணற்று திருமஞ்சன தீர்த்தக் கைங்கர்யம் தொடர்ந்து செய்து வாரும்... நானும் எனக்குத் தெரிந்ததைச் சொல்லி வைக்கிறேன்!”

தந்தையின் நண்பரோடு மீண்டும் நட்பு கொண்டு குருநாதராகப் பழகி வந்தார். படித்தும் பாடங் கேட்டுத் தெளிவு பெற்றும் வந்தார்.

7. இசைத் தூதாவர் பெரியநம்பி

ஆளவந்தார் ஸ்வாமிகள் திருவரங்கப் பெருமானை நினைந்து நினைந்து புளகமுற்ற காலத்தில்தான், தமக்குப் பல சிஷ்யக் கோடிகள் கிடைத்த காலத்தில்தான், தமது பீடத்திற்கு வாரீக ஒன்று வேண்டுமென்னும் கவலை கொள்ளுவார்.

அந்தக் கவலைக்கு மருந்தாக இராமானுஜரின் திருமேனி தோன்றும். பிளவை நோயினாலும், வயதின் முதிர்ச்சிக் காரணத்தாலும் நொந்துபோன ஆளவந்தாரைச் சுற்றி சிஷ்யர்கள் பகவத் விடாக்யானங்களைச் சிரத்தையுடன் கேட்டு மகிழ்ந்து வந்தார்கள்.

இவர்களுக்குள் குறிப்பிடத்தக்கவர் பெரியநம்பி, திருக்கோட்டியூர் நம்பி, திருவரங்கப் பெருமான் ஆணையர் போன்றவர்கள் பிரதானமான சீடர்கள் ஆவர்.

ஆளவந்தார் அடிக்கடி சொல்லுவார்.

“பூவின் பெருமை அதன் தேனாலும், பகவின் பெருமை அதன் நெய்யாலும், பரம்பொருளின் பெருமை பகவான் நாராயணனிடத்திலும் காணக் கிடைக்கிறது. அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கு வகை புருஷார்த்தங்களும் தருகிறவர் ஸ்ரீமந் நாரணன்! அவனே பரம்பொருள்!”

ஒரு நாள்...

திருவரங்கப் பெருமான் அரையர், “குருநாதா! வாக்குக்கும் மனத்திற்கும் எட்டாத நாரணனை நாம் எப்படி அடைவது?” என்று ஆளவந்தாரிடம் கேட்டார்.

“ஆண்டவனுக்குச் செய்யும் சேவையை அவர் தம் அடியார்க்குச் செய்தால் நாம் அனுக்கிரகம் பெறலாம். அடியார்கள் என்பவர்கள் ஓர் குலம்... ஓர் இனம் என்ற பாகுபாட்டைக் கடந்த பரம பாகவதர்கள், ஜாதியாஸ் இழிந்தவரென்று சிவர் கருதும் திருப்பாண ஆழ்வாரைச் சேவிப்பதின் வழியாக ஆண்டவனையே சேவிக்கின்றோம்! அடியாரைத் தொழுவதும் அடியார்க்குத் தொண்டு

செய்வதுமே பெருமானுக்குச் செய்யும் பெரும்பணி!" என்று விளக்கம் தந்தார்.

திருப்பாண ஆழ்வாரைத் தொழுவதும் ஸ்ரீரங்கப் பெருமானைத் தொழுவதும் ஒன்றெனச் சொல்லும் ஞானசித்தி வேறு எவருக்கு சித்திக்கும்? உங்கள் வாழ்க்கைக் கடலை கடக்க, திருப்பாண ஆழ்வார் தாம் பரிசலாகக் கிடைப்பாரே?"

"ஆமாம்!"

"அப்படியானால் இப்பூத உடம்பைவிட்டு சாகும் எண்ணம் திருவுள்ளத்தில் முகிழ்த்து விட்டதா?" துக்கத்துடன் பெருமாள் அறையர் கேட்டார்.

பதில் கூறினார் ஆளவந்தார்.

"பெருமானின் சித்தம் எப்படியோ அப்படியே நடக்கும். உடலினை நினைந்து வருந்துதல் கூடாது. அகந்தைக் கிழங்கைக் கிள்ளியெடுத்து அரங்கன் பாதகமலத்திற்கு அர்ப்பணம் செய்து விடவேண்டும். நான் அவனது அடிமை. தொண்டர் குலம் நமது குலம். இவ்வெண்ணம் ஒருவர் தம் மனத்தில் பதிந்து விட்டால், இறப்பு என்னும் உறக்கத்தி லிருந்து விழிப்பைப் பெறலாம்! பிறப்பும் இறப்பும் ஒன்றே என்னும் தத்துவம் புலப்படும். என்றுமுளன் ஒருவன். அவனே நாரணன். இந்த எண்ணம் வந்த பின்னர் என்னை உடலைக் காப்பாற்று என்று யார் சொல்லுவார்கள்?"

ஆளவந்தாரின் குரலில் தளர்ச்சி; அவர் கொள்கையில் உறுதி. இவற்றைக் கண்டு உடன் இருந்த சீடர்கள் கண் கலங்கினார்கள். தங்களுடைய குருநாதர் இறந்த தினமே, தாங்களும் உடனே தற்கொலை செய்து கொள்வது என்று முடிவு எடுத்துக் கொண்டார்கள். அந்த எண்ணத்தை மறைமுகமாகத் தெரிவிக்கும் முகத்துடன், "எங்களுக்கு இனி யார் கதி?" என்று கேட்டனர்.

"ஸ்ரீரங்கநாதர் உங்களைக் காப்பாற்றுவார். உங்களை என்றும் அவர் கைவிட மாட்டார். திருப்பதியிலும் காஞ்சியிலும் இருக்கும் நாரணன் உங்களைக் காப்பார்!"

சிஷ்யர்கள் மனத்திலே சிறு நெருடல் சிறு தயக்கம் புகுந்தது.

ஆளவந்தார் ஸ்வாமி வைகுண்ட பதவி அடைந்ததும் உடனுக்கு எரியுட்டுவதா? இல்ல... மண்ணில் புதைத்து வைப்பதா? இந்த எண்ணத்தில் சிக்கித் தவித்த சீடர்களும் இருந்தனர்.

தகுந்த குருநாதன் ஆச்சாரியன் இல்லாமல் ஒருநாள்கூட உயிர் வாழச் சீடர் குழாம் விரும்பவில்லை.

ஒருநாள்...

திருவரங்க அரையர் முன் செளந்தர்யமான அழகு படைத்த இளைஞன் வந்து நின்றார். “பெரியநம்பி, திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஆக இவ்விருவரும் தற்கொலை செய்ய முயன்றனர். இவர்களைத் தடுத்த இழுத்துக் கொண்டு வந்தேன்!” என்று அந்த இளைஞன் முறையிட்டான்.

திருவரங்க அரையர், குருநாதர் ஆளவந்தார் திருமுன் தற்கொலை செய்துகொள்ள நினைத்தவர்களைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினார்.

“தற்கொலை செய்வது பெரிய பாவம்! ஆண்டவன் எல்லையற்ற கிருபகரன்! உங்களைக் காத்து அழைத்து வந்த அந்த மகா புருஷன் யார்?”

எல்லோரும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

ஸ்ரீரங்கத்துக் கோவிலுக்குள் தீவ்வியமான அழகிய உருவம் ஒன்று நுழைந்து, மறைந்து விட்டது.

ஸ்ரீரங்கநாதப் பெருமானே முன்வந்து தங்களைக் காத்து நின்ற அற்புதத்தைச் சீடர்கள் - பெரியநம்பியும், திருக்கோட்டியூர் நம்பியும் உணர்ந்தார்கள்.

ஆளவந்தாருக்குப் பின்னர் அவரது பீடத்தைக் கொலு வீற்றிருக்கும் தலைவனைத் தேட வேண்டும் என்றும் சீடர்கள் எல்லோர் மனத்திலும் எழுந்தது.

பெரிய நம்பி காஞ்சிபுரம் புறப்படுவது என்றும், இராமானுஜரைத் தேடி அழைத்து வருவதாகவும், இராமானுஜர் வந்து ஆளவந்தாரிடம் ஞானோபதேசம் பெற வேண்டுமென்றும் தீர்மானம் செய்தனர்.

ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து பெரியநம்பி நடக்கத் தொடங்கினார். காஞ்சிபுரம் வந்தார். வரதராஜப் பெருமாள் சேவைக்காக அதிகாலை நேரத்தில் கோவிலுக்குள் வந்தபோது.....

ஆஜானுபாகுவான அழகிய உருவம் சாலைக் கிணற்றுத் திருமஞ்சனம் ஏந்தி வந்து கொண்டிருந்தது. அந்த அழகில் சொக்கிப் போனார்.

“இவரே இராமானுஜர்” என்று தீர்மானம் செய்து விட்டார், பெரியநம்பி.

பெரிய நம்பிகள் தேனாகப் பாடுவதில் வல்லவர். அதிலும் ஆளவந்தார் இயற்றிய ஸ்தோத்ர ரத்னங்களைப் பாடத் தொடங்கினார்.

“வல்லமையும் பெருந்தன்மையும், தூய்மையும், வாய்மையும், இனிமையும் எல்லா நற்குண சம்பத்துக்களும் நிரம்பிய இறைவனே! எம்பெருமானே!

இக்கருத்துள்ள பாடலை அதிகாலையில் காணாமதமாகப் பாடக் கேட்ட, இராமானுஜர் மெய்மறந்தார். மீண்டும் ஒரு ஸ்தோத்ர ரத்னம், பெரிய நம்பிகள் கண்டத்திலிருந்து ஒளிவிட்டது.

“வேதங்களைப் பயின்றவர்கள்

ஓ! நாராயண! உன் நாமத்தையும்

உன் உருவத்தையும்

இனம் காண்பார்கள்;

சகல குண ஸம்பன்னன் நீ...

பிரம்மா... சிவன் இந்திரன் யாவரும்

உன் கருணை சமுத்திரத்தின் முன்னால்

சிறு திவாலகள்!”

திருவரங்கக் கோவிலுக்குள் நாத விதானமே போட்டது போல பெரியநம்பிகள் சாரீரம் பரவி இருந்தது.

ஆளவந்தாரின் கலேகங்கள், இராமானுஜரின் நெஞ்சை உருக்கிவிட்டன. பெரிய நம்பியின் இன்னிசை குரல் இராமானுஜர் இருதய நாளங்களாய் இட்டு நிரப்பியது.

“ஸ்வாமிகளே! தேனினும் இனிய பாடலைப் பாடினீர்கள்! இதனை இயற்றிய மகான் யார்? யாராக இருந்தாலும் அவருக்கு நான் அடியேன்; அவருக்கு என் இதய கமலத்தை சமர்ப்பணம் செய்கிறேன். தங்களுக்கும் என் நமஸ்காரம்...”

“இந்த ஸ்லோகங்கள் யாவும் எனது குருநாதர் யமுனாச்சாரியார் அதாவது ஆளவந்தார் ஸ்வாமிகள் அருளிய

பாடல்கள், 65 பாடல்களில் நிரம்பிய ஸ்தோத்திர ரத்னாவிலிருந்து ஒருசில பாடினேன்!”

“அந்த மகாமனிதர், அந்த மகிளையின் பெயரைக் கேட்டிருக்கிறேன். அவர் உடல் நலமாக இல்லையென்றும் கேள்விப்பட்டேன்! அவர் நலம் எப்படி?”

“அவர் சொல்லித்தான் காஞ்சிபுரம் வரதராஜப் பெருமானைச் சேவிக்க வந்தேன்!”

“எங்கே தங்கி இருக்கிறீர்கள்?”

“வரதராஜர் சந்நிதியில் தங்குகிறேன்!”

“தாங்கள் என் வீட்டில் திருவமுது உண்ண எழுந்தருள் வேண்டும்...”

இச்சொல்லைக் கேட்ட பெரிய நம்பிக்கு புனகாங்கிதம் ஏற்பட்டது.

“ஆளவந்தார் யாரை நினைந்து கொண்டிருக்கிறாரோ அவர் வீட்டில் திருவமுது உண்ண நான் பாக்கியம் செய்தவன். ஆயினும் ஆளவந்தார் நலிந்த உடல், தங்களைக் காண்பது பற்றியே இருக்கிறது...”

“சிறியேனைப் பற்றியா அந்த மகாபுருஷர் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்?”

“ஆமாம்! அவரது விருப்பத்தை தாங்களே பூர்த்தி செய்ய வேண்டும்... பூர்த்தி செய்ய முடியுமா?”

இராமானுஜருக்கு மகிழ்ச்சி. கடல் அலை அலையாக எம்பிப் புரண்டது.

“தாங்கள் என்னுடன் உடனே புறப்பட்டு வருவதானால் ஆளவந்தாரைக் காணலாம்.”

சாலைக் கிணற்றுத் தீர்த்தத்தைச் சுமந்து வந்த - இன்னிசை பருகிய இராமானுஜர், “ஒரு நொடியில் மஞ்சள் நீரை சேர்ப்பித்து விட்டு வருகிறேன்” என்று கோவிலுக்குள் போனார்.

மீண்டும் திருக்கச்சி நம்பிகளிடம் போய் விடைபெற்றார் இராமானுஜர்.

“அடியேன் தங்களுடன் பெரிய கோவில் (திருவரங்கம்) வரச் சித்தம்” என்றார்.

“தங்கள் மானிகைக்குச் சென்று...” என நிறுத்தினார் பெரியநம்பி.

தாயாளரிடமும் மனைவியிடமும் சொல்லிக் கொள்ள வேண்டாமா, என்பது பெரிய நம்பியின் விருப்பம்.

“நாம் உடனே புறப்படுவோம்!”

இராமானுஜரும் பெரிய நம்பிகளும் திருவரங்கம் நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

8. காணக்கிடைக்காத குருநாதர்

ஆளவந்தார் பிளவை நோயின் வேதனை எல்லையை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார். எந்த சிஷ்யனும் தேடி தமக்கு வாரிசாக அமைக்க எண்ணினாரே, அந்த சிஷ்யன் காஞ்சிபுரத்திலிருந்து வருவதற்குள்...

ஞானவழவான அவர் உள்ளத்தில் வெளிச்சத்தின் கீற்றுகள் பிறந்து விட்டன. உடலின் கனம் விலகிக் கொண்டிருந்தது.

எந்த மந்திரத்தை உபதேசம் செய்ய வேண்டுமென்று காத்திருந்தாரோ, அந்த மந்திரத்தை அவர் குருவாக அமர்ந்து ஒரே போவதில்லையென்பதையும் உணர்ந்தார் ஆளவந்தார். தமது பிரதம சீடர்கள் இருவரைத் தமது அருகாக அழைத்தார். கோஷ்டபூரணர், வரரங்கர் இருவரும் குருவின் முன் கண்ணீரைக் குளமாக்கிக் கொண்டு நின்றனர்.

“பெரியநம்பி காஞ்சிக்குப் போய்விட்டார்” என்றார் வரரங்கர்.

“அவர் திரும்பி வருவதற்குள் மகாமந்திரத்தை உங்கள் இருவருக்கும் உபதேசிக்க வேண்டிய வேளை நெருங்கி விட்டது! நான் உபதேசித்த மகா மந்திரத்தை நீங்களே இராமானுஜருக்கு உபதேசம் செய்ய வேண்டியது வரும்.”

ஆளவந்தார் உபதேசம் செய்த மந்திரத்தை இரு சீடர்களும் பக்தி சிரத்தையாகக் காதல் தேக்கி வைத்துக் கொண்டார்கள்.

பிள்ளை நோயின் கொடுமை தன் ஆதிக்கத்தைச் செலுத்தத் தொடங்கியது.

காஞ்சியிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்த பெரியநம்பியும், இராமானுஜரும் காவிரி ஆற்றங்கரைப் பக்கம் நிற்கும் கூட்டத்தைப் பார்த்தார்கள்.

“என்ன கூட்டம்?”

“ஸ்ரீ ஆளவந்தார் திருநாடலங்கரித்தார்” என்ற பதில் வந்தது.

ஆச்சாரியனைக் காண வந்த சீடனுக்கு ஆவி பிரிந்த உடல் தரிசனம் தந்தது. அழுதார், துடித்தார் இராமானுஜர்.

ஸ்ரீஆளவந்தார் திருமேனியை பள்ளிப்படுத்தும் திருப்பணி வெகு விதரையாக நடந்து முடிந்தது. திருமேனியை தரிசித்த இராமானுஜர், ஆளவந்தார் கைவிரல்கள் முன்று மடக்கி இருப்பதைக் கண்டார்.

“ஸ்வாமிக்கு என்ன மனக்குறை?”

நெருங்கிப் பழகிய சீடர் சொன்னார்.

“அவர்களுக்கு முன்று குறை!”

அக்குறைகளைச் சொன்னார்கள்.

1. வியாச சூத்திரத்திற்கு விசிஷ்டாத்வைத வியாக்யானம் செய்ய வேண்டுமென்று விரும்பினார். பாஷ்யம் எழுதவில்லை.

2. தமது தந்தை பராசரர் நினைவாக தமது சீடப் பிள்ளைகளில் தக்கவருக்குப் பெயர் சூட்டி அழைக்க விரும்பினார். இதுவும் நிறைவேறவில்லை.

3. நம்மாழ்வாரிடம் அதீதமான பக்தி கெரண்டவர் ஆனவந்தார். திருவாய்மொழிக்குத் தக்க உரை காண வேண்டுமென்றும் நம்மாழ்வார் பெயரினை தக்க சீடனுக்குச் சூட்ட எண்ணினார். இதுவும் நிறைவேறவில்லை.

மூன்று குறையுடன் இறந்துவிட்ட மானசீகமான குருவுக்குத் தமது அஞ்சலியை செலுத்தினார் இராமானுஜர். ஸ்ரீரங்கநாதர் அருளும், தமக்கு ஆயுளும் இருக்குமானால் இம்மூன்று குறைகளையும் தாம் நிறைவு செய்வதாக சீடர் குழாத்திற்கு ஆறுதல் சொன்னார்.

மடங்கியிருந்த மூன்று விரல்களும் விரிந்தன.

ஆனவந்தாரின் சாமக்கிரியைகள் முறைப்படி நடந்தன.

ஆனவந்தாரைப் பார்த்து நாம் உரையாட முடியவில்லையே என்ற ஏக்கம் இராமானுஜர் மனத்துள் இருந்தது. ஸ்ரீரங்கநாதரைக் கூடத் தரிசிக்காமல், நடந்த சம்பவங்களைச் சொல்வதற்கு காஞ்சிக்குத் திரும்பினார்.

9. உணவும் உபதேசமும்

திருக்கச்சி நம்பியிடம் ஸ்ரீரங்கத்தில் நடந்த விபரங்களைச் சொல்லி, தாயை இழந்த கன்று பேரென்று கதறினார் இராமானுஜர்.

மகா ஞானியான திருக்கச்சிநம்பி, இனையாழ்வாருக்கு ஆறுதல் சொன்னார். திருக்கச்சிநம்பி தன்னுடன் இருந்தால் ஆறுதலாக இருக்குமென்றும், அவரிடம் நாம் கற்கவேண்டிய கல்வியைத் தொடர்ந்து கற்கலாம் என்றும் நினைத்தார் இராமானுஜர்.

“என் வீட்டிலே தாங்கள் அமுதுண்ண வரவேண்டும்!”

“என்றாவது வருகிறேன்!”

“தாங்கள் எனக்குக் குருநாதர்!”

“நீயோ பிளம்மணன். நான் உனக்கு குருவாக முடியாது! எம்பெருமான் வரதராஜன் தகுந்த குருவை உனக்கு அனுப்பி வைப்பார்!”

திருக்கச்சி நம்பிகளை அழைத்து அழுது படைத்து, அவர் உண்ட பின்புள்ள எஞ்சிய பாகத்தைத் தாம் உண்டால்? தம்மை சீடனாக அப்பெரியவர் மனமுவந்து ஏற்றுக் கொள்ளுவார். இந்த எண்ணத்தை மனதிற்கொண்டு, “நாளைக்கு அழுதுண்ண வரவேண்டும் தாங்கள்!” என்று வேண்டினார்.

“ஆகட்டும்” என்று ஒப்புதல் தந்தார் திருக்கச்சிநம்பி.

இராமானுஜர் தாம் குருவைத் தேடும் நாட்டத்தில் இருந்தார். தமது மனைவி தஞ்சம்மாவின் குணத்தை மறந்து விட்டார்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் எழுதுவதற்கு திருக்கச்சி நம்பியின் உறவும் ஊக்கமும் தமக்கு பலன்தரும் என்றும் எண்ணினார்.

அவரது தாயார் காந்திமதி அம்மாள் ஏற்கனவே காலமாகி சில மாதங்கள் ஆகியிருந்தன. வீட்டிலே மனைவி தஞ்சம்மாள் ராஜ்யம் நடப்பதை மறந்துவிட்டார். வீட்டைக் கவனிக்காமல் அறிவுப் பசியும், ஆன்ம பசியும் கொண்ட கணவன் மீது கோபம் இருந்தாலும் இதனை வெளிக்காட்டவில்லை.

தன் உருவ அழகில் மிகுந்த கர்வம் கொண்டவள் தஞ்சம்மாள். திருக்கச்சிநம்பியோடு (பிராம்மணர் அல்லாதவரோடு) தன் கணவர் பொழுது போக்கியது அந்த அம்மையாருக்கு உள்ளூரக் கோபம் உண்டாக்கியது. அடிக்கடி வேதாந்த விசாரங்கள் செய்து வந்தது, அவளது வெறுப்புக்கு மேலும் வெந்நீர் ஊற்றியது மாதிரி ஆயிற்று.

இவ்வேளையில்...

“நாளைக்குத் திருக்கச்சிநம்பிகள் நம் வீட்டிலே திருவமுது உண்ண இருக்கிறார்கள்” என்றார் இராமானுஜர்.

“வரட்டும்” என்று பதில் சொன்னாள்.

மறுநாள் வந்தது.

இராமானுஜர் வீட்டிற்கு வரவேண்டிய நேரம் நெருங்கியது. ஆனால் அதற்கு முன்னதாக வந்த திருக்கச்சிநம்பி, "அம்மணி! அடியேன் பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்ய உடன் போகவேண்டும். ஏதாவது பரிமாறினால் உண்டுவிட்டு விறைவில் போக முடியும்" என்று வேண்டினார்.

திண்ணைக்கு அருகாக இலு போட்டு அன்னம் பரிமாறி அமுது படைத்தாள். திருக்கச்சி நம்பிகள் சாப்பிட்டுவிட்டு போய்ச் சேர்ந்தார்.

திருக்கச்சிநம்பி சாப்பிட்ட இடத்தைச் சாணி தெளித்துச் சுத்தம் செய்துவிட்டு - தோஷம் தொலைய ஒருமுறை குளித்துவிட்டு - வீட்டுக்குள் வந்து நின்றாள் தஞ்சம்மாள். பிராம்மணர் அல்லாதவருக்கு விருந்து போட்ட தீட்டைப் போக்கிவிட்ட சம்பிரதாய நினைவுச் செயல் நிறைவேற்றி முடித்த சமயமும், இராமானுஜர் வீட்டுக்குள் நுழையும் சமயமும் ஒருசேர அமைந்தன.

"இங்கே திருக்கச்சிநம்பிகள் வந்து உண்டு....."

"எல்லாம் முடிந்தது!"

இலு போட்ட இடம் வெளித்தாழ்வாரம். அதுவும் சுத்தம் செய்தாயிற்று. சாதி ஆசாரம் நினைத்துத் தண்ணீரைத் தன் தலையில் கொட்டிக் கொண்ட தஞ்சம்மாள் தன் ஈரக்கோலத்தையும் பார்த்தார் இராமானுஜர்.

"ஞானிகளில் சாதி பாகுபாடு பார்ப்பது தவறு. உன் செயல் சித்திரவதைக்குச் சமம்... இவ்வாறு நடந்தால் தாய்வீட்டுக்குப் போக வேண்டிய நிலைமை உண்டாகும்!"

இராமானுஜருக்கு மனம் பொறுக்கவில்லை. தமது குருநாதருக்கு அபசாரம் செய்ததாக அவர் நினைந்து, திருக்கச்சிநம்பிகளைத் தேடி மன்னிப்புக் கேட்கப் போய்விட்டார்.

அச்சமயம் உலக விஷயங்களைப் பேச விரும்பாத திருக்கச்சிநம்பி, வரதராஜப் பெருமானின் திருவுள்ளம் தெரிவித்த ஆறு வார்த்தைகளைத் தெரிவித்தார்.

1. (அஹமே பரம் தத்வம்) திருமாவே முழுமுதற் கடவுள்.
2. (தர்சனம் பேதயே வச) ஜீவாத்மாக்களிலிருந்து பரமாத்மா வேறுபட்டவன்.
3. (உபாயே ஹு பிதபத்திஸ்யாத) ஆண்டவனை அடையும் முக்தி நெறி சரணாகதியாகும்.
4. (அந்திம ஸ்மிருதி வர்ஜனம்) மரண காலத்தில் உள் வித்தை திருமாலிடம் ஒருமைப்படுத்த வேண்டும்.
5. (சரீர அவஸாதே முக்தி) சரீரம் முடிந்ததும் பாகவதர்களுக்கு முக்தி.
6. (மஹாபூர்ண ஸமாசரயணம்) பெரியநம்பியை ஆச்சாரியனாக நினைத்து நடப்பாயாக!

இந்த ஆறு வாக்த்தைகளையும் திருக்கச்சிநம்பி சொல்ல, வரதராஜப் பெருமானே தமக்கு இவற்றை அருளியதாக எண்ணிக் கருத்தில் பதித்துக் கொண்டார், இராமானுஜர்.

பெரிய நம்பியிடம் உபதேசம் பெற வேண்டுமென்று கட்டினாயிட்ட திருக்கச்சி நம்பியைத் தமது ஞானாசிரியனாக நினைக்கத் தவறவில்லை இராமானுஜர்.

திருவரங்கம் போய் உடனடியாக தமது குருநாதரிடம் பஞ்ச ஸமஸ்காரம் (ஐங்கிரியைகள்) பெற நினைத்தார்.

10. தேடிவந்த மூலிகை

அடியார்கள் நினைவு எப்போதும் ஒன்று போல அமையும்.

எந்த நாளில் திருவரங்கம் போக நினைத்தாரோ, அதே நாளில்-

பக்தகோடிகளும் குருநாதர் ஆளவந்தாரைப் பிரிந்த சீடர்களும் ஆச்சார்ய பீடத்தில் பெரியநம்பியை அமரச் செய்து பார்க்க வேண்டுதல் விடுத்தார்கள்.

பெரியநம்பி, “இந்த ராஜ்ய பேரகம் எனக்குச் சொந்தமில்லை. நமது குருநாதர் எண்ணியபடி இதன் உரிமையாளர் காஞ்சிபுரத்தில் இருக்கும் இராமானுஜர்! அவரை அழைத்து வருவது அடியேன் செய்ய வேண்டிய கடமை” என்று தெரிவித்தார்.

பெரியநம்பி காஞ்சிபுரத்தை நோக்கி தமது மனைவியுடன் புறப்பட்ட வேளையில், பெரியநம்பியைக் காண இராமானுஜர் திருவரங்கத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

இருவரும் மதுராந்தகத்தில் ஏரிகாத்த பெருமான் ஈழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்தலத்தில் சந்திக்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றனர்.

எண்ணிய எண்ணம் கைகூடியது போல் மகிழ்ந்தார் இராமானுஜர். பெரியநம்பிக்கும் உடன் வந்த அவரது மனைவியாருக்கும் தண்டனிட்டார். தேடிப்போன மூலிகை காலில் விழுந்த மாதிரி ஆனந்த பரவசமானார் பெரியநம்பி.

“தேவரீர்! அடியேனுக்கு உபதேசம் செய்ய வேணும்!”

“இராமானுஜரே! வரதராஜப் பெருமானின் திருமுன் உமக்கு உபதேசம் நடக்கும்.”

ஆளவந்தாரைக் காணப்போய் யாக்கையின் நிலையாமை காரணமாக உடலைக்கண்ட திருவரங்கத்துக் காட்சியும், கசப்பும் ஒரு கணம் உந்தியது. “வாழ்க்கை நீர்மேல் குமிழிதானே! இன்று இருப்பார் நானே இருப்பார் என்பது மெய்யாகுமா?”

இராமானுஜரின் அவசரமும், அவசியமும் முதியவரான பெரியநம்பிக்குப் புரிந்தது.

மதுராந்தகம் ஏரிக்கரையில் மகிழ் மரம் ஒன்று மதுரமான வாசனையைப் பரப்பிக் கொண்டு நின்றது. அதன் அடியில் அமர்ந்த பெரியநம்பி பஞ்ச ஸமஸ்கார உபதேசம் செய்தார்.

பஞ்ச ஸமஸ்காரம்

1. ஸ்தாப ஸமஸ்காரம் 2. புண்டர ஸமஸ்காரம் 3. நாம ஸமஸ்காரம் 4. மந்தர ஸமஸ்காரம் 5. யாக ஸமஸ்காரம்.

வவது தோளில் சக்கரமும் இடது தோளில் சங்கும் தரிப்பது, ஸ்தாப ஸமஸ்காரம்.

திருமண் காப்பு அணிதல் புண்டர ஸமஸ்காரம் எனப்படும். திருமண் காப்பு அணிதலை நெற்றி, நாசி, மார்பு, கழுத்து, இரு தோள்கள், பிடர், பின் இடுப்பு ஆகிய 22 பாகங்கள் மீது இடும்போது கேசவா, நாராயண குதனா, திரிவிக்கிரமா, வாமன, ஸ்ரீதர, ஹிருஷிகேச, பத்பநாப குமாரதர மூர்த்திகளைத் தியானித்து திருமண் காப்பு அணிதல் ஆகும்.

நாம ஸமஸ்காரம் என்பது கோத்திரம், குலம், குத்திரம் போன்ற சரீர சம்பத்துச் சிறப்புக்கள் விடுவித்து விட்டு, ஆத்மாவுக்கு உரிய தாஸ்ய நாமாவை - அடியேன் தாஸன் என்னும் பெயரை ஏற்பது. (உதாரணமாக ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன், இராமானுஜதாஸன், பரகாலதாஸன் போன்றவை நாம ஸமஸ்காரம்.)

ஞான ஒளியை வழங்கும் மந்திரங்களை உபதேசம் பெறுவது மந்திர ஸமஸ்காரம்.

ஐந்தாவதாக யாக ஸமஸ்காரம். சரீரம், ஆத்மா இவைகளைப் பற்றி வரும் கர்மம் ஞானம் இவற்றுக்குப் போக்கு வீடாக அமையும்படி எம்பெருமான் மூர்த்தியை அமைத்துக் கொடுத்து யாக்கும் என்னும் திருவாராதனத்தை நியமித்தல், யாக ஸமஸ்காரம்.

மேலே குறிப்பிட்ட ஐந்து ஸமஸ்காரங்கள் கைவரப் பெற்றவரே ஸ்ரீவைணவ நெறிக்கு உரியவர், ஐயங்கார் எனப்படுவார்.

ஆளவந்தாரின் கருணை இராமானுஜருக்கு தம்வழியாகக் கிடைத்தது என்று நினைத்து சர்வ மந்திரத்தையும் த்வய மந்திரம் எனப்படும் மந்திரத்தையும் அருளினார் பெரியநம்பி.

ஆளவந்தாரே நேரில் அமர்ந்து தமக்கு ஞானச் செல்வத்தைத் தந்ததாக எண்ணி, உள்ளக்களிப்பு அடைந்தார் இராமானுஜர்.

அதே சமயம், “யழுனைத் துறைவரான ஆளவந்தாரே உமது ஆசனியார். நான் அவரது கருவி!” என்று அடக்கமாகக் கூறினார் உபதேசம் செய்த பெரியவர்.

பெரிய நம்பி மீதும், அவரது பத்தினியார் மீதும் அன்பு பிரவகித்தது. தம்மோடு காஞ்சிபுரத்துக்கு வரவேண்டுமென்று அழைத்தார் இராமானுஜர்.

பெரியநம்பியைக் குருவாக மதித்து, அவரிடமிருந்து கேட்டுத் தெரிய வேண்டிய ஞானரகசியங்களை அறிந்து கொள்வதற்கு எது வாய்ப்பு? அவரோடு தங்கி இருப்பது!

எனவே தமது வீட்டின் ஒரு பகுதியை குடியிருக்கக் கொடுக்க நினைத்தார்.

பெரியநம்பி, தமிழ் வேதமான திவ்ய பிரபந்தங்களையும், வியாச சூத்திரப் பொருளையும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்தின் சிறப்பான உண்மைகளையும் இராமானுஜருக்கு அவ்வப்போது கற்பித்து வந்தார்.

இராமானுஜர் வேதப் பொருள்களையும் அதன் விழுப்பொருளையும் காண்பதற்குத் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் பக்குவத்தையும் பார்த்தார் பெரியநம்பி.

அதே சமயம் தஞ்சம்மாள் (இராமானுஜர் மனைவி) உள்ளன்போடு வாழவில்லையே என்று வியாசுவம் அடைந்தார் பெரியநம்பி. இராமானுஜர் எந்தக் குறையும் வைக்காமல் தமது இல்லத்திற்கு வேண்டும் பொருளையும், தமது குருநாதர் பெரியநம்பியின் இல்லத்திற்கு வேண்டும் உணவுப் பொருளையும் வாங்கிக் கொடுத்து வந்தார்.

நாலாயிரத் திவ்யபிரபந்தங்களில் முதல் மூன்று ஆயிரங்களையும் பிரம்ம சூத்திரங்களை உபதேசம் செய்து வந்தார் பெரியநம்பிகள்.

தொடர்ந்து ஞான பொக்கிஷங்களை சேமித்து வந்தார் இராமானுஜர்.

11. இல்லத்திற்கு ஆகாத இல்லாள்

ஒருநாள்...

இராமானுஜருக்கு எண்ணெய் தேய்த்துவிட பரமரன் ஒருவன் அவர் வீட்டிற்கு வந்தான். அவன் கண்ணைப் பார்த்ததும், அவன் பசியுடன் இருக்கிறான் என்பதை அறிந்தார். தஞ்சைமாளிடம் பழையமுது பரிமாறும்படி சொன்னார்.

“வீட்டில் எதுவும் இல்லை!”

பிராம்மணர் அல்லாதாருக்கு அன்னம் இடுவதைத் தஞ்சைமாளன் ஆசார நியதி காரணமாகவும், மரபுவழி பழக்கத்தாலும், “வீட்டில் பழையமுது இல்லை!” என்றான். இராமானுஜர் வீட்டிற்குள் சென்று பார்த்தார். அங்கே போதிய ஆகாரம் நிரம்ப இருந்தது.

“உனக்கு ஏழையின் பசிமீது கருணை இல்லை. என் வார்த்தையின்மீது அன்பும் இல்லை.”

இவ்வாறு சொல்லிய இராமானுஜர் உள்ளத்தில் சட்டென்று காட்சி ஒன்று எழுந்தது.

திருக்கச்சிநம்பியைத் திண்ணை ஓரமாக உட்கார வைத்துச் சோறு போட்டது; பின்னர் அந்த இடத்தைச் சாணியிட்டு மெழுகிவிட்டு, தஞ்சைமாளன் நீராடி நின்ற கோலம் மீண்டும் எழுந்தது!

சாதியை நினைந்துப் பழகும் தம் மனைவியை அவர் மனம் வெறுத்தது. பசித்தவனுக்குத் தம் வீட்டில் பணி செய்தவனுக்குப் பழஞ்சோறு இல்லை...யென்று சொன்னது பெரிய கொடுமையாக இராமானுஜர் மனத்தில் வித்திட்டது.

“இது கடைசி எச்சரிக்கை! உன் செய்கையை மன்னிக்க மாட்டேன்!”

தஞ்சைமாளன் கணவனின் கருணை உள்ளத்தையும், பரந்த மனப்பான்மையையும் பெரிதாக எண்ணவில்லை. நடந்த

சம்பவத்தை அறபமரகவும், அவட்சியமரகவும் எண்ணி விட்டாள்.

இராமானுஜர் மனம் மறுகணம், பிரபந்தங்களின் பக்திச் சுவைக்குள்ளாகவும் பெரியநம்பியின் விளக்கங்களுக்கும் உள்ளாகவும் போய் நின்று விட்டது. குடும்ப வாழ்க்கையில் வெறுப்பும் விருப்பும் இல்லாமல், இராமானுஜர் மனம், ஆழ்வார்கள் பிரபந்தங்களிலும், வியாச சூத்திரங்களிலும் லயித்து விட்டது. மேலும் சில மாதங்கள் ஓடின. கிணற்றடிப் பக்கம் சண்டை ஒன்று நடந்தது. தஞ்சம்மாளுக்குப் பெரியநம்பியின் மனைவிக்கும் வாக்ஞவாதம் பிறந்தது. இருவரும் சமையலுக்கு வேண்டி தண்ணீர் எடுக்க வந்திருந்தனர். இரண்டொரு தண்ணீர்த் திவலைகள் தஞ்சம்மாள்மீது தெறித்து விட்டன.

“என் வீட்டுக்காரர் குருவினுடைய பத்தினியாக உன்னை மதிக்கலாம். நான் அப்படி எண்ண வேண்டிய அவசியமில்லை! எங்கள் குலம் என்ன? கோத்ரம் என்ன? உன் கோத்ரம், குலம் என்ன? நீ சேஷப்படுத்திய ஜலத்தை எப்படிச் சமையலுக்குப் பயன் செய்வேன்?”

பொரிந்து தள்ளிவிட்டாள் தஞ்சம்மாள்.

பெரியநம்பிகளைப் போலவே அவரது மனைவியும் சாது. நல்லவள். அடக்கம் உள்ளவள். “மன்னித்து விடு தஞ்சம்மாள்! நான் இத்தவறை இனிச் செய்யமாட்டேன்!” என்று மன்னிப்புக் கேட்டாள். தஞ்சம்மாள் கோபம், பரம்பாகச் சீறிச் சினந்தது. பலர் முன்னிலையில் ஏசியும் பேசியும் தீர்த்து விட்டாள்.

வீடு திரும்பும் தமது மனைவி அழுவதையும், சோகமாக இருப்பதையும் பார்த்தார் பெரியநம்பி.

நடந்ததைச் சொன்னாள் மனைவி.

“எல்லாம் நாராயணன் சித்தம். இனி நாம் இந்த வீட்டில் விருந்தாளியாகக் குடி இருக்கக் கூடாது. திருவரங்கம் திரும்ப வேண்டும். உடனே புறப்படுவோம்!”

அவர்கள் எடுக்க வேண்டுவது, கமக்க வேண்டுவது என்ன இருந்தது? ஏதும் இல்லை. எல்லாம் இராமானுஜர் வீட்டுப் பொருள்கள்.

இராமானுஜரீடம் சொன்னால் தஞ்சைமான் மீது வம்பு கமத்தியதாகும் என நினைத்தார் பெரியநம்பி. சொல்லிக் கொள்ளாமலே அந்த நல்லவர்கள் புறப்பட்டு விட்டார்கள்.

திவ்விய பிரபந்தம் மூவாயிரம் மட்டுமே பாடம் கேட்டு முடித்திருந்த சமயம், தாம் பெற்ற இன்பத்தை நினைத்த இராமானுஜர், தமது அன்புக் காணிக்கையைச் செலுத்த எண்ணிக் கடைவீதிக்குப் போயிருந்தார். தமது குருவுக்கு பழம், கற்கண்டு, வெற்றிலை, துணிமணி போன்ற மரியாதை செய்யும் பொருள்கள் வாங்கி எடுத்துக் கொண்டு மாணவ மனத்தோடும், குருபக்திப் பெருக்கோடும் வீட்டுக்கு வந்தார், இராமானுஜர்.

தமது ஆச்சாரியாரையும் காணோம். அவர்தம் மனைவியையும் காணோம். தஞ்சைமாளீடம் கேட்டார். அங்கிருந்து பதில் எதுவும் வரவில்லை. இராமானுஜர் அக்கம் பக்கம் விசாரித்தார்.

கிணற்றிலே நடந்த தண்ணீர்த் திவலை - தோண்டிச் சண்டை - ஐரதி ஆசாரம் போர் யாவும் ஒவ்வொன்றாகத் தெரிய வந்தன.

ஆழ்ந்து படித்த ஞானியின் உள்ளம் குருவுக்குச் செய்த அபசாரம் காரணமாகக் கொதித்தது. கொண்டு வந்த காணிக்கையைக் குளிர்ந்த முகத்துடன் வாங்குவதற்கு குருநாதர் இல்லையே... இருக்கும் பாக்கியம் இல்லையே என்ற ஏக்கம் எழுந்தது!

இரண்டுமுறை அதிதிகளை அவமரியாதை செய்தது நினைவிற்குள் குமிழிவிட்டது. இது மூன்றாம் முறை. தமது பந்தம், தமது பாசம் இவற்றை அறுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று உறுதிபூண்டு வீதிவழியாக வீட்டுக்கு வந்து கொண்டிருந்தார். அவரது நடையில் அழுத்தம் இருந்தது. உறுதி ஒங்கி இருந்தது.

வரதராஜப் பெருமான் திருவினையாட்டு ஒன்றை நிகழ்த்தினார்.

“ஸ்வாமி!” என்ற குரல் கேட்டது.

இராமானுஜர் திரும்பிப் பார்த்தார்.

“நான்கு நாள் பட்டினி! உண்ண உணவில்லை. தாங்கள் கிருபை செய்ய வேண்டும்!”

ஒரு கணம் யோசனை.

தம் வீட்டிற்கு அழைத்துப் போவதில் பயன் இல்லை. இவருக்கும் அவமானம் கிடைக்கும்.

“ஏழைப் பிராம்மணரே! நான் கடிதம் ஒன்று மளிகைக் கடைக்கு எழுதித் தருகிறேன். அதைக் கடையில் என் கடிதம் என்று சொல்லிக் கொடுங்கள். என் பற்றில் கணக்கு எழுதிக் கொண்டு சாமான்கள் வாங்கிக் கொண்டு வீட்டிற்குச் செல்லுங்கள்!”

அவ்வாறே மளிகைக்கடைக்கு ஓயுவியழுதிக் கொடுத்தார் இராமானுஜர்.

“ஒரு விஷயம்...” என்றார் வயோதிகர்.

“என்ன?”

“தங்கள் இவ்வத்தில் சற்று முன்பு பிசை கேட்டேன். தங்கள் பாரியாள் பிச்சை இட மறுத்து விட்டாள். எனக்கு இவ்வளவு மளிகைச் சாமான்களும் எதற்காக? நான் சந்தியாசி. எனக்குக் குடும்பம் இல்லை.”

“தாங்கள் கடையில் பெற்ற பொருள்களை எடுத்துக் கொண்டு என் வீட்டிற்குப் போய் அவள் தகப்பனார் அனுப்பிய பொருள்கள் என்று சொல்லுங்கள். அவள் மகிழ்வோடு தங்களுக்கு அன்னம் படைப்பாள்.”

இவ்வாறு யுக்தி சொல்லிக் கொடுத்தார். அந்த ஏழையும் அவ்வாறே ஓயுடன் கடைவீதிக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தார். இராமானுஜர் தமது கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு, தாம் மளிகைக்கடைக்கு ஓலை கொடுத்தவர் - நிறையச் சாமான்கள் கொண்டு வரட்டும், தஞ்சம்மாள் வந்த விருந்தினரை உபசரித்து வழியனுப்பட்டும். அதன் பின்னர்

தமது குருநாதர் பெரியநம்பியை விரட்டிய விவகாரத்தை ஆரம்பித்து சண்டை போடலாம் என்று எதிர்பார்த்துச் சரந்தமரக அமர்ந்திருந்தார்.

அங்கே...

புதியவரான ஒருவர் வந்து, "இராமானுஜர் வீடு எது?" என்று கேட்டார்.

"அவரது வீடுதான் இது!"

"இந்த ஓலை, தஞ்சம்மாளின் தந்தை அனுப்பினார்!" என்றார்.

"நான்தான் தஞ்சம்மாள் கணவன்."

தமக்கு மரமனார் எழுதியக் கடிதத்தை வாங்கிப் பார்த்தார்.

"அன்பார்ந்த மருமகனே!

நன்மை உண்டாகட்டும். இவ்விடம் தஞ்சம்மாள் தங்கைக்குத் திருமணம். நடத்தும் முயற்சிகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. தஞ்சம்மாளை இங்கு அனுப்பி வைத்தால் அவள் தாயாருக்குப் பெரிய உதவியாக இருக்கும். தாங்களும் பின்னால் வந்து சேரும்படி வேண்டுகிறேன். தஞ்சம்மாள் வராத பட்சம் அவள் தாயார் சகல பொறுப்புக்களையும் சுமக்க வேண்டும்..."

இவ்வளவு போதாதா? மனைவியைக் கூப்பிட்டு மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தார். சேதி கொண்டு வந்தவருக்கு வடை பாயாசத்துடன் பிரமாதமான விருந்து நடத்தினான் தஞ்சம்மாள்.

இராமானுஜர் தம்மிடம் மளிகைக்கடைக்குக் கடிதம் பெற்ற நபரை எதிர்பார்த்து, எதிர்பார்த்து காத்திருந்தார். இச்சமயம் வந்தால் நல்ல விருந்து அவருக்கும் கிடைக்குமே என்று ஏங்கினார்.

வீட்டுக்கு உள்ளே விருந்து நடந்து கொண்டிருந்தது.

தஞ்சம்மாள் தனது நகைகள் பண்ட பாத்திரங்கள் எல்லா உடைமைகளையும் சேகரித்துத் தாய் வீட்டுக்குப் புறப்பட

யத்தனம் செய்து கொண்டுருந்தாள். ஒரு வண்டி கொள்ளாத சாமான்களுடன் தஞ்சைமான் புறப்பட்டாள்.

இராமானுஜர் காத்திருந்து, காத்திருந்து பார்த்தார். கடைக்குச் சாமான் வாங்கச் சென்ற நபர் வரக் காணோம்.

“நீ மகிழ்ச்சியோடு உன் தாய் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்; முடிந்தபோது நான் வருவேன்; இப்பெரியவரே உனக்குத் துணையாக வண்டியுடன் வருவார்; நீ புறப்பட்டுப் போகலாம்!”

தஞ்சைமானாக் காஞ்சிபுரத்திலிருந்து தாய் வீட்டிற்கு அழைத்துப் போய்க் கொண்டுருந்தார் கிழவர் ஒருவர். போகும் நபரைப் பார்க்காமல் தாம் எதிர்பார்த்த நபரை மேலும் எதிர்பார்த்தார் இராமானுஜர்.

12. இளந்துறவி யதிராஜன்

எதிர்பார்த்த நபர் வெறுங்கையோடு வந்தார்.

“ஏன் கடையில் சாமான்கள் கிடைக்கவில்லையா?”

“வீட்டில் உன் மனைவி இல்லாத போது, சாமான்களை வாங்கி வந்து... எனக்கு என்ன பயன்?”

திடுக்கிட்டார். ஒருமுறை கண்ணின் இமைகள் மூடித் திறந்தன.

வந்தவர் ஏழைப்பிரம்மணர் இல்லை. வரதராஜப் பெருமான், கலியுக வரதன். தமது மனைவிக்கு வழித்துணையாக அழைத்துச் சென்ற நபர் - அவரும் வரதராஜப் பெருமான்!

“நாராயண! உன் திருவிளையாடலே எனக்குத் துறவறத்தை வாங்கி வைத்தது. நானாக உதறித் தள்ள வேண்டிய பாரத்தை - மனைவியை - சடப்பொருளை நீயாகச் சமாதானத்துடன் தீர்த்து வைத்த எம்பெருமானே! நாராயண!”

மனம் பஞ்சுபோல மிருதுவாகி விட்டது. வீட்டைவிட்டு திருக்குளத்தில் வந்து முங்கி மூழ்கி நீராடியெழுந்தார்.

“உன் திருவடிகளே இனி எனக்குச் சரணம்; உன்னைத் தஞ்சமடைந்தேன். நான் என்னைக் காத்து ஏற்றுக் கொள்!”

அவர் பிரார்த்தனை வரதராஜப் பெருமானுக்கு உவப்பாக இருந்தது. வாழ்க்கை மீதுள்ள மோகம், குடும்பத்தின் மீதுள்ள பற்று, செல்வத்தின் மீதுள்ள ஆசை எல்லாம் அவரது நெஞ்சகத்திலிருந்து அறுந்து வீழ்ந்தன.

பக்தி கேள்விக்குள் அவரது ஆசைகள் ஆகுதி செய்யப்பட்டன.

அவர் உடலில் உள்ளத்தில் பொலிவு பூர்ணமாகியது.

உள்ளத்துள் ஜோதியும், உடலில் பொலிவும், முகத்தில் தேஜஸும் வெள்ளமெனப் பொங்கின.

அந்நிலையில் ஆனந்தப் பரவசமாக நிற்கும் இளந்துறவியைப் பார்த்து, அங்கு வந்த திருக்கச்சிநம்பி சொன்னார்.

யதி ராஜா!

துறவிகளின் அரசே!

யதி ராஜனே!

காவி ஆடையும் முக்கோஸ் திரி தண்டமும் தரித்த இளம் துறவியாக அங்கு நின்றார் இராமானுஜர்.

வரதராஜப் பெருமானின் கிருபை பரிபூர்ணமாகக் கிடைத்து விட்டது.

ஆளவந்தாரின் ஆசி, கிடைத்து விட்டது.

துறவு பூண்ட அவருக்கு திருக்கச்சிநம்பியின் நட்பும் கிடைத்து விட்டது.

இவருக்கு இனி இவ்வறம் இல்லை. துறவறத்துள் புகுந்த அவர் மனம் ஆளவந்தாரின் மூன்று விருப்பங்களைப் பூர்த்தி செய்வது எப்படி என்று எண்ணத் தொடங்கியது.

13. சீடனை வணங்க வந்த குரு!

இராமானுஜன் “யதிராஜன்” ஆனதும் தமது கடமைகளை எண்ணிய காலத்து இதனைத் தமது கண்ணே போன்று ஏற்றுப் பரிபாலனம் செய்யும் சிஷ்ய பரம்பரையை நினைத்தார்.

சமயம், சமய உணர்ச்சி பரவுவதற்குத் தீவிர பிரசாரம் தேவை. ஒழுக்கசீலம் மிகுந்த தாஸர்கள் தேவை. பக்தி ஒழுக்கம் மிகுந்த சீடர்களின் துணை தேவை. தமது செயல்பாட்டுக்கு, தமது தம்பி (சிற்றன்னயின் புதல்வர்) கோலிந்தப்பட்டர் தம் அருகாக இல்லையே என்ற எண்ணம் ஒரு கணம் எழுந்தது.

கோலிந்தப்பட்டரோ அத்வைத மதத்தைத் தழுவி காளஹஸ்தியில் காசிலிங்க பூனையில் ஈடுபட்டுக் கிடக்கிறார். அவரைத் தம் அருகாகக் கொண்டு வரவேண்டும். இது முதல் நினைவு.

திருப்பதியில் வேங்கடேசப் பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும் திருமலைநம்பி (தமது தாய்மாமன்) துணை தேவையென்றும் எண்ணினார். கோலிந்தப்பட்டரை வைஷ்ணவ மதத்திற்கு மாற்றிக் கொண்டு வந்துவிட்டால் அதுவே பெரிய வெற்றி. இது திருமலைநம்பியால் முடியக்கூடிய காரியம். திருப்பதியிலிருந்து காளஹஸ்தி சென்று கோலிந்தப்பட்டரைச் சந்தித்து காஞ்சிக்கு அழைத்து வரும்படி திருமலைநம்பிக்கு ஓலை ஒன்று அனுப்பினார்.

திருமலைநம்பியின் முயற்சிகள் காளஹஸ்தியில் நடந்து கொண்டிருந்தது.

அச்சமயம் மற்றொரு சம்பவம் நடந்தது.

இராமானுஜருடைய சகோதரியின் மகன் பெயர் முதலியாண்டான். இவருக்கே தாசரதி என்றும் மறுபெயர் உண்டு. தாசரதியைத் தமது சீடராக ஏற்றுக் கொண்டார். யதிராஜரைக் குருவாக ஏற்றுக்கொண்டார் தாசரதி என்றும் எந்த விநாடியும் இராமானுஜரைப் பிரிந்ததே கிடையாது. உறவு முறையில் இருந்த சீடர் இவர் ஒருவரே. இவருக்கு வேத - வேதாந்தங்களைப் பாடஞ்சொல்லி வைத்தார் யதிராஜர்.

இராமானுஜர் துறவுபூண்ட சேதியும், தனிமடம் ஒன்று அமைத்துக்கொண்ட சேதியும் எங்கும் பரவின. இவ்வாறு பரவிய சேதியைக் கேட்டு அவரை தரிசிக்க வந்தவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் மூவர்.

காஞ்சிபுரத்துக்கு அருகிலே கூரம் என்னும் கிராமம். அதன் அதிபதி கூரத்தாழ்வான். மிகப் பெரிய செல்வந்தர். அவரது மனைவி ஆண்டாளும், கூரத்தாழ்வானும் நன்கு படித்தவர்கள், மேதைகள். வள்ளல்தன்மை மிக்கவர்கள். சிறந்த பக்தி உள்ளம் தோய்ந்தவர்கள். தங்களுக்குகென்று சிறுசெல்வம் வைத்துக் கொண்டு, எஞ்சியவற்றை தான தருமம் செய்துவிட்டு யாத்திரை செய்யத் தொடங்கினார்கள். அவர்கள் காஞ்சிபுரம் வந்து வரதராஜப் பெருமானைத் தரிசித்தார்கள்.

இராமானுஜர் துறவறம் மேற்கொண்டு புதிதாக மடம் ஒன்று ஸ்தாபிதம் செய்த விபரம் கேட்டு அவரை வணங்கி வழிபடச் சென்றார்கள். கூரேசன் மிகவும் நுண்ணிய நினைவாற்றல் மிக்க அறிஞர்.

இராமானுஜருக்குக் கிடைத்த முதல் சீடர் முதலியாண்டான். இரண்டாவது சீடர் கூரத்தாழ்வான். இவ்விரு சீடர்கள் தமக்குக் கிடைத்தது “ஆளவந்தாரின் அருள்” என்பார் இராமானுஜர்.

இவ்விரு சீடர்களையும் தமது திரி தண்டமாக (முதலியாண்டானையும்) பவித்திரமாக (கூரேசரையும்) பாவித்துப் பெருமையாகச் சொல்லுவார், இராமானுஜர். இவ்விருவரும் இராமானுஜரை விட்டுப் பிரியாத திரிதண்டமும் பவித்திரமும் போன்று சேவை செய்து ஒன்றி இருந்தனர்.

ஒருநாள்...

வரதராஜப் பெருமானை சேவிக்கச் சென்ற முதாட்டி, நடுவழியிலே இராமானுஜர் மடத்தினைக் கண்டார். அங்கு சீடர் குழாத்துடன் இராமானுஜர் சத்சங்கம் நடத்துவதையும் கண்டார். கண்குளிர ஆனந்தப்பட்டார். தான் கண்ட அற்புதக்காட்சியை தமது மகனிடம் வந்து சொன்னார்.

“மகனே! யாதவப்பிரகாசா! நீ உய்யும் வழி ஒன்று சொல்லுவேன். ஒரு காலத்தில் உனது சீடனாக இருந்த

இராமானுஜர் இன்று யதிராஜனாக இருக்கிறார். அத்துறவியை அண்டிப் போய் உனக்கு நல்வழியை நாடு!"

இவ்வாறு மகனுக்கு அறிவுரை சொன்னார்.

இராமானுஜரது பிரபாவங்களையும் தொண்டுகளையும் கேள்விப்பட்ட யாதவப்பிரகாசர் தமது சீடன்தானே என்று சீறிதும் எண்ணாமல் மடத்திற்கு வந்து வணங்கினார்.

தமது குருவென்ற மரியாதையைக் கொடுத்து ஆசனத்தில் அமரும் வண்ணம் பணித்தார்.

ரூப செளந்தர்யத்தையும் ஞான செளந்தர்யத்தையும் பருகிய யாதவப்பிரகாசரின் மனம் அவரது மனத்திலுள்ள அகந்தை, ஆணவம், பாண்டியத்திய கர்வம் யாவும் தூள் தூள் தூளாகப் போயிற்று, பணிவும் பக்குவமும் உட்புகுந்தன.

யாதவப்பிரகாசரின் அறிவும் புலமையும் அறிந்த இராமானுஜர், "தாங்கள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவக் கொள்கை குறித்து நூல் ஒன்று எழுதவேண்டும்" என்று கட்டளையிட்டார்.

தமது சீடரிடம் சந்தியாசம் பெற்றார் யாதவப்பிரகாசர். பஞ்ச ஸமஸ்காரங்கள் நடத்தி வைத்தார் இராமானுஜர். யாதவப்பிரகாசர் பெயர் கோவிந்தாஜியர் என்றாயிற்று. பரம பக்தியோடு ஆச்சாரியன் கட்டளைப்படி யதிதர்ம சமுச்சயம் என்னும் நூலை எழுதி முடித்தபோது என்பது வயதை தாண்டிய கோவிந்தாஜியர் வாழ்க்கையும் முற்றுப் பெற்றது.

14. திருமலைநம்பியின் திருத்தொண்டு

யதிராஜர் தமது திருமேனியில் பன்னிரு திருநாமங்கள் திகழ, முதலியாண்டான் ஒருபுறம் இருக்க, மடத்தை நாடி வந்தவர்களுக்கு அறிவுரையும், அன்புரையும், ஞான மழையும் வழங்கி வந்தார்.

அவர்தம் உள் மனத்தில் தமது தாய்மாமன் திருப்பதி திருமலைநம்பி நல்ல சேதி அனுப்பவில்லையே, கோவிந்தப்பட்டர் காளஹஸ்தியிலிருந்து வரவில்லையே என்று கவலைப்பட்டது.

ஒரு சமயத்திலிருந்து மற்றொரு சமயத்தைத் தழுவினவர்கள் அத்துணை கலபமரக மீண்டும் பழைய சமயத்துக்குள் வந்துவிடுவது எளிதன்று.

காளஹஸ்தியில் இருந்த கோவிந்தர், காசியில் தமக்குக் கிடைத்த லிங்கத்திற்குப் பூஜை செய்து உள்ளங்கை நாயனார் என்னும் பெயரில் விளங்கி வந்தார்.

இராமானுஜர் அனுப்பிய ஓலையின்படி திருப்பதியிலிருந்து புறப்பட்ட திருமலைநம்பி, காளஹஸ்திக்குப் போய் கோவிந்தரைக் கண்டு அளவளாவினார். இராமானுஜர் துறவிகளின் இளவரசனாக - யதிராஜனாக - மாறிய செய்தியும் சொன்னார்.

யார் இராமானுஜரைக் கொல்ல சதி செய்தாரோ, அந்த யாதவப்பிரகாசர் பஞ்சஸமஸ்காரம் பெற்ற வரலாற்றையும் சொன்னார். கோவிந்தஜீயர் என்னும் நர்ம ஸமஸ்காரம் பெற்று, மடத்திலே வாழும் வகையும் குறிப்பாகச் சொன்னார் திருமலைநம்பி.

மெள்ள மெள்ளத்தான் கோவிந்தபட்டரின் மனத்தை மாற்ற முடிந்தது.

காலம் ஓடிற்று!

திருவரங்கத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த அதிசயம் ஒன்று, திருமலைநம்பிக்குத் தெரியாது. கோவிந்தபட்டருக்கு ஆழ்வார்களின் பாடல்களையும், ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தின் பெருமையையும் சிறு சிறுசுச் சொல்லி ஏறும்புரக் கல்லூர் தேய்ந்த கதையாக மனசை மாற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

சிவபூஜைக்காக பூக்கொய்து கொண்டிருந்தார் கோவிந்தர்.

“ஸ்வாமின்! யாருக்காகப் பூ கொய்கிறீர்?”

“ஸ்வாமிகளே! தாங்கள் அறிய மாட்டீர்களா?”

“எல்லாம் சாம்பல்மயம். யாவும் கடுகாடு என்று நினைக்கும் சிவனுக்குப் பூவின் அருமை எவ்வாறு தெரியும்?”

இருவரும் ஹரீயைப் பற்றியும், ஹரணைப் பற்றியும் தர்க்கம் செய்தார்கள். நான் கணக்கில் செய்து கொண்டே இருந்தார்கள்.

திருமலைநம்பி தமது சாஸ்திர ஞானத்தாலும், திருவாய்மொழிப் பாடல்களாலும் கோவிந்தர் மனசை மாற்றி, அவருக்குப் பஞ்ச ஸமஸ்காரம் செய்வித்தார்.

காஞ்சிபுரத்துக்கு அழைத்துப் போகலாம் என்று எண்ணிய சமயம் இராமானுஜர் காஞ்சிபுரத்தை விட்டு சிஷ்யர்களுடன் திருவரங்கம் போய்விட்ட சேதி தெரியவந்தது.

கோவிந்தப்பட்டர் என்ற நாம ஸமஸ்காரம் செய்வித்துத் தம்மோடு திருப்பதிக்கே அழைத்துப் போனார் திருமலைநம்பி.

15. பெருமாள் அரையரின் பெருந்தொண்டு

ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தின் கோட்டை என்று புகழ்பெற்ற திருவரங்கத்தில் யமுனைத் துறைவர் ஆளவந்தார் மறைவுக்குப் பின்பு மடத்தில் சரியான நிர்வாகம் இல்லை. சீடர்கள் மனத்திலும் நிம்மதி இல்லை. பக்தர்கள் அனைவரும் சரியான ஆச்சாரியத் தலைவனைத் தேடிக்கொண்டும் இருந்தார்கள்.

இராமானுஜரை அழைத்து வரப் போன பெரியநம்பிகள், அழைத்துவர இயலாமல் திருவரங்கம் வந்து சேர்ந்தார்.

இராமானுஜர் துறவியாகி அவரது புகழும், அவரது சமயப் பேச்சும் நெடுகப் பரவத் தொடங்கியபோது, பெரிதும் மனம் மகிழ்ந்தவர் பெரியநம்பிகள்.

ஆளவந்தாருக்குப் பிறகு பட்டத்தில் அமரத்தக்க மகாபுருஷனை அழைத்துவர வைஷ்ணவப் பெருமக்கள் கூடி ஆலோசனை செய்தார்கள்.

திருவரங்கப் பெருமாள் அரையரை காஞ்சிபுரம் அனுப்புவது என்றும் “சூழ்ச்சி” செய்தார்கள். இந்தச் சூழ்ச்சி வைஷ்ணவம் தழைக்கவும், இராமானுஜர் புகழ் நிலக்கவும் செய்த நல்ல சூழ்ச்சி.

திருவரங்கப் பெருமாள் அரையர் பாடுவதில் மிகவும் வல்லவர். இராமானுஜருக்கு இசையின் பாலுள்ள ஈடுபாடு பெரியநம்பிக்கு ஏற்கனவே தெரியும்.

திருவரங்கத்துப் பெருமாள் அரையர் காஞ்சிபுரம் வந்து, வரதராஜப் பெருமாள் கோவிலில் பாடினார்.

அவரது அமுதானப் பாடலைக் கேட்ட வரதராஜப் பெருமாள், “உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும் கேள்!” என்றார்.

“பெருமானே! எங்கள் திருவரங்கத்துக்கு இராமானுஜரை அனுப்பித்தர வேண்டும். இது அரங்கநாதப் பெருமாள் விருப்பம்...” என்றார்.

வரதராஜர், ரெங்கராஜருக்காக யதிராஜரைப் பிரிய மனம் ஒப்புக் கொண்டார்.

திருவரங்கம் இனித்தது. ஆயினும் திருக்கச்சி நம்பியைப் பிரிவது அந்தத் துறவிக்குப் பெரியதோர் வருத்தமாக இருந்தது. திருக்கச்சிநம்பி, வரதராஜப் பெருமாளுக்குக் கைங்கர்யம் செய்கிறவர். காஞ்சிபுரத்தை விட்டு வரமாட்டார்.

யதிராஜர் பரிவாரங்கள் புடைசூழ ஸ்ரீரங்கம் நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

16. ஸ்ரீரங்க விஜயம்

காவேரியில் நீராடி, காவிரியின் தண்மையை அனுபவித்த இராமானுஜர், சோலைகளையும் நந்தவனங்களையும் கண்டு பேருவகை அடைந்தார்.

பெரியநம்பியும் மற்ற சிஷ்யக்கோடிகளும் இராமானுஜர் வந்து செய்தி அறிந்து காவிரிக்கரைக்கே வந்து கொண்டு இருந்தார்கள்.

பெரியவர்களையும், சீடர் குழாங்களையும் பார்த்துப் பரவசமானார். “இது பூலோக வைகுந்தம் திருவரங்கப்

பெருநகரம். இங்குள்ள பெரியோர்கள் நித்யசூரிகள்" என்று வணக்கம் செலுத்தினார்.

ஸ்ரீரெங்கநாதர் கோவில் மரியாதைகள் அங்கு காத்து நின்றன.

வாத்தியங்கள் வரிசை வரிசையாக ஒலித்தன.

திருக்கோபுரத்தை வணங்கினார். கருடன், நம்மாழ்வார், ஸ்ரீரெங்கநாச்சியார், அழகியசிங்கர், சக்கரவர்த்தித் திருமகன் இவர்களது திருவடிகளை வணங்கி எழுந்தார்.

அங்கிருந்த கொடிமரம், பலிபீடம் இவற்றையும் வணங்கி வலம் வந்தார்.

பெரும்கோட்டை கொத்தளங்களுக்குள் நுழைவது போன்ற எண்ணத்தை உண்டாக்கியது பெரியகோவில்.

ஒங்கார வடிவமான விமானத்தை வணங்கினார். சேனை முதலியார், துவாரபாலகர், இவர்களையும் வணங்கினார்.

திருச்சின்னங்கள் மங்கா ஒலியை எழுப்பின.

ஸ்ரீசடகோபம் திருமாலை திருபரிவட்டம் முதலியவை வழங்கப்பட்டன.

ஸ்ரீரெங்கநாதர் திருமேனி எழிலில் மனம் பரவசமாகி நின்றார் இராமானுஜர்.

அத்திரு நகரத்தின் அமைப்பையும் அத்திரு நகரைச் சூழ்ந்த இயற்கைக் காட்சிகளும் கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தன.

அவரது நினைவில் தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வார் பாகரம் எழுந்தது.

வண்டனம் முரலும் சோலை
மயிலினம் ஆலும் சோலை
கொண்டலயீது அணவும் சோலை
குயிலினம் கூவும் சோலை

சேரலக்குள் கண்ட சுந்தரவகுனை கண்ணுக்குள் நிறுத்தி பக்தர்கள் குழாத்துடன் தமது இருக்கையை நாமப் போனார்.

பெரியநம்பியைத் தமது குருவாக எண்ணி திருவரங்கத்தில் ஆறுதல் அடைந்தார் தீக்ஷணய புத்தி நிரம்பிய இராமானுஜருக்குப் பல கிரந்தங்களுடும் சொல்லி வைத்த பெரிய நம்பி இப்போது சொல்லுவார்!

“மகனே! நான் உனக்கு குருவல்லன்; இங்கிருந்து திருக்கோஷ்டியூர் என்னும் தீவலிய ஸ்தலத்தில் கோஷ்டியூர் நம்பி என்பவர் இருக்கிறார். அவரிடம் பாடம் கேட்கவேண்டும் மகாமந்திரம் ஒன்றை ஆளவந்தார் அந்த கோஷ்டியூர் நம்பியிடம் அருளி உள்ளார். அவரைச் சார்ந்து அந்த மகாமந்திரத்தை தெரிந்தால் உனக்குப் பயன் உண்டு.”

17. கோஷ்டியூர் நம்பியின் கொடிய சோதனை

பெரியநம்பி சொன்னதைக் கேட்டதும் திருக்கோஷ்டியூருக்குப் போய் விசாரித்தார். சின்னஞ்சிறு கூரை வீடு தெரிந்தது. கோஷ்டியூர்நம்பிகள் திருவடிகளைத் தொழுது நின்று இராமானுஜர். வந்த இராமானுஜரை பெரிதாக எண்ணவில்லை; பதிலும் பேசவில்லை.

மீண்டும் ஒருமுறை போனார்; அப்போதும் பழைய கதை.

இதே போன்று பலமுறை போனார் இராமானுஜர். கோஷ்டியூர்நம்பிகள் எதுவும் உபதேசம் செய்ய மறுத்து விட்டார். பதினெட்டு முறை போனதாக வரலாறு பேசுகிறது.

பதினெட்டு முறை வந்த இராமானுஜருக்கு மீண்டும் வருக என்றபோது திருக்கோஷ்டியூர்நம்பி ஒவ்வொரு முறையும் ஒரு வார்த்தைச் சொன்னாராம்.

இந்த வார்த்தைகள் பதினெட்டும் பொன்னே போல் இராமானுஜர் நினைவில் நின்றது.

1. புழுதியில் பிறந்த புழு, புழுதியை விட்டு நீங்க முயற்சிப்பது போன்று, மண்ணில் பிறந்த நாம் மண்ணுசையை மறந்து முக்தியை நாடுதல் வேண்டும்.
2. விளக்கின் கடர் நின்று எரிவதற்குக் காற்று உயிர்; நாம் உய்வதற்கு ஸத்வகுணம் அவசியம்.
3. உடலின் பேரிலுள்ள ஆசை நீங்க வேண்டுமானால் அகங்காரம் (நான் என்னும் எண்ணம்) மமகாரம் (என்னுடையது என்ற எண்ணம்) நீங்க வேண்டும்.
4. முன் சொன்ன வலிமை இல்லாதவர்களுக்கு ஆத்மஞானம் இருக்க நியாயம் இல்லை.
5. ஆத்மஞானம் ஏற்படாதவரையில் போக இச்சை தானாக விலகாது.
6. இறைவனிடம் அன்பு செலுத்துவதற்கு காம இச்சை அறவே அகன்றுவிட வேண்டும்.
7. பற்று அறுவதற்கு அன்பே துணை.
8. பற்று அற்ற பின்னரே இறை உணர்வு பெறுதல் சாலும்.
9. இறை எண்ணம் நமக்குள் புகாவிட்டால் நமது காமம் ஓயப்போவதில்லை.
10. காமம் ஓயாது போனால், வைஷ்ணவத்வம் ஏற்பட நியாயமில்லை.
11. வைஷ்ணவத்துவம் - விஷ்ணுமேல் பற்றுவைப்பதற்கு - ஸாத்வீகம் தேவை.
12. ஸாத்வீகம் இல்லாத பக்தரிடம் அன்பு பரிமளிப்பது இல்லை.
13. பக்தனது நெஞ்சத்தில் அன்பு இல்லையென்றால் திருமால் திருவடிகளில் சரணமடைவதில்லை.
14. இவ்வாறு அன்பு இல்லாதபோது இறைவனது பணியை மனம் விரும்பி ஏற்பது இல்லை.

15. தெரண்டினை விரும்பி ஏற்காதவன் தனக்குத் துலவன் ஆண்டவன் எனச் சொல்லலான்.
16. துலவனை ஏற்காதவன் சரணம், சரணம் என்று நினைக்க மாட்டான்.
17. சரணாகதியை ஏற்காதவன் இறைவனுக்கு உரியவன் இல்லை.
18. இறைவனுக்கு உரியவனே திருமந்திரமென்னும் எட்டெழுத்தை ஏற்க உரிமையுள்ளவன்.

இவ்வாறு சொல்லிய திருக்கோஷ்டியூர்நம்பி, மேலும் இராமானுஜரிடம் ஏதோ குறைபாடு உள்ளது என்று எண்ணினார்.

இந்த எண்ணத்தை ஸ்ரீரெங்கநாதரே அறிந்து, “இராமானுஜன் வைஷ்ணவத்தைக் காக்க வந்த துறவி! பக்தி கத்தம் உள்ளவன்” என்று திருக்கோஷ்டியூர்நம்பிகளிடம் கனவில் சொன்னாராம்.

ஸ்ரீரெங்கநாதரே தம்மிடம் பேசிய பின்பு, மகாமந்திரத்தைத் தாம் சொல்லுவதற்கு ஆனை அனுப்பி வைத்தார்.

மகிழ்வோடு வந்தார் இராமானுஜர். கோஷ்டியூர் நம்பிகள், “ஒரு மாத காலம் நீர் உண்ணாவிரதம் இருக்க வேண்டும். அதன் பின்னர் மந்திர உபதேசம் செய்யப்படும்” என்று சொன்னார்.

இராமானுஜர் உபவாசம் இருந்தார். அன்னம், தண்ணீர் இல்லாத உபவாசம். உடல் மெலிந்து முச்சுட அடங்கும் நிலைமை அடைந்தது. பக்தகோடிகளுக்கு கோபமே வந்தது.

கெட்டது திருமால் மார்க்கம்

கெடுத்தனன் நம்பி

என்று கோஷ்டியூர் மக்கள் கதறினார்கள்.

பலவீனமான நிலையில் இருக்கும் இராமானுஜரின் உடல்நலம் கெட்டதும் “தண்ணீர் மட்டும் பருகக் கொடுக்கலாம்” என்று கோஷ்டியூர் நம்பி சொன்னார்.

அந்த ஊர் சென்மய நாராயணப் பெருமான் தீர்த்தம் கொடுக்கப்பட்டது.

அன்றுமுதல் பெருமான் கோவில் தீர்த்தம் மட்டுமே இராமானுஜரது ஆகாரம்.

உண்ணாவிரத நோன்பு இனிது நிறைவேறியதையும் இராமானுஜர் மனோ வைராக்கிய சித்தத் திடத்தையும் பரிசோதித்துத் திருப்தி அடைந்தார்.

தகாத நபர்களுக்கு மந்திர உபதேசம் செய்து விடக்கூடாது என்பது அந்நாள் வழக்கம். எனவே இத்தகைய கடின கட்டுப்பாடுகள் இருந்து வந்தன.

உபவாசப் பரீட்சையில் தேறி உயிர் பிழைத்த சீடரை மட்டும் தண்டும் பவித்திரமும் தாங்கித் தம்மிடம் கூட்டிக் கொண்டு வரச் சொன்னார்.

இராமானுஜர், தம்முடன் முதலியாண்டானையும் கூரேசனையும் அழைத்துப் போய் மூவராக நின்றார்.

“உம்மைத் தண்டும் பவித்திரமும் தாங்கி வரச் சொன்னால் சீடர்களை அழைத்து வரலாமா?”

“மன்னிக்க வேண்டும். முதலியாண்டான் என்னை விட்டுப் பிரியாத திரிதண்டம்! கூரேசன் எனது பவித்திரம். ஒருவர் ஊன்றுகோல்; மற்றவர் புனிதமானவர்” என்று மறுமொழி சொன்னார்.

“நான் சொல்லும் மகாமந்திரம் உங்கள் மூவருக்கும் தான். இதனை வேறு எவருக்கும் கூறுதல் கூடாது” என்று கடுமையாகச் சொன்னார் திருக்கோஷ்டியூர்நம்பி.

“நான் சொல்லப் போகும் மகாமந்திரம் ஆச்சார்யன் வழியாகச் சீடனுக்கு உபதேசம் செய்யப்படுவது. இந்த மந்திரத்தைச் செவிமடுத்தவன் வைகுந்தம் சேருவான். எனவே இதனை இரகசியமாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்!”

“வைத்துக் கொள்வேன்!” என்றார் யதிராஜர்.

வாக்குறுதியைப் பெற்றுக் கொண்ட திருக்கோஷ்டியூர் நம்பிகளிடம் மனம் நிறைவு பெற்றது.

நாரணன் நலம் பயக்கும் திருமந்திர அர்த்தத்தையும் கீதாரச ஸ்வேனாக மந்திரத்தை விளக்கிச் சொன்னார்.

எளிதான கலபமான மந்திரம் அது.

“ஓம் நமோ நாராயணய” என்ற திருவிவட்டாகிய மந்திரத்தின் உட்பொருளை உபதேசம் செய்தார்.

அதனைச் செவிமடுத்த இராமானுஜர் ஆனந்தமடைந்தார்.

“என் சொல்ல மீறமாட்டேன் என்பதற்குச் சத்தியம் செய்!”

குருநாதர் காலில் விழுந்து பாதம் தொட்டு, கண்ணில் ஒற்றி, “வாக்கு மீறி நான் நடப்பேன் அல்லன். அவ்வாறு வாக்கு மீறி நடந்தால் நரகம் புகுவேன். இது உறுதி” என்றார்.

இராமானுஜரின் வாக்குத் தேனாகத் தித்தித்தது.

மகாமந்திரத்தை பருகிய இராமானுஜர் மனம் உல்லாசமாக இருந்தது. அவர் நடையில் களிப்பு மேலோங்கியது!

18. மகாமந்திரம் மக்கள் சொத்து

இவ்வளவு அரிய மந்திரத்தை பொதுமக்கள் செவிமடுத்தால்? அட்டா! அத்தனை பேருக்கும் பாவம் நீங்கும். அத்தனை மக்களுக்கும் புண்ணியம் கிடைக்கும். அத்தனை மக்களுக்கும் வைகுந்தம் கிடைக்கும்.

இராமானுஜர் தமது இரு சீடர்களோடு வருவதைப் பார்த்த மக்கள் வணங்கி நின்றார்கள்.

“என் பின்னால் வாருங்கள்!”

பொதுமக்கள் தங்களுக்கு ஏதோ அரிய பரிசு கிடைக்கப் போகிறதாக எண்ணினார்கள்.

“இராமானுஜர் தானம் செய்யப் போகிறார்” என்று வதந்தி பரவியது. ஆண், பெண், குழந்தை, குறுமன்னர்கள்

யாவரும் திருகோஷ்டியூர் கோவில் வாசலுக்கு முன்வந்து குழுமி நின்றார்கள்.

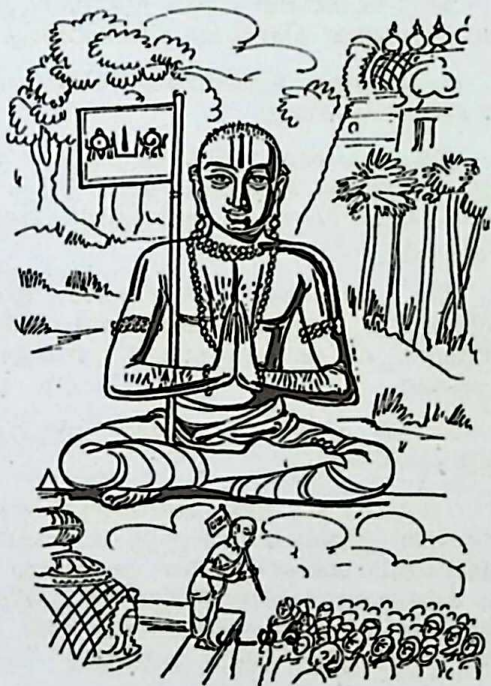
முதலியாண்டான், கூரேசன் இருவர் தோள் தொட்டு கோவில் மதில் சுவர் மீது ஏறினர். கோபுரம் அருகாக உயர்ந்து நின்றார் இராமானுஜர்.

அவர் தரப் போகும், செல்வத்தை நாடி மக்கள் ஆவலோடு நெருங்கி நின்றார்கள்.

“நான் சொல்லப் போகும் மந்திரத்தை மும்முறை என்னோடு சேர்ந்து சொல்லுங்கள். இவ்வாறு சொன்னவர்களுக்கு வைகுந்த வாசம்கிடைக்கும்.”

எங்கும் அமைதி.

ஒருமுறை இராமானுஜர் சொல்லுகிறார்.

கூட்டம் எதிரொலி செய்கிறது.

இரண்டாவது முறை சொன்னார்.

கூட்டம் எதிரொலி செய்தது.

முன்றும் முறையும் அந்த மகாமந்திரம் கோபுரத்திலிருந்து ஒலிக்க, பொதுமக்கள் வானளாவச் சொல்லி முடித்தார்கள்.

பொது மக்களிடம் மகாமந்திரத்தைச் சொல்லியதில் இராமானுஜருக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி.

மறுகணம்...

அவர் உன்மனம் ஏதோ சொல்லிற்று. திருக்கோஷ்டியூர் நம்பி சொன்ன சொல்ல நினைவுபடுத்திற்று.

குருவிற்குத் துரோகம் செய்துவிட்டோம் என்று மனசாட்சி பேசியது.

இதே சமயம் கோஷ்டியூர் நம்பிகள் காதிலே, “இராமானுஜர் கோவில் மதில் மீது நின்று மக்களுக்கு மகாமந்திரம் சொல்லி வைத்தார்” என்ற சேதியும் போய் விழுந்தது.

சில நாழிகைப் பொழுதில் இராமானுஜர் தமது திரிதண்டம் (முதலியாண்டான்) பவித்திரம் (சுரேசன்) சகிதமாக வந்து “குருநாதா!” என்று திருவடி வணங்கி எழுந்தார்.

“உன் அபசாரம் உன்னை விடாது. உனக்கு நரகம் சித்திக்கும்!”

“அதுனை ஏற்றுக் கொள்ளுகிறேன். நான் ஒருவன் நாரணன் இருக்கும் வைகுந்த உலகத்தை அடைவதைவிட, பல்லாயிரம் மக்கள் அவனை அடைவது சிறப்பான காரியம். பல மக்களுக்குப் பயன்படுத்துவதே மந்திரம். ஒருவன் அழிந்து விடுவதால் பெரிய நஷ்டமில்லை. என் செய்கை தவறானது. நான் மன்னிப்புக் கேட்க வந்தேன்!”

“ஊராருக்கு எல்லாம் சொல்லி உமக்கு என்ன பெற்றீர்?”

“நரகம்!”

“அறிந்தும் இத்தவறு செய்யலாமா?”

“தன்னை அழித்துக் கொண்டு பலருக்கும் நன்மை செய்யலாம்!”

இச்சொல் எத்தகைய எஃகுச் சொல்! திருக்கோஷ்டியூர் நம்பியின் இதயத்துள் இருந்த வைதீக வேதனை மறைந்தது.

“இந்தப் பொன் மனம் எனக்கு ஏற்படவில்லையே! கார்மழை பெய்வது போல எவருக்கும் உன் அருளைப் பெய்தாய் இராமானுஜர்!”

அநாதி காலம் தொட்டு ஞான மார்க்கத்தில் ஒரு உண்மை நடந்து வருகிறது.

ஸநாதன தர்மத்தில் இந்த உண்மை கடைபிடிக்கப்பட்டு வருகிறது.

தன் உயிரையும் தன் ஆத்மாவையும் காப்பாற்றுவதே கடைத்தேற்றுவதே அந்த நெறி... இதுவே மரபு!

அந்த நெறியை உடைத்தார் இராமானுஜர்.

அந்த மரபை மாற்றினார் இராமானுஜர்.

இதுனை வியந்த கோஷ்டியூர்நம்பிகள் தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் உகுத்தபடியே, “இன்றுதான் உண்மையான விசிஷ்டாத்தவதம் நிலபெற்றது. இதுனை இராமானுஜ சித்தாந்தம் என்பேன். உம்முடைய பெயர் இன்றுமுதல் எம்பெருமானார். இப்பெயரே இனி வழங்கட்டும்” என்று நெஞ்சோடு தழுவிக்கொண்டார், திருக்கோஷ்டியூர்நம்பி.

19. கற்போம் கற்பிப்போம்

வெரியகோவில் நிர்வாகம் நந்தவனப் பராமரிப்பு போன்றவை - ஆளவந்தார் மறைவுக்குப் பின்னர் தளர்ச்சியடைந்து வந்தன.

யதிராஜர் - எம்பெருமானாகப் பெயர்பெற்ற பின்பு தமது கவனத்தைக் கோயிற்பணிகளில், நந்தவனப் பராமரிப்பில் கவனம் செலுத்தினார்.

ஸ்ரீரங்கம் மீண்டும் பூம்பொழிலாக மாறி வந்தது.

எங்கும் செடி கொடிகள் - மலர்க்கொடிகள் - பூக்கும் மரங்கள் யாவற்றையும் பாதுகாக்கவும், மேற்பார்வை இடவும் தக்க நபர்களை நியமனம் செய்தார்.

காஞ்சிபுரத்திலிருந்து யதிராஜர் ஸ்ரீரங்கம் வந்து, தமது கல்வியையும் புலமையையும், சேவா மனப்பான்மையையும், பக்த கோடிகளையும் அரவணத்து எம்பெருமானார் என்னும் புதியப் பட்டத்தையும் பெற்றார், இராமானுஜர்.

இவ்வாறு புகழோடு ஸ்ரீரங்கத்தில் இருந்து வந்த காலை, திருக்கோஷ்டியூர் நம்பி மடத்திற்குள் வந்தார். அவரோடு திருமலையாண்டான் என்ற பாகவத சீரோமணியும் உடன் வந்தார்.

தமது குருவான கோஷ்டியூர் நம்பிகளை உடையவர் (இராமானுஜர்) வணங்கி எழுந்தார்.

“என்னுடன் வந்த இவர் மலாதரர் என்று பெயர், திருமாலிருஞ் சேலையைச் சேர்ந்தவர். ஆளவந்தாரின் இதயம் கவர்ந்த சீடர் இவர். இவரிடம் திருவாய் மொழிக்குப் பாடம் கேட்க வேண்டும்.”

திருமலையாண்டான் மடத்திலேயே தங்கிப் பட்டம் சொல்லத் தொடங்கினார்.

திருவாய் மொழி பாடங்களை திருமலையாண்டான் தமக்கு ஆளவந்தார் போதித்த வழியே போதித்து வந்தார்.

திருமலையாண்டான் சொன்ன கருத்துக்களைத் தவிர்த்து, வேறு கருத்துக்கள் சொன்னார் இராமானுஜர்.

“இது ஆளவந்தார் சொல்லாதக் கருத்து” என்றார் திருவாய்மொழி சொல்லிய ஆசிரியர் மறுப்புச் சொல்லினார்.

“ஆளவந்தாருக்கு அடியேன் ஏகலைவன்” என்றார் இராமானுஜர்.

கருத்து வேற்றுமையால் திருமலையாண்டான் திருக்கோஷ்டியூர் நம்பியைப் போய் சந்தித்தார்.

“நமது குருநாதர் சொல்லாத வியாக்யானங்களை இராமானுஜர் சொல்லுகிறார். விஸ்வாமித்ர சீருஷ்டியாக

இருக்கிறாரே! எனவே அவரை விட்டு வந்துவிட்டேன்!” என்றார் மலாதரர்.

வந்தவரை சமாதானம் செய்து ஆளவந்தார் கருத்தும், இராமானுஜர் கருத்தும் ஒருமைப்பாடு கொண்டது என்று சமாதானம் செய்தார் திருக்கோஷ்டியூர்நம்பி.

ஆளவந்தாரிடம் நெருக்கமாக பாடம் கேட்ட சீடர்கள் ஐவர், இந்த ஐவரிடமும் பாடம் கேட்டு, ஐவரும் காணாத விளக்கங்களையும், வியாக்யானங்களையும் இராமானுஜர் தமக்குப் போதித்தவர்களுக்கு விளக்கிச் சொன்னார்.

எந்த குருவிடம் பாடம் கேட்டாலும், அவர்களிடம் கேட்ட பாடத்தைத் திருத்தும் ஆற்றல் இராமானுஜருக்கு இருந்தது. ஒவ்வொரு சீடர்களும் ஆளவந்தாரிடம் ஒவ்வொரு நூலை கசடறக் கற்றார்கள். எல்லாவற்றையும் கற்கும் ஆற்றல் எந்த சீடரிடமும் இல்லை!

உபதேசம் செய்த பெரிய நம்பி, திருக்கோஷ்டியூர்நம்பி, திருமலையாண்டான், திருவரங்கப் பெருமாள் அரையர் யாவரும் கற்பிக்கும்போதே இராமானுஜரிடம் கற்கவும் தொடங்கினார்கள்.

சீடனாக இருந்த இராமானுஜர் குருவாகவும், அவர்களுக்குத் தோன்றினார். இராமானுஜரின் பெருஞ்சிறப்புகளில் இதுவும் ஒன்று.

இராமானுஜர் உள்ளத்தில் எவரிடமும் கற்போம் - கற்பிப்போம் என்னும் புலமைக் குணம் வேருன்றி இருந்தது.

எல்லோரும் உய்யவேண்டும், உயரவேண்டும் என்னும் இரக்க மனப்பான்மையும் இருந்தது.

எனவே இவருக்குப் பாடம் சொல்லிய ஐந்து குருநாதர்களும் தத்தம் குமாரர்களை இராமானுஜருக்குச் சீடர்களாக இருக்கும்படி விட்டு விட்டார்கள்.

இவருக்குப் பாடம் சொல்லியவர்கள் இவருக்குச் சீடர் ஆனதோடு, தங்கள் குமாரர்களையும் இவருக்குச் சீடராகக் கொடுத்தார், அத்தகைய ஞான சாகரம் இராமானுஜர்!

20. சீதன வெள்ளாட்டி.

இராமானுஜரின் அறிவாற்றலுக்கும் ஞானவேட்கைக்கும் பல சான்றுகள் கிடைத்ததைப் பார்த்தோம். அவருடைய இரக்கச் சித்தம் எல்லையற்றது என்பதற்கு இந்த சம்பவம் சான்று.

மடத்திற்குள், பெரிய நம்பியின் மகள் அத்துழாய் வந்தாள். திருமகளின் முகம் பேரலிருக்கும் அவள் முகத்தில் வாட்டம் நிழலாடியது.

“அத்துழாய் உன் முகம் வாட்டமடைந்திருக்கிறதே! என்ன காரணம்?”

“என் தந்தையிடம் காரணத்தைச் சொன்னேன்; அவர் மடத்து ஜீயரீடம் பேரய்ச்சொல்” என்று சுமமா இருந்து விட்டார்.

பெரிய நம்பியின் மகள் அத்துழாய் பேரழகி. தந்தையோ பரம ஏழை. அவளைப் பெண்கொண்டவர்கள் பணம் படைத்த செல்வச் சீமான்கள் ஏழைப் பெண் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டினார்கள்!

அந்நாளில் வசதி படைத்தவர்கள் பெண் கொள்ளும் போது, அவளோடு வேலைக்கு ஒரு வேலைக்காரியையும் ஏற்றுக் கொள்வார்கள். பெண்ணைக் கொடுப்பவர்களும் மகள் நல்வாழ்வு வாழவும் கடின வேலைக்குள் துன்பம் அடையாமல் இருக்கவும் இந்த உதவியைச் செய்தார்கள்.

மாமியார் வீட்டிலே அத்துழாய் குடம் குடமாகத் தண்ணீர் சுமக்க வேண்டியது இருந்தது. தவலை தவலை அழுது வடிக்க வேண்டியது இருந்தது. அத்துழாய் மென்மையான பெண். சீதனத்திற்குத் துணையாக ஒரு பெண்ணைத் தன் தந்தை - ஏழைத் தந்தை அனுப்பவில்லை (சீதன வெள்ளாட்டி என்றே இதற்குப் பெயர்) என்ற தாழ்வு மனப்பான்மையால் புழுங்கினாள்.

தந்தையிடம் வந்து நொந்த மனத்தைச் சொன்னாள்.

பெரியநம்பி ஜீயரை (இராமானுஜரை) போய்க் கேள் என்று சொல்லிவிட்டார்.

இராமானுஜர், தமது குருவரகவும், ஆசானாகவும், நண்பராகவும், சீடராகவும் விளங்கும் பெரியநம்பியின் துயரைத் தமது துயராக எண்ணினார்.

அத்துழாயிடம், “தங்காய்... உன் துயர் என்ன?” என்று கேட்டார்.

“சீதன வெள்ளாட்டி இல்லாமல் புகுந்த வீட்டில் புழுவாய்த் துடிக்கிறேன்!”

“மனம் கலங்காமல் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு போ! உன் வீட்டுக்குப் பணியாள் வரும்.”

மறுநாள் அத்துழாய் வீட்டிற்குப் பணியாள் வந்தாள். தண்ணீர் குடம் குடமாகச் சுமந்தாள். வீட்டு வேலைகள் யாவும் துரிதமாகவும், துப்புரவாகவும் செய்தாள். சமையல் அறையில் புகுந்து அத்துழாய்க்கு உதவியாக இருந்தாள்.

புதிதாக வந்த சீதன வெள்ளாட்டியின் சுறுசுறுப்பும், பிறர் மனசை அறிந்து செயல்படும் ஆற்றலையும் கண்டனர்.

இராமானுஜர் மடத்துக்கு சேவை செய்ய அத்துழாய் மாயியார், மாமனார் போயிருந்தது உண்டு. எனவே, வந்த வேலையாள் யாரென்று அறிந்து விட்டனர்.

சதா காலமும் திரிதண்டமாக இருந்த முதலியாண்டான், அங்கு எடுபிடி வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார்.

அடியாருக்கு அடியாராக இருக்கும் வைஷ்ணவப் பக்தரை, சகல கலைகளையும் ஞானங்களையும் பெற்ற துறவியை தமது வீட்டு மடைப்பள்ளியில் வேலை வாங்கியதை நினைந்து நினைந்து வருந்தினர், அத்துழாயின் சம்பந்தி வீட்டார்.

“தாசரதிப் பெருமானே! நாங்கள் செய்த அபசாரத்தைப் பொறுத்தருள வேண்டும். அத்துழாய் மீது வெறுப்புக்

கொண்ட நாங்கள் பாகவதரான தங்கள் வழியாக நரகத்தைச் சம்பாதித்து விட்டோம்” என்று நடுங்கினார்கள்.

முதலியாண்டான் எந்தவிதமான சவனமும் இல்லாமல் வேலைகளைத் துரிதமாகவும், துப்புரவாகவும் செய்து கொண்டிருந்தார்!

“வேலை செய்ய வேண்டாம்! மடத்திற்குப் போய் எம்பெருமான் அருகாக இருங்கள்.”

“எம்பெருமானார் கட்டளை இது; இதுவே அவருக்குச் செய்யும் திருப்பணி.”

உடனே இராமானுஜர் முன்வந்து வணங்கி மன்னிப்புக் கேட்டு, “முதலியாண்டான் என்னும் தாசரதிப் பெருமானை அழைத்துக் கொள்ளுங்கள். எங்களை உய்விக்கும் மார்க்கம் அதுவே” என்று கதறினார்கள்.

“உங்களுக்குச் சீதன வெள்ளாட்டி கொடுத்தால் வேண்டாம் என்கிறீர்களே!”

“வேண்டாம்! அத்துழாய்க்கு இனி எந்தச் சிரமமும் நாங்கள் கொடுக்க மாட்டோம். அவனை உங்கள் தங்கையாக நினைந்து மதித்துப் போற்றுவோம்...”

“வேலையாள் வேண்டாமென்றால் அனுப்பி விடுங்கள்!”

“நாங்கள் சொல்லியும் கேட்கவில்லை!”

மடத்து ஆளை அனுப்பி மடைப்பள்ளியில் கைங்கர்யம் செய்த முதலியாண்டானை (தமது சீடனை - தமது மருமகனை) திரும்பும்படி அழைத்தார் இராமானுஜர்.

மடம் வந்து சேர்ந்த முதலியாண்டான் “பிரபோ! அத்துழாய் வீட்டில் வேலை செய்த காணத்தால் எனக்குப் புதிதாக ஒரு கலை கைவந்தது. அதுவே சமையல் செய்யும் கலை...” என்று ஆனந்தப்பட்டார் தாசரதி.

21. துழ்ச்சி விஷயங்கள்

துறவியான இராமானுஜர் பெரிய அரசரைப் போன்று ஸ்ரீரங்கத்தில் நிர்வாகங்களை நடத்தி வந்தார். மாமுனியாகப் பக்தியைப் பரப்பி வந்தார். ஸ்ரீரங்கத்தில் வந்து புகுந்த காஞ்சிபுரத்து நபருக்கு ஆளவந்தாரிடம் ஆண்டு அனுபவித்த மதிப்பும் மாண்பும் ஏற்பட்டதில் ஒருசில கோஷ்டியினருக்கு மனம் பேதலித்தது.

பொருமைப் புற்று அவர்கள் மனத்தில் வளர்ந்தது.

விஷத்தன்மை அங்கு குடி கொண்டது.

கோஷ்ட மனப்பான்மையின் சிறுகுழ்ச்சி ஒன்று அங்கே உருவாகியது.

துறவி இராமானுஜர் பிசைவு ஏற்று உண்டு வந்தார்.

இந்தச் செயலை பயன்படுத்தி செல்வந்தர் ஒருவரைத் தமது வலைக்குள் சூழ்ச்சிக்காரர்கள் பிடித்துப் போட்டார்கள்.

பிசைவுக்கு அன்னம் உண்ண அழைத்து, அதிலே விஷம் கலந்து கொண்டு விடுவது - இவ்வாறு திட்டம் உருவாகியது.

சிஷ்யர்கள் எவரையும் அழைக்காமல் பிசைவுக்குப் போனார் ஸ்ரீராமானுஜர்.

அங்கு விருந்துக்குரிய சின்னங்கள் பளிச்சிட்டன. விருந்திடும் வீட்டாரின் மனைவி வந்து, ஆச்சாரியரின் பாதங்களைச் சுத்தம் செய்து இருக்கை கொடுத்து முடித்தாள்.

அந்த அம்மையாரால் இவை போடவே அன்னம் பரிமாறவே இயலவில்லை.

“உங்களுக்கு அபகாரம் செய்துவிட்டோம்... உணவில் விஷம் கலந்திருக்கிறது... அதனைப் படைப்பதாக ஒப்புக் கொண்ட மனம் தங்களைப் பார்த்ததும் பாவ-மன்னிப்புக் கேட்கிறது! தாங்கள் இப்பிழையை மன்னியுங்கள்!”

இராமானுஜர் மனம் வேதனையடைந்தது. பொருமையின் எல்லையை அவர் உணர்ந்தார். அன்று முதல் சில தினங்கள் உண்ணாவே இல்லை. உணமையான பக்தர்கள் - சீடர்கள் யாவரும் ஒன்று சேர்ந்து, “இனி பிசைக்கூடப் போக வேண்டாம்; மடத்திலேயே அமுதருந்த வேண்டும்” என்றார்கள்.

கிடாம்பியாச்சகன் தளிகை பண்ணிப் போட ஒப்புதல் தந்தார்.

மற்றுமொரு விஷப்பரீட்சை இராமானுஜர் வாழ்க்கையில் குறுக்கிட்டது.

வடநாட்டிலே வெற்றிக் கொடி நாட்டிய அத்வைத முரசு ஒருவர் ஸ்ரீரங்கம் வந்து சேர்ந்தார். இராமானுஜர் செல்வாக்கோடும், சிறப்போடும் இருப்பதைக் கேட்டு வந்து அழைக்க வந்து சேர்ந்தார். யக்ஞமுர்த்திக்குச் சண்டைக்கு அழைத்துப் பிறரை சரண் செய்வதே தொழில்.

திருவரங்கக் கோயிலில் யக்ஞமுர்த்தி, இராமானுஜர் வாதம் தொடங்கியது.

மாயாவாதம் என்ற வேதாந்தக் கொள்கையில் கரைகண்டவர் யக்ஞமுர்த்தி, அவரது ஒரே நோக்கம் சமயப்பற்று அன்று. சமயத்தைப் பற்றிய அறிவுள்ளவர் களோடு தர்க்கம் செய்து அவர்களை வெல்வது, அவர்களிடம் கப்பம் பெறுவது, அவரது நோக்கம்.

எடுத்த எடுப்பிலேயே, “இராமானுஜரே! நாம் தோல்வியடைந்தால் உமது பாதரசையைச் சுமந்து உமது பெயரையும் தாங்கிக் கொள்வோம்... உம்முடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவம் என்னும் மாயத்தை நான் வென்றால்?” என்று கேள்வி குறிப்பில் நின்று.

“ஸ்ரீரங்கநாதர் திருவுள்ளம் எதுவே அது நடக்கும்!”

மடத்திலிருந்து தினம் தினம் ஸ்ரீரங்கநாதர் கோவிலுக்கு வருவார் இராமானுஜர்.

யக்ஞமுர்த்தி படித்த மேதாவி. சொற்பெருக்கும் ஆணவச் செருக்கும் நிரம்பியவர்.

ஒவ்வொரு நாளும் வெற்றியைத் தமதாக்கிக் கொண்டு வந்தார்.

வாதப் போரைக் கேட்க ஸ்ரீரங்கநாதர் சந்நிதியில் மக்கள் கூட்டம் வழிந்தோடியது.

பதினாறு நாட்கள் கழிந்தன. இராமானுஜர் தோற்று வருகிறார் என்பதே எங்கும் பேச்சு.

பதினேழாவது நாள் காலை இராமானுஜர் நிஷ்டையில் அமர்ந்து, “இந்த இடத்தில் ஆழ்வார்கள் காலம் தொடங்கி ஆளவந்தார் காலம் வரை நிலவி வரும் வைஷ்ணவக் கொள்கை என்னால் குறைவுபடலாமா? செழுமையான பசிய செடியை வாடவிட்ட சிறுமை எனக்குத் தரலாமா?” என்று கேட்டார். உண்ணாது அன்று உறங்கி விட்டார்.

காலையில் எழுந்தபோது அசரீர் கேட்டது.

“இராமானுஜர்! எம்பெருமானாரே! ஏன் திகைப்பு? மாயாவாதம் பேசும் பெரும்புலவரை உமக்குச் சீடனாக்கி வரம் தருவதற்காகவே நாம் வரவழைத்திருக்கிறோம்...”

இராமானுஜர் முகத்தில் மலர்ச்சி பிறந்தது. அன்று இளஞ்சிங்கம் போன்று மண்டபத்திற்குள் வந்தார்.

“வாதப்போரைத் தொடங்கலாம்!” என்றார் இராமானுஜர்.

இதுகாறும் கம்பீரமாகக் கர்ஜனை புரிந்த அறிவுச் சிங்கம் சிறிதே தயங்கியது. இராமானுஜரின் முகக்கூடியும், காமபீர்யமும் யக்ஞமுர்த்தியின் உடலைக் குன்றச் செய்தன.

யக்ஞமுர்த்தி வாதிட்டு கர்ஜிக்கவில்லை. “நான் தோற்றேன்!” என்றார் பணிவாக.

“தாங்கள் தோல்வியடையவில்லை. தங்கள் ஆணவம் தோற்றது” என்றார் இராமானுஜர்.

இராமானுஜரின் பாதரட்சையைத் தமது கிரீடமாக ஏற்று “என்னைத் தங்கள் சீடர்களில் ஒருவனாக ஏற்க வேண்டும்!”

யக்ஞமுர்த்திக்கு பஞ்ச ஸமஸ்காரம் செய்து, “தேவராஜமுனி” என்னும் நாமத்தைச் சூட்டினார்.

யக்ஞமூர்த்தியென்னும் மாயாவரதி அறிஞர் திரிதண்டம் தாங்கும் சீடரானார். தேவராஜமுனி தங்குவதற்குத் தனியான மடம் ஒன்றும் ஒதுக்கப்பட்டது.

இராமானுஜரின் சீடர்கள் கூர்மையான மதிநலம் உடையவர்கள். முதலியாண்டான், கூரத்தாழ்வான், இவ்விருவரோடு தேவராஜ முனியும் ஒருவராக வந்து சீடர்களில் உயர்ந்தார்!

22. மருமகனை வணங்கும் மாமாமன்!

திருவரங்கத்தில் எதிர்ப்புகள் அடங்கி, அன்பு பிரவாகம் காவிரிப்போல பெருக்கிக் கொண்டுருந்தது. பொதுமக்கள் ஒன்றுகூடி சேவிக்கவும், பக்தி பாடல்களைப் பாடி மகிழவும், பாகவதர்கள் அமர்ந்து சத்விஷயங்களைச் சொல்லவும் எங்கும் பக்தி பிரவாகம்.

இந்த நல்கூழ்நிலை உருவாகிய பின்னர், திவ்விய பிரபந்தத்துள் ஆயிரம் பாடல்களுக்கு விளக்கம் சொன்னார் இராமானுஜர்.

பெரிய நம்பிகளிடமும், திருமலையாண்டான் நம்பிகளிடமும் தாம் கேட்ட பாடல்களையும், தமக்குத் தோன்றிய விளக்கங்களையும் சொல்லி மகிழ்ந்து வந்தார்.

புதிய புதிய விளக்கங்கள் சொல்வது அவருக்குப் புதிதன்று.

திருப்பதியின் சிறப்பைக் குறித்து அதுவே வைகுந்தம் என்றும், திருப்பதி வேங்கடேசப் பெருமானே வைகுந்த நாராயணன் என்றும் விளக்கம் சொன்னார்.

சிஷ்யக்கோடிகள் சிரக்கம்பம் செய்தார்கள்.

“திருப்பதியில் நந்தவனம் உண்டாக்க யாருக்கு வல்லமை இருக்கிறது?”

ஆனந்தாழ்வான் என்பவர், “அப்பணியை அடியேன் செய்ய அருள்பாலிக்க வேண்டும்!” என்று இறைஞ்சினார்.

“உண்ணப்போல் ஒரு சீடன் பெறுவதற்கு நான் பாக்கியம் செய்தவன்!”

குருவின் திருவடிகளைத் தொழுது ஆனந்தாழ்வான் திருப்பதியில் சிறந்த நந்தவனம் அமைக்கத் தமது மனைவியுடன் புறப்பட்டார்.

திருப்பதிக்குச் சென்று தமது மனைவியுடன் காடு திருத்திப் பக்குவம் செய்து பண்படுத்தி பூங்காவனம் ஒன்றை சிருஷ்டித்துக் கொண்டிருந்தார் ஆனந்தாழ்வான்.

அந்தப் பூங்காவிற்கு “இராமானுஜம்” என்ற பெயரையும் வைத்தார்.

அதே நந்தவனத்தில், திருப்பதியிலிருந்த கோவிந்தஜீயர் வந்து, பூக்கொய்வது வழக்கமாகி விட்டது. திருமலையானுக்கு மலர்கைங்கர்யம் நடத்தி வந்தார் கோவிந்தஜீயர்.

இவ்வாறு இருக்க-

இராமானுஜருக்கு ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து யாத்திரை செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுந்தது.

திருப்பதி சென்று தமது மாமன் திருமலைநம்பியையும், தமது தம்பி கோவிந்தஜீயரையும், தமது சீடன் ஆனந்தாழ்வானையும் காண விரும்பினார்.

போகுமிடமெல்லாம் அவருக்கு வரவேற்புகள் நடந்தன. செல்வர்கள் யாவரும் தங்களைச் சீடர்களாக மாற்றிக் கொண்டு, வேண்டும் உதவிகளைப் பணிவுடன் செய்தார்கள்.

ராஜத்துறவிக்கு சென்றவிடமெல்லாம் சிறப்பு ஏற்பட்டது.

அவர் காஞ்சிபுரம் வந்தார். வரதராஜப் பெருமானையும், திருக்கச்சி நம்பியையும் தொழுது எழுந்தார்.

திருப்பதிக்கு வரும் வழியில் விட்டலதேவன் என்னும் சிற்றரசன், தன்னைச் சீடனாக ஏற்க வேண்டுமென்று தாழ் பணிந்தான்.

அரசனையும் தமது சீடனாக ஏற்றுக் கொண்டார். இளமையையும் என்னும் கிராமம் இராமானுஜருக்குக் காணிக்கையாகக் கிடைத்தது. அவ்வூரில் தமது சீடர்களில் பலரையும், ஏழைகளையும் குடியேற்றிவிட்டு, திருப்பதி நோக்கி நடந்தார்.

இராமானுஜர் திருப்பதி வருகிறார் என்னும் சேதி கேட்டு, திருமலைநம்பி என்னும் ஸ்ரீசைவபூர்ணர் (திருப்பதியில் வாழும் நம்பி என்று பொருள்) ஆவலோடு கீழ் திருப்பதிக்கு வந்து எதிர்நோக்கிக் காத்திருந்தார்.

தம்மைவிட வயதில் முதிர்ந்தவரும் தமக்குக் குருஸ்தானம் வகிக்கவும் கூடியவர் காத்திருத்தலைப் பார்த்ததும் “யாரும் இளமை வயது உள்ளவர்கள் அகப்படவில்லையா?” என்று பரிவோடு கேட்டார் இராமானுஜர்.

“திருப்பதியில் இருக்கும் இளம் வயது உள்ளவர்களில் நான் ஒருவனே சிறுவன்!”

“இன்றே என் ஞானக்கண் திறந்து கொண்டது..... குருதேவா!” என்றார் இராமானுஜர்.

இந்த சமத்காரமான பதிலுக்குள் ஒரு உண்மை மறைந்திருக்கிறது.

மருமகன் - மாமன் என்ற பாசத்தையும் உறவையும் தாண்டி, ஸ்ரீவைஷ்ணவ உலகத்தின் குருவைத் தேடி சிஷ்யனான சிறியேன் வந்தேன் என்பது உட்பொருள்.

குருநாதர் என்பவர் வயதைத் தாண்டி நிற்கும் மகான். வணங்கத்தக்க அவதாரம் என்பதைத் திருமலைநம்பிகள் ஓதாது உணர்த்தி நின்றார்.

மலையீது போகத் தொடங்கினார்கள். திருமலையின் பசிய காட்சிகளையும், பாய்ந்து பாடிவரும் அருவிகளையும், ஓயாது ஓடி விளையாடும் குரங்கினங்களையும் கண்டு ரசித்தபடியே மலையீது போய்க்கொண்டிருந்தார். குருவின் பின்னால் சிஷ்யகோடிகள் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆனந்தாழ்வான் சீர்ப்படுத்திய நந்தவனத்தைப் பார்த்து, அதன் அழகிலும் வனப்பிலும் மனம் வயித்தார். தமது பெயரைச் சூட்டிய சிஷ்யபக்தியை வியந்தார்.

இங்கேதான் கோலிந்தபட்டரைக் காணும் வாய்ப்பும் ஏற்பட்டது.

நீண்டகாலம் பிரிந்த பாசம் ஒன்றாக இறுக்கம் கொண்டது.

ஏழுமலையானுக்குப் புஷ்ப கைங்கர்யம் செய்யும் விதத்தை, திருமலைநம்பி சொல்லி வந்தார்.

இத்துடன் மற்றொரு சம்பவத்தைக் குறிப்பிட்டார் திருமலைநம்பி.

கோலிந்தபட்டர் வழக்கம்போல பூக்கொய்ய நந்தவனம் வந்தார்.

வந்த இடத்தில் பாம்பு ஒன்று அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அதனால் நீட்டிய தன் நாக்கை மடக்கி உள்ளே இழுக்க முடியவில்லை.

கோலிந்தபட்டரின் இளகிய உள்ளம்... அது விஷப்பாம்பு என்பதை மறந்தது.

நெருங்கி முள்ள நீக்கினார். பாம்புதானே... அது விஷப்பாம்பு... அவரைக் கடித்தது.

ஆனாலும் அவர் தாம் செய்யவேண்டிய அனுஷ்டானப்படி பூக்குடையுடன் புஷ்கரணி நோக்கிப் போனார்... குளித்தார்.

பூக்குடையுடன் ஆண்டவன் சந்திதிக்கு வந்து நின்றார்.

பக்தி பெருக்கின் காரணமாக, பாம்பு தீண்டியது என்ற நினைவுகூட எழவில்லை - என்ற இச்சம்பவத்தைச் சொன்னார் திருமலைநம்பி.

தம்பியின் அருந்தொண்டனை எண்ணி மனம் மகிழ்ந்தார்.

“குருநாதர் பின்னால் நான் வரவேண்டும்!”

“திருமலை நம்பிகளிடம் ஓராண்டு காலம், இராமாயணம் கேட்க வந்துள்ளேன்! அதன் பின்னர் என்னோடு நீயும் திருவரங்கம் வரவாம்.”

கோவிந்த ஜீயருக்குப் பிறவிப் பெரும் பயன் கிடைத்த மாதிரி அத்துனை ஆனந்தம் பிறந்தது.

23. “எம்பார்” ஆன தம்பி

திருமலைநம்பிகளிடம் ஓராண்டு காலம் இராமாயணப் பாடம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சமயம், கோவிந்தர் மனம் முழுமையும் இராமானுஜரீடம் ஐக்கியமாகிவிட்டது.

“இராமானுஜரின் சீடன் நான்” என்று பெருமையாகச் சொல்லிக் கொண்டார்.

இந்தப் பெருமை குறித்து சிலர் வந்து இராமானுஜர் காதில் போட்டு வைத்தார்கள்.

“உனக்குத் தற்பெருமை ஏற்படுவது தவறு அல்லவா?”

“நான் தற்பெருமை அடைவதைப் பாக்கியமாகக் கருதுகிறேன்!”

“எப்படி?”

“நான் எத்தனையோ இழிந்தப் பிறவியெடுத்துவியடுத்து மனிதப் பிறவியாகப் பிறந்தேன்! அவ்வாறு பிறந்தும் நான் நேரிடையாக ஆத்ம பக்குவம் பெறவில்லை. எங்கோ

சுற்றியலைந்து இப்போதுதான் தங்கள் கிருபையால் மனிதனாகவும், சீடனாகவும் மாறினேன்; இது எனக்குப் பெருமை அல்லவா?"

“பற்ப மெனத் திகழ் பைங்குழல்
உன்தன் பல்லவமே, விரலும்
பாவனமாகிய பைந்துவராடை
பதித்த மருங்குமுகம்
முப்புரி னூலோடு முன்கையிற்
ஏந்திய முக்கோல் தன்னழகும்
முன்னவர் தந்திடு மொழிகள்
நிறைந்திடு கமலக் கண்ணழகும்
காரி சுதன் கழல் கூடிய முடியும்
கனக நற்சிகை முடியும்
எப்பொழுதும் எதிராசன் வடிவழகு
என் இதயத்துள்தான்
இல்லை எனக்கெதிர்! இல்லை
எனக் கெதிர்!!
இல்லை எனக்கு எதிரே!!!”

இராமானுஜர் இதனை விநயமாகப் பரவித்துக் கொண்டார்.

ஒருதினம் கோவிந்தன் தாயார் நற்செய்தி ஒன்றைக் கொண்டு வந்தார்.

கோவிந்தன் மனைவி இவ்வாழ்க்கை தொடங்கவேண்டும். குடும்ப தர்மத்தை தான் சொல்லியும் அவன் அவட்சியம் செய்கிறான். குருநாதரான அண்ணாவின் பேச்சு அவனுக்கு இப்போது வேதம். அவனது குடும்பக் கடமையை நினைவுபடுத்த வேணும்!”

இராமானுஜருக்கு சிற்றன்னையின் பேச்சு நியாயம் என்று பட்டது.

“உன் பத்தினி உனக்காகக் காத்து இருக்கிறாள். அவளோடு குடும்பம் நடத்துவது தருமம்!”

"என் ஆத்மாவிற்குள் ஸ்ரீமந் நாராயணனின் சொரூபம் இருக்கும்போது மனைவிமக்கள் என்ற ஆசை இல்லை..."

"எப்போது உன் எண்ணம் சந்நியாச மார்க்கத்தில் திரும்பி விட்டதோ, நீ சந்நியாசம் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும்... ஆண்டவன் கைங்கர்யம் வேறு... இல்லறத்தார் துறவறத்தார் இருவருக்கும் கைங்கர்யம் பொது. ஆனால் ஆசையை விலக்கி விட்டவர்களுக்கு துவாரகையும் சந்நியாச கோலமும் அவசியம்."

"தங்கள் கையால் துறவுகோலம் பெற இந்தக் கணமே காத்துக் கொண்டு இருக்கிறேன்!"

கோவிந்தரின் தாயாரும் அனுமதித்து விட்டார்.

இராமானுஜரே, பஞ்சசமஸ்காரங்களும், துவாரகையும் சங்கு சக்கரமும் பொறித்து சந்நியாசியாக கோவிந்தஜீயரை ஏற்றுக் கொண்டார்.

"எம்பெருமானார்" என்ற தாஸ்யநாமம் சூட்டப்பட்டது.

கோவிந்தர், "தங்கள் திருநாமம் எனக்கு இருப்பது தகரது" என்று பணிவுடன் மறுத்தார்.

எம்பெருமானார் என்பதனை "எம்பார்" என்னும் தாஸ்ய நாமமாகச் சுருக்கிச் சூட்டப்பட்டது.

கோவிந்தரின் மனைவி, இராமானுஜர் திருவடியில் வீழ்ந்து, "எனக்கும் துறவிக் கோலம் அருளவேணும்" என்றார்.

அவ்வளவே செய்து, "சின்ன ஆண்டாள்" என்னும் நாமம் பெற்றாள்.

திருப்பதிக்கு வந்து இராமாயணம் கற்கத் தொடங்கிய இராமானுஜர் கணவனையும் மனைவியையும் துறவியாக்கித் தமது குழாத்தோடு சேர்த்துக் கொண்டார்.

ஓராண்டுக்குப் பின்னர் மீண்டும் ஸ்ரீரங்கம் வந்தபோது, அவர் எண்ணம் முழுவதும் ஆளவந்தார் திருமேனி முன்பாக "மூன்று பணிகளை செய்துமுடிப்பேன்" என்றாரே! அந்த எண்ணம் தலைதூக்கி நின்றது.

24. பிறந்த ஸ்ரீபாஷ்யம்

பாஷ்யம் எழுத வேண்டும்.

ஆதிசங்கரர் தமது நூலில் 'போதாயன விருத்தி' என்னும் நூல் காஷ்யமீரத்தில் இருக்கிறது என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். அந்த நூலை படித்தால் சிறப்பாக பாஷ்யம் எழுத முடியும்.

எனவே காஷ்யமீரத்துக்கு யாத்திரைச் சென்று அந்நூலைக் காண வேண்டும்.

நினைவாற்றல் மிக்க கூரேசர், இன்னும் சிஷ்ய பரிவாரங்கள் பலர் சூழ, இராமானுஜர் யாத்திரை சென்றார், காஷ்யமீரம் நோக்கி.

காஷ்யமீரத்துப் பண்டிதர்கள் இராமானுஜரின் ஆழ்ந்த புலமை, நிர்வாகத் திறமை இவற்றைக் கேள்விப்பட்டு, அவர் பேச்சை செவிமடுத்து மரியாதை செய்தார்கள்.

"அவர்களிடம் தாம் யாத்திரை வந்த நோக்கத்தைச் சொன்னார். போதாயன நூலினைப் பார்வையிட வேண்டுமென்றார்.

பண்டிதர்கள் மறுத்து விட்டார்கள்.

"போதாயன விருத்தி" நூலுக்கு மறுப்பு எழுதுவதனாலும், தங்கள் வசம் இருக்கும் செல்வாக்குள்ள நூலைக் குறைத்து எழுதவிருக்கும் பாஷ்யத்தை உயர்வாகவும் ஆக்கி விடுவார் என்று பயந்தார்கள். பயந்து "போதாயன விருத்தி" நூலினைத் தர மறுத்தும் விட்டார்கள்.

"போதாயன விருத்தி" நூலை கரையான்கள் அரித்து விட்டன" என்று மேலும் பெரிய சொன்னார்கள்.

நீண்டதோர் பயணம் வீண்விரயம் ஆனதைக் குறித்து மனம் நொந்தார்.

ஸ்ரீநகரிலிருந்து நாட்டை ஆட்சி செய்யும், மன்னரைக் கண்டு தங்கள் பயணத்தைப் பற்றிச் சொன்னார்கள்.

மன்னரையும் பெரய் உரைக்குள் பழக்கி விட்டனர், மதவாதிகள்.

மன்னரும் “போதாயன விருத்தி” நூல் இல்லையென்றார்..

அன்று இரவு சரஸ்வதி தேவி வந்து, “இந்தாருங்கள் நீங்கள் தேடிய அந்த நூல்” என்று கொடுத்தாள். இராமானுஜருக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி.

நூல் கிடைத்த ஆனந்தத்தில் அதனை இங்கும் அங்குமாகச் சாவகாசமாகப் படிக்க நேரம் இல்லை. காஷ்மீர் நாட்டை விட்டு விரைந்து வெளியேறும் முயற்சி நடந்தது.

பாதுகாக்கப்பட்ட இடத்திலிருந்து நூல் காணாமற் போய் விடவே பண்டிதர்கள் சந்தேகம் கொண்டார்கள்.

நூலைத் தேடி வந்த இராமானுஜரது சீடர்கள் அதனை திருடிச் சென்றிருக்க வேண்டும் என யூகித்தனர். பக்த கோஷ்டியைப் பின்பற்றி நடந்தார்கள்.

இதன் மத்தியில் நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் இராமானுஜரும், கூரத்தாழ்வானும் அந்த நூலை படித்துக் கொண்டே தெற்கு நோக்கி வந்தார்கள்.

சில நாள் பயணத்தில் வெகுதூரம் வந்து விட்டார்கள். இவர்களைத் துரத்தி வந்த காஷ்மீர் பண்டிதர்கள் ஓர் எல்லையில் மறித்து “போதாயன விருத்தி” நூலைப் பறித்து மீண்டும் உரிய இடத்திற்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தார்கள்.

ஸ்ரீ இராமானுஜர் வருந்தினார். நூல் முழுமையுமே படிக்கவில்லை. படித்தவை யாவும் நினைவில் நிற்க வேண்டுமே! இதுவே கவலை!

“யதிராஜரே! அந்த நூலை நான் முழுமையாக மனனம் செய்து விட்டேன்! உங்களுக்கு இப்போதே சொல்லவா? இல்லை... ஸ்ரீரங்கம் வந்த பின்னர் சொல்லவா?”

இராமானுஜருக்கு கவலை நீங்கிற்று.

காஷ்மீரத்திலிருந்து மீண்டும் பல ஸ்தலங்கள் சென்றனர். இராமானுஜர் நினைவு மட்டும் பாஷ்யம் எழுதுவதில் திட்டமிட்டபடி இருந்தது.

ஸ்ரீரங்கம் வந்து சேர்ந்த இராமானுஜர் “பக்தர்களே! ஆளவந்தார் அருளினால் அவர் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்யும் முதல் பணியைத் தொடங்கப் போகிறேன். ஸ்ரீபாஷ்யம் ஒன்று எழுதவேண்டும். நான் சொல்லச் சொல்ல கூரேசன் எழுதிக்கொண்டு வரச் சம்மதித்தார். கூரேசன் படித்தப் பண்டிதர். “போதாயன விருத்தி” நூலின் மூலம் முழுமையும் அவர் நினைவில் இருக்கிறது. எங்கு என் கருத்து இடறுகிறதோ, அதனை மறுக்கும் உரிமையை அவருக்குத் தருகிறேன்” என்று கூறியவர் பாஷ்யம் எழுதத் தொடங்கினார்.

கூரேசர் எழுதி வந்தார். எங்கெங்கு கருத்து வேற்றுமை வருகிறதோ அங்கே எழுதவும் மறுத்தார்.

“நீயே பாஷ்யத்தை எழுதலாம்” என்று கடிந்து சொன்னார்.

கூரேசன் பதில் பேசவில்லை. மறுதினம் தமது கருத்தைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்துத் தமது கருத்துக்களை திருத்திய கூரேசன் சொல்லவதே சாலச் சிறந்தது என்றும் ஒப்புதல் தந்தார். பாஷ்யம் எழுதிக் கொண்டு வந்தார்.

ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஒரு கருத்து வருகிறது. விஷ்ணு சேஷத்துவம் என்பது யாது?

“எல்லா பிறவிகளுக்கும் ஆத்மா உண்டு. இந்த ஆத்மாக்களின் ஆத்மாவுக்கு இறைவன் எனப் பெயர். ஆத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் உள்ள உறவை சேஷத்துவம் என்கிறோம். பரமாத்மா முழுமை ஆத்மா. அதில் ஓர் அம்சம் - இதுவே சேஷத்துவம்!”

இக்கருத்துக்கு மாறுபாடு வந்தபோது கூரத்தாழ்வான் எழுத மறுத்தார். இக்கருத்தை உடன்பாடாக ஏற்றதும் ஸ்ரீ இராமானுஜர் மேலும் சொல்ல, கூரேசன் எழுதி வந்தார்.

பாஷ்யம் என்னும் பெயரில் சங்கரர் ஒரு நூல் எழுதியுள்ளார். அதற்கு சங்கரபாஷ்யம் என்று பெயர். இராமானுஜர் எழுதிய பாஷ்யத்திற்கு ஸ்ரீபாஷ்யம் என்று பெயர். வந்தது “இலை” என்றால் வாழை இலையைக் குறிப்பது

போல உயர்ந்த பாஷ்யம் “ஸ்ரீபாஷ்யம்” என்பது பெயரிலேயே தொக்கி நிற்பதாகும்.

நவரத்னங்கள்

இராமானுஜர் ஸ்ரீபாஷ்யம் மிகச் சிறப்பான நூல். இது தவிர, வேதாந்த தீபம், வேதாந்தம் ஸாரம், வேதாந்த ஸங்கிரகம், கீதா பாஷ்யம், சரணுகதி கத்யம், ஸ்ரீவைகுந்த கத்யம், நித்ய கிரந்தம் போன்ற நூல்கள் ஒன்பதனை எழுதியுள்ளார்.

வேதாந்த ஸங்கிரகம் : விசிஷ்டாத்தவைதக் கொள்கையை விளக்கும் நூல்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் : போதாயனனின் சூத்திரங்களுக்கு விரிவான விளக்க உரை நூல்.

கீத பாஷ்யம் : பகவத் கீதைக்கு விரிவான விளக்கம்.

வேதாந்த தீபம் : பிரம்ம சூத்திரத்திற்கு விருத்தியான விளக்கம்.

வேதாந்த ஸாரம் : பிரம்ம சூத்திரம் பயிவத் தொடங்குவார்க்கு ஆரம்ப பாடமாக அமைந்த நூல்.

ஸ்ரீரங்ககத்யம்; சரணுகத்யம் : இருநூலும் சரணுகதியின் உள்ளார்ந்த அர்த்தங்களை விளக்கும் நூல்.

ஸ்ரீவைகுந்த கத்யம் : இந்த நூலிலும் சரணுகதியின் விளக்கம் இடம் பெறுகிறது.

நித்ய கிரந்தம் : தனி மனிதர்கள் பக்தர்கள் அன்றாடம் செய்ய வேண்டிய நித்ய கர்மங்களை விளக்கும் நூல்.

இங்கு குறிக்கப்பட்ட ஒன்பது நூல்களும் வைஷ்ணவ பக்தர்களுக்குப் பயனுள்ள நூல்கள், அவர்களை ஐக்கியப் படுத்தும் நூல்கள். மதத்திற்கும் மதத்தின்பால் நாட்ட முடையவர்களுக்கும் இன்பத்தைத் தரும் மருந்தனைய நூல்கள்.

25. அத்வைதம் விசிஷ்டாத்வைதம்

இராமானுஜர், ஸ்ரீபாஷ்யம் எழுதுவதற்கு முன்னதாகவே இந்த விசிஷ்டாத்வைதக் கொள்கை நிலவி வந்தது. இந்த வேதாந்தம் பதி, பசு, பாசம் என்ற துவைத வேதத்திலிருந்து மாறுபடும், வேறுபடும். பகவாகிய ஆன்மா, தன்னைப் பற்றிக் கொண்டிருக்கும் பாசத்தை அறுத்துக் கொண்டு முக்தியைப் பெற வேண்டும். இது துவைதம் என்னும் சித்தாந்தம். இது ஞானத்தை வலியுறுத்தும் மார்க்கம்.

“சித்” என்பது ஆன்மா. “அசித்” என்பது இயற்கை. இந்த இரண்டுக்குள்ளும் ஆண்டவன் இருக்கிறான். இந்த முன்று நித்தியமானது சித்துக்குள்ளும், அசித்துக்குள்ளும் அடங்கிய பரம்பொருளைக் காண பக்தியே முக்கியம்... பகவத் கைங்கர்யம். பகவானிடம் சரணாகதியடைவதே முக்கியம்.

பகவானை அடைவது துவைதம். பகவானை அனுபவிப்பது ரசிப்பது விசிஷ்டாத்வைதம்.

பக்தனுடைய அறிவுநிலை ஞான நிலையைவிட உயர்ந்த அம்சம். அவனிடமுள்ள குழந்தைநிலை என்பது இராமானுஜர் காட்டிய உண்மை.

சமுதாய துன்ப நிலருத்தியே விசிஷ்டாத்வைதத்தின் அடிப்படை நோக்கம். காரண காரியம். அறிவு ஆராய்ச்சி இவற்றைத் தாண்டி நிற்கும் தத்துவமே விசிஷ்டாத்வைதத்தின் ரகம்.

ஏற்கனவே நாதமுனிகள், ஆளவந்தார் போன்ற விஷ்ணு பக்தர்கள் இந்த விசிஷ்டாத்வைதத்தின் தன்மையை விளக்கிப் பரப்பி வந்தவர்கள். அடிப்படையாக வித்திட்டது அவர்கள் செய்த கைங்கர்யம்.

இராமானுஜர் ஸ்ரீபாஷ்யம் எழுதுவதற்கு, ஸ்ரீநாதமுனிகள் வித்திட்டு இருந்தார். ஸ்ரீநாதமுனிகள் வித்திட்டதற்கு, நன்னீர் பாய்ச்சி கருத்தோடு வளர்த்தவர் யமுனாகாரியார்.

இவ்விருவரும் வளர்த்த கருத்துக்களுக்கு பாடல்கள் பாடி உறுதிபடுத்தியவர்கள் ஆழ்வார்கள்.

ஆழ்வார்களில் மிகச் சிறப்பாக விசிஷ்டாத்வைதக் கொள்கைக்குத் திருந்திய உருவம் தந்தவர் நம்மாழ்வார். நம்மாழ்வார் “உடல்மிசை உயிரெனக் கரந்து எங்கும் பரந்துஉள்ள” என்னும் கருத்து, விசிஷ்டாத்வைதத்தின் வித்தாகும்.

உடலுக்குள் உயிர் போல, உலகமெங்கும் பரந்து இருப்பவன் விஷ்ணு. அவனே நாராயணன்.

மேற்சொன்ன வரியின் விளக்கமே விசிஷ்டாத்வைதம். இச்சொல்லைப் பிரித்துப் பார்த்தால் விசிஷ்டஸ்ய அத்வைதம் என்று பிரியும்.

உயிர்பொருளும், உயிரல்லாத பொருளும் இரண்டன்று. ஒன்றே என்பதே விசிஷ்டாத்வைதம் ஆகும்.

சித்தும் உண்மைப் பொருள். அசித்தும் உண்மைப் பொருள். இவ்விரண்டையும் சேர்த்து வைப்பது பரப்பிரம்மம். இவ்வாறு சேருவதால் பரப்பிரம்மம் அசித் ஆவதில்லை. அதுவே உயிர்நாடி! உயிர் பெற்ற பொருளுக்கும் உயிரற்ற பொருளுக்கும் உயிர்நாடி பரப்பிரம்மம். ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்து தன்னுடன் அடங்குவது!

பரப்பிரம்மம், அசித்து, சித்து எல்லாம் ஒன்று தாம்.

ஆத்மா, ஜீவாத்மா, பரமாத்மாவுடன் இணைவது சித்து, அசித்து ஈஸ்வரன் என்னும் மூன்று பொருள்கள் இணைந்த கூட்டுச் சேர்க்கையே உலகம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம், ஈசுவரனின் கலியாண குணங்களைப் பேசுகிறது.

இதனை விளக்கியவர் ஸ்ரீராமானுஜர். நம்மாழ்வார் தொடங்கி வைத்த விளக்கத்தை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் விளக்கு போல உலகத்திற்கு பிரகாசப்படுத்தினார் ஸ்ரீராமானுஜர்.

ஸ்ரீராமானுஜர் ஆத்மா, பூதாத்மா, பரமாத்மா போன்ற அரிய சொற்களை விளக்கியதால் ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தின் பெருமை தெளிந்தது. உலகத்தின் சமய வேறுபாடுகள், மனித வேறுபாடுகளைக் கடந்து நிற்கும் மன அனுபவத்தை தாமும்

அறிந்து பிறருக்கும் வழிகாட்டும் வண்ணம் ஸ்ரீபாஷ்யம் எழுதப்பட்டதே மிகச் சிறப்பு ஆகும்.

26. பொதுமக்கள் மதம் ஸ்ரீவைஷ்ணவம்

ஸ்ரீபாஷ்யம், ஸ்ரீராமானுஜரின் மாபெரும் நூல் என்பதும், ஆளவந்தாரின் கடைசி காலத்திய மனோபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றிய நூல் என்பதும் அதற்குத் தனிச்சிறப்புகளாய் அமைந்தது.

ஸ்ரீபாஷ்யத்தில், அவர் காலத்தில் நிலவிவந்த மற்றைய மத தத்துவங்களை மறுத்தார் என்பதும் இந்நூலுக்கு மற்றொரு சிறப்பு.

இதன் காரணமாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸ்ரீராமானுஜரை மேலும் பக்தி பரவசத்துடன் கொண்டாடினார்கள். வைஷ்ணவ இலக்கியத்திலும் மதச்சாரத்திலும் ஸ்ரீபாஷ்யம் அத்தகைய மாபெரும் சாதனை செய்த நூல்.

வைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்தின் கொள்கைகளைப் பரப்புவதற்கும், தீவ்ய ஸ்தலங்களுக்கு யாத்திரை செல்வதற்கும், ஆழ்வாராதிகள் சென்ற புண்ணியஸ்தலங்களைத் தரிசிக்கவும் ஸ்ரீராமானுஜர் எண்ணினார்.

அவர் தம் தொண்டர் குழாமும் அவர் விருப்பத்தை வலியுறுத்தினர்.

ஸ்ரீ இராமானுஜர் சிறந்த தலைவர், ஞானி என்பதோடு, மிகச்சிறந்த நிர்வாகி என்பதும் பிரசித்தமாயிற்று.

அவர் தொடங்கி வைத்த கோவில் நிர்வாக ஆராதனை - அபிஷேக - அலங்கார முறைகள் இன்றளவும் வைஷ்ணவ கோவில்களில் பின்பற்றப்படுவது மிகவும் பாராட்டுதற்கு உரியது.

சீடர்களையும், பக்த கோடிகளையும் அழைத்துக் கொண்டு தேச யாத்திரையும் தீவ்ய ஸ்தல யாத்திரையும் செய்தார். சென்ற கோவில்களில் எல்லாம் சீர்திருத்தங்கள் பல செய்தார்.

சமயம், மதம், பக்தி என்பனவெல்லாம் ஒரு பரம்பரைக்கோ, ஒரு குவத்துக்கோ சொந்தமில்லை. சரதாரண மனிதன் பக்தியிலும் பகவத் விஷயத்திலும் கலந்து கொள்ள வேண்டும்; இதுவே ராமானுஜரின் துலையாயக் கொள்கை. பொது மக்களின் மதமாக வைஷ்ணவம் திகழவேண்டுமென்பது அவர் கண்ட முடிவு.

இதனை விளக்குவது போன்று சம்பவம் ஒன்று நிகழ்ந்தது.

இவரது யாத்திரை, திருக்குடந்தையிலிருந்து தொடங்கப் பெற்றது என்பாரும் உளர். திருக்குடந்தை ஆரவழிதனை அனுபவித்தார். ஆங்காங்கு செல்லும்போது, இவரது பக்தி கைங்கர்யத்திலும், பேச்சு இன்பத்திலும் மனம் வயித்த அன்பர்கள் இவரது கோஷ்டியுடன் சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

மற்றையச் சமயவாதிகள் இவரோடு சல்லாபம் செய்ய வந்து, இவர் தம் கொள்கைக்குள் தங்கள் திருவுள்ளத்தை அர்ப்பணம் செய்தார்கள்.

திருமங்கை ஆழ்வார் பிறந்த இடமாகிய திருநகர்க்கு வந்தபோது இவரது சிஷ்யகுழாம் தங்களுக்கு எதிரே ஹரிஜனப் பெண்மணி ஒருத்தி வருவதைக் கண்டனர்.

“அம்மணி! சற்று ஒதுங்கிக் கொள்ளுங்கள். நாங்கள் போகிறோம்” என்றனர்.

அந்தப் பெண், “எங்கே ஒதுங்கி நிற்கச் சொல்லுகிறீர்கள்? இந்த ஊர் திருவாலி. இங்கே பகவான் வலதுபக்கம் இருக்கிறார். அவரது அருள்பெற்ற திருமங்கை ஆழ்வார் இடதுபக்கம் இருக்கிறார். யார் பக்கம் நான் ஒதுங்கி நிற்பது?” என்று கேட்டாள்.

கேட்டவள் ஹரிஜனப் பெண். திருமங்கை ஆழ்வார் பிறந்த மண்ணில் எத்தகைய பக்திக்கனிகள் பிறந்திருக்கின்றன என்பதை ஓர்ந்து உணர்ந்தவர் இராமானுஜர்.

ஆண்டவன் பக்கம் ஒதுங்குவதா?

அடியவன் பக்கம் ஒதுங்குவதா?

இக்கேள்வி இராமானுஜர் நெஞ்சை நெகிழ வைத்தது. சாமான்யப் பெண் - ஹரிஜனப் பெண்மணி என்பதை மறந்து, அவரது ஞானநிலையை உணர்ந்து, அவனையும் தமது சிஷ்யக் குழாத்தில் வைஷ்ணவியாக ஏற்றுக் கொண்டார் ஸ்ரீராமானுஜர்.

வைஷ்ணவம் - பாமர மக்களுக்கும் உரிய மதம் என்பதை அவர் செயல் வழி செய்த மகான்.

சோழ வளநாட்டின் திவ்யஸ்தலங்களை சேவித்த பின்னர் பாண்டிய நாட்டில் யாத்திரை செய்தார்.

பாண்டிய நாட்டில் பதினெட்டுத் திருப்பதிகள் இருக்கின்றன. திருமாலிருஞ்சோலை, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் இங்கெல்லாம் சென்றவர் தாமிரபருணியான பொருளைக்கரையில் உள்ள திருக்குறுங்குடி என்னும் புரியங்குடி ஊரை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்.

குருகூர் என வழங்கும் ஆழ்வார் திருநகரியைக் காண ஸ்ரீராமானுஜருக்கு மிகுந்த ஆவல்.

“திருக்குருகூர் எவ்வளவு தொலைவில் இருக்கிறது?” என்று எதிர்ப்பட்ட பெண்களைக் கேட்டார்.

கேட்பவர் வைணவர் என்றறிந்த பெண்கள், “ஸ்வாமிகளுக்குத் திருவாய்மொழிப் பாடம் இல்லையோ?” என்றுத் திருப்பிக் கேட்டனர்.

“உண்டு!”

“ஸ்வாமிகளுக்குக் “கூவுதல் வருதல்” பாகரம் தெரியுமோ?”

“தெரியும்!”

“என்ன தெரிந்தது?”

“திருநகரி கூப்பிடு தூரத்தில் இருக்கிறது என்று புரிந்து கொண்டேன்!”

பெண்கள் - திருவாய்மொழியை மேற்கோள் சொல்லிப் புரிய வைக்கும் அளவிற்கு மதநம்பிக்கையும் திருவாய்மொழிக் கல்வியும் கற்று இருந்தனர். இதனை வியந்தார் இராமானுஜர்.

தமிழ்வுளமும் பக்திவுளமும் மிக்க குருகூரைக் கண்டதும்---

இதுவே திருநகரி!

ஈதோ பொருநல்! (தாயிரவாணி ஆறு)

இதுவே பரமதத்து எல்ல! என்று வியந்தார் ஆழ்வார் திருநகரியை!

வேதத்தை தமிழ் செய்த ஆற்றலும் அருமையும் ஆழ்வார் திருநகரி நம்மாழ்வாருக்கு உண்டு!

அவர்தம் திருநாமத்தை தமது சீடர்களில் ஒருவருக்குச் சூட்ட எண்ணினார், இராமானுஜர்.

திருக்குருகைபிரான் என்னும் பெயரை திருமலைநம்பியின் மகனான பிள்ளான் என்பவருக்குச் சூட்டினார்!

பெரியவர்கள் பெயர் துலங்க வேண்டும் வாழ வேண்டுமானால், அவர்கள் பெயரை குழந்தைகளுக்குச் சூட்டி அழைக்கும் பழக்கம் ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் உண்டாக வேண்டுமென்று எண்ணியவர் இராமானுஜர்.

ஆழ்வார்திருநகரியில் நம்மாழ்வார் பெயரை தமது சீடப் பிள்ளைகளில் ஒருவருக்கு “திருக்குருகைபிரான்” என்று வைத்து மகிழ்ந்தார் அல்லவா!

அவருக்கு மற்றொரு அதிசயம் அங்கே பொருநதைக் கரையில் காத்திருந்தது.

பொருநதை எனப்படும் தாயிரபருணியில் நீராடி எழுந்தபோது தொலைதூரத்தில் சலவைத் தொழிலாளி ஒருவனைப் பார்த்தார்.

அந்தத் தொழிலாளியும், யாரோ பெரிய வைஷ்ணவ பக்தர் வந்துள்ளார் என்பதை அறிந்தார்.

தமது பிள்ளைகள் நால்வரை அழைத்து வந்து, ஸ்ரீராமானுஜருக்கு வணக்கம் செய்யச் சொன்னார்.

“ஸ்வாமிகளே இவன் முத்த பையன்! இவன் பெயர் சடகோபன்!”

சடகோபன் என்பது நம்மாழ்வாருக்குள்ள மறுபெயர்.

“இவன் இரண்டாவது பையன்! இவன் பெயர் கரிமாறன்!”

இது ஆண்டவன் திருநாமம்; அடியவர் திருநாமம்.

“இவன் மூன்றாம் மகன்! இவன் பெயர் வகுளாபரணன்!”

இதுவும் ஆண்டவனின் திருநாமம்.

கடைக்குட்டி நான்காம் பையனைச் சுட்டிக்காட்டி, “இவன் பெயர் குருசூர்நம்பி!” என்று அறிமுகம் செய்தார், சலவைத் தொழிலாளி.

சலவைத் தொழிலாளியை “நரங்கொல்லி” என்று அழைப்பதும் உண்டு.

“ஆண்டவன் திருநாமங்களையும் அடியார்கள் திருநாமங்களையும் பெயரிட்டு அழைக்கும் சலவைத் தொழிலாளியை வியந்து பார்த்து “ஆழ்வார்கள் பெயர்கள் இட்டு அழைக்கும் பேறு யான் பெற்றேன் இல்லையே. நான் துறவியாகி இருக்கிறேன்!” என்று மனம் கசிந்து சொன்னார் என்றால், ஆழ்வார்கள் பெயர்களில் அவருக்கு உள்ள பற்றும் பாசமும் எவ்வளவு என்று யூகித்துக் கொள்ளலாம்!”

சாதாரண மக்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள சமய நம்பிக்கையைப் பாண்டிய நாட்டில் பார்த்துப் பரவசமானார். மக்களுக்கு எதன்மீது நம்பிக்கை இருக்கிறதோ அதனை எவரும் அழிக்க முடியாது.

எனவே அழிவே இல்லாத ஆண்டவன் திருநாமங்களும், மங்கல குணங்களும் ஏழை எளியவர் சாமான்யர்கள் நம்பிக்கை வைக்கும் வண்ணம் சமயவாதிகள் பழகவேண்டும் என்பது இராமானுஜர் தம் கருத்து.

நம்பிக்கைதான் மதத்தின் அடிப்படை. நம்பிக்கையை இழந்தால் எல்லாம் இழந்துவிடும். தான் செய்யும்

காரியங்களில் நம்பிக்கை இழப்பவர்கள் கடைத்தேறுவது இல்லை என்பதை அவர் பொதுமக்களுக்கு உபதேசம் செய்தார்.

ஆழ்வார் திருநகரியை விட்டு திருக்கோளூர் செல்லும் வழியில் அவருக்குப் பாண்டிய நாட்டின் அறிவு வளமும் ஆன்ம வளமும் தெரியும் சம்பவம் ஒன்று நடந்தது.

திருக்கோளூர், மதுரகவியாழ்வார் பிறந்தஸ்தலம். அங்கு போகும்போது ஒரு மாது இவரை வணங்கினாள்.

திருக்கோளூர் பதிகத்தில் புகும் ஊர் திருக்கோளூர் என்னும் பாடல் ஸ்ரீராமானுஜருக்கு நினைவுவந்தது.

“அம்மணி! எல்லோருக்கும் புகும் ஊர் திருக்கோளூர்; உனக்கோ புறப்படும் ஊர் திருக்கோளூராக இருக்கிறதே!”

இராமானுஜர் இதனை வெறும் உபசார வேடிக்கையாகச் சொன்னார்.

அந்த அம்மணி படித்த பண்டிதை. தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டாள்.

பக்திக்கு அருகதையற்ற எளியவன். தான் மனுஷி அல்லன். வெறும் புழுக்கை. அதுவும் முயல் புழுக்கை. இந்த முயல் புழுக்கை வயலில் கிடந்தால் என்ன? வரப்பில் கிடந்தால் என்ன? ஞானமில்லாத சிறியேன் எந்த ஊரில் இருந்தால் என்ன! - இதுதான் அவளது சமத்காரமான பேச்சு!

அத்தோடு நிற்கவில்லை! தன் முன்னால் நிற்பவர் இராமானுஜர் என்பதையும் சொல்லாமல் சொன்னாள்!

திருவரங்கத்து அமுதனார், இராமானுஜர் பற்றி அந்தாதி பாடியதை அப்பெண்மணி அறிந்திருந்தாள்!

அந்தாதி பாடினேனே

அமுதனரைப் போலவே

இது மட்டுமா?

திருப்பதியில் இராமானுஜரை எதிர்கொண்டழைக்க திருமலைநம்பி வந்தார். வந்தவர் “நான் வயதில் சிறியவன்”

என்றும் சொன்னார். அந்த சம்பவத்தை நினைவூட்டுவது போன்று பேசினான்.

யான் சிறியேன் என்றேனோ
திருமலைநம்பியைப் போலே.

இப்பெண்மணி இவ்வாறு சொல்லியதால் இராமானுஜர் பெருமையும், அவர் வாழ்க்கைக்குச் சம்பவங்களும் அவர் காலத்திலேயே வரலாறுகப் பலருக்கும் பரவி இருந்தன.

அவர் காலத்திலேயே அவர் சரித்திர புருஷராக விளங்கினார் என்பதற்கு இந்நிகழ்ச்சிகள் சான்று.

வைஷ்ணவம் குறுகிய எல்லைக்குள் சோழ மண்டலத்தில் மட்டுமல்லாமல், பாண்டிய நாட்டிலும், அதனை அடுத்த சேர நாட்டிலும் அனந்தசயனமாகத் திகழும் திருவிதாங்கூரிலும் பரவிய இடங்களுக்கு இராமானுஜர் விஜயம் செய்தார்.

மலையாள தேசத்தில் உள்ள திருக்கோவில்களுக்குச் சென்று ஸ்ரீராமானுஜமடம் ஒன்று நிறுவியதாகவும், ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தை அங்கு நிலைநாட்டினார் என்பதும் வரலாறு.

27. வடநாட்டு யாத்திரை

வடநாட்டுக்கும், ஸ்ரீராமானுஜர் தமது யாத்திரையை மேற்கொண்டார்.

இராமானுஜர் வைஷ்ணவ சமயத்தைப் பரப்புவதையும், வாக்குவன்மையையும் கண்டு பெளத்தர்கள் பலர் அதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தனர்.

இராமானுஜரின் அறிவுவளம், ஞானவளம், சாஸ்திர வளம் யாவும் இணைந்து அவருக்கு வெற்றி கிடைத்துக் கொண்டே இருந்தது.

வைஷ்ணவ இயக்கம் நாடெங்கும் பரவியது. இவ்வாறு பரவியது அவரது புகழ். ஆங்காங்கு மடங்களை ஸ்தாபிதம்

செய்து, மற்றைய சமயவாதிகளை வென்று காஷ்மீரம் வரை போய்ச் சேர்ந்தார்.

ஸ்ரீநகரில் சாரதாபீடம் என்று ஞானமண்டபம் உள்ளது.

சரஸ்வதி தேவியே இங்கு குடிஇருப்பதாக ஐதீகம்.

ஸ்ரீநகருக்கு இராமானுஜர் விஜயம் செய்தபோது, சரஸ்வதி தேவியே வந்து சாரதாபீடத்தின் வாயிற்கதவைத் திறந்து இவரை வரவேற்றாள்.

ஸ்ருதி வாக்கியம் ஒன்றினைச் சொல்லி அதற்குப் பொருள் கேட்டாள் சரஸ்வதிதேவி.

இராமானுஜர் அதனை விளக்கம் செய்தார்.

சரஸ்வதி தேவி மகிழ்ந்து, ஸ்ரீபாஷ்யம் என்னும் நூலை தனது தலைமீது தாங்கி ஸ்ரீபாஷ்யக்காரர் என்னும் பெயரினைத் தந்தாள்.

இதன்பின்னர் காஷ்மீர் மன்னரும், பண்டிதர்களும் அவரது பிரஜைகளும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ பக்தர்களாக மாறினார்கள்!

இராமானுஜர் திக்விஜயத்தாலும், தீர்த்த - தீவ்ய ஸ்தல யாத்திரையாலும், அவரது பெருமை உயர்ந்தது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தின் நம்பிக்கை உறுதிப்பட்டது. பல மதங்களில் உழன்றவர்கள், பல மதங்களில் தாழ்ந்த நிலையில் இருந்தவர்கள் வைஷ்ணவர்கள் என்னும் திருப்பேறு பெற்றார்கள்.

சென்ற இடங்களில் எல்லாம் திருக்கோயில் பூஜாவிதிகளைச் செப்பஞ்செய்வதும் இராமானுஜரின் நோக்கம். இந்த நோக்கம் பூரி-ஐகநாதர் ஆலயத்தில் மட்டும் பலிக்கவில்லை.

தென்னாடு விட்டு, வடநாட்டில் நைமிசாரண்யம், கோவர்த்தனம், பிருந்தாவனம், திருக்காண்டம் முதலிய தீவ்ய தேசங்களைத் தரிசித்தவர், காஷ்மீர் சென்று, வாரணாசி என்னும் காசிக்கும் போய், அங்கிருந்து பூரி ஐகநாதர்

அடைந்தார். ஸ்ரீகர்மம், சிம்மாத்திரி வழியே அஹோபிலம் வந்தடைந்தவர், திரும்புகாலில் திருப்பதியைத் தரிசித்தார்.

இராமானுஜர் ஆழ்வார்கள் சென்ற பதிகள் அணைத்திற்கும் சேவிக்கச் சென்றார் என்பதற்கு இராமானுஜ அந்தரதிப் பாடல் சான்று!

உணர்ந்த மெய்ஞ்ஞானியர்
 யோகந் தோறும் திருவாய்மொழியின்
 மணந்தரு(ம்) இன்னிசை
 மன்னா(ம்)கிடந்தோறும், மாமலரான்
 புணர்ந்த பொன்மார்பன்
 பொருந்தும் பதிதோறும் புக்குநிற்கும்
 குணந்திகழ் கொண்டல்
 இராமானுசனெங்குவக் கொழுந்தே!

திருவாய்மொழி பிரபந்தம் எந்தெந்த கோவில்களில் ஒதி உரைக்கப்பட்டதோ, எந்தெந்தக் கோவில்களில் ஆழ்வாராதிகள் சென்று வழிபட்டனரோ பாடல்கள் பெற்ற ஸ்தலங்கள் அணைத்திற்கும் இராமானுஜர் சென்றார் என்பதும் அறியப்படுகிறது.

அவ்வாறு சென்றபோது, மதாச்சார காலக்ஷேபங்கள், சீர்திருத்தங்கள் செய்தார். மடங்களை ஸ்தாபித்து ஜீயர்கள் நியமனம் முதலிய திருப்பணிகளைச் செய்தார்.

இவை தவிர, சிதறிக் கிடந்த விஷ்ணு கோவில்களை தமது திக் விஜயத்தால் ஒன்று படுத்தி ஒற்றுமை நிலவச் செய்தார் என்பதனை இச்சுவோகம் நமக்குத் தெரிவிக்கிறது.

ஸ்ரீரங்கம் கரிசைலம் அஞ்சனகிரீம்
 தாத்த யாத்ரி சிம்மாசலம்

ஸ்ரீகூர்மம் புருஷோத்தமஞ்ச
 பத்ரி நாராயணம் நைமிசம்

ஸ்ரீமத் வாரவதி பிரயாக மதுரா
அயோத்தியா கயா புஷ்கரம்

சாளக்ரம கிரீம் நிஷேவ்யரமதே
ராமானு ஜோயம் முனி:

ஸ்ரீராமானுஜர் மிகவும் முக்கியமான பதினாறு
கேஷத்திரங்களுக்கும் விஜயம் செய்தார் என்பது இந்த
ஸ்வேலாகம் தரும் செய்தி.

28. திருப்பதியில் சங்குசக்கரப் போர்

ஸ்ரீராமானுஜர் திருப்பதி ஸ்தல யாத்திரைக்கு வந்தபோது
அங்கே பெருத்த பூசல் ஒன்று நிலவியது.

ஸ்ரீவேங்கடேசபதி திருக்கரங்களில் சங்கு சக்ராயுதங்கள்
இல்லை.

எனவே, திருப்பதி பிராந்தியங்களை ஆண்டுவந்த அரசன்
பெயர் யாதவராஜன். இந்த அரசன் காலத்தில் திருப்பதி
வைஷ்ணவ ஸ்தலமா? அல்லது சிவஸ்தலமா? - இந்த
ஐயப்போர் தொடர்ந்து நடந்து வந்தது.

சிவபக்தர்கள் திருப்பதியை உரிமை கொண்டாடுவதற்குப்
பேயாழ்வார் பாகரம் ஒன்றும் துணை செய்தது.

வேங்கடத்துப் பெருமானிடம் ஜடாமுடி காணப்படுகிறது.
கிரீடமும் காணப்படுகிறது. கோவில் மதிற்கவரில் நந்திதேவர்
காணப்படுகிறார். ஹரியும் ஹரனுமாக இருக்கிறான் என்னும்
சமரச நோக்கில் பேயாழ்வாரது இப்பாடல் அமைந்தது.

தாழ்சடையும் நீள்முடியும்
ஒண்மழுவும் சக்கரமும்

சூழ்அரவும் பொன்நாணும்
தோன்றமால் - சூழும்

திரண்டருவி பாயும்
திருமலைமேல் எந்தைக்கு

இரண்டுருவும் ஒன்றாய்
இசைந்து.

சிவசின்னங்களும், பேயாழ்வார் காலத்தில் திருப்பதி பெருமாளுக்கு உடைத்தாக இருந்தன.

எனவே வைணவர்கள் தங்கள் பெருமான் என்றும் சைவர்கள் தங்கள் பெருமான் என்றும் வணங்கி வந்தார்கள்.

வேங்கடவரதன் திருக்கை ஆழியும் சங்கும் எவர்கண்ணுக்கும் தெரியாமல் போனதற்கு ஒரு சரித்திரம் இருக்கிறது.

வெகு காலத்திற்கு முன்னதாக, தொண்டமான் சக்கரவர்த்தி என்பான் ஆட்சி புரிந்து வந்தான். அவனது விரோதிகள் பலர்கூட அவனை வென்று வாகை சூட முயன்றார்கள். தொண்டமான் சக்கரவர்த்திக்கு வேங்கடாசல பெருமான் மீது அபார பக்தி. தன்னைக் காப்பாற்றி அருளவேண்டுமென்று கோவிலுக்குவந்து தவம் இருந்தான் அரசன்.

கருணைக்கடலான ஸ்ரீமகாலிஷ்ணு “சங்கு சக்கரங்கள் இரண்டையும் உனக்குத் தந்து காப்பாற்றி அருள்புரிவோம். பலகாலம் சென்ற பின்பு சங்கும் சக்கரமும் என் கைக்கு வரும்” என்று சொன்னார்.

தொண்டமான் சக்கரவர்த்தி, ஸ்ரீசக்கரத்தாழ்வான் துணை கொண்டு பகைவர்களை வென்று வரலானார்.

சங்கும் சக்கரமும் வேங்கடமலையான் திருக்கரத்தில் அந்தர்யாமி (இருந்தும் பிறர் கண்ணுக்குத் தெரியா வண்ணம்)யாகவே நின்று விட்டன.

எனவே,

நீண்ட நெடுங்காலம் திருப்பதி வேங்கடாசலபதி திருக்கரத்தில் சங்கும் சக்கரமும் இல்லை; இது காரணமாக

சைவர்கள் தன் தெய்வம் என்னும் உரிமை
கொண்டாடினார்கள்.

வைஷ்ணவர்கள் தங்கள் தெய்வம் என்று உரிமை
கொண்டாடினார்கள்.

உரிமையை இருசாரார் நிலநாட்டத் தொடங்கினால்,
அது போரும் பகையும் விளைவிக்கும் வினையாக மலர்ந்து
விடும்.

ஸ்ரீ ராமானுஜர் திருப்பதி ஸ்தலத்திற்கு எழுந்தருளிய
காலத்தில் சமயப்போர் உச்சகட்டத்தில் இருந்தது.

இருதரப்பாரும் ஒத்துப்போகும் மனப்பக்குவத்தில் இல்லை.

அந்நாளில் அரசாட்சி செய்த யாதவராஜன் ஒரு
முடிவுக்கு வந்தான்.

ஸ்ரீராமானுஜர் வந்த சமயம் சைவ-வைஷ்ணவர்கள்
நடத்தும் சங்குசக்கரப் போருக்கு விடிவு காண விழைந்தார்.

சைவப் பெருமக்களும், வைஷ்ணவப் பெருமக்களும்
ஸ்ரீராமானுஜர் சொல்லும் தீர்ப்பை ஏற்பதாக ஒப்புக்
கொண்டனர்.

சிவசின்னங்களான மான், மழு இரண்டும் செய்யப்
பட்டன.

திருமால் சின்னங்களான சங்கு சக்கரம் செய்யப்பட்டன.

இவ்வாறு செய்து வைத்த சின்னங்களை கோவிலுக்குள்
வைத்து விட்டு திருக்கதவும் சாத்தப்பட்டது! பந்தோபஸ்தும்
நடைபெற்றது.

மறுநாள் காலைப்போது கதவும் திறக்கப்பட்டது. வாதி -
பிரதிவாதிகள் காத்து நின்றார்கள்.

ஸ்ரீராமானுஜர் வேண்டிக் கொண்டதின் காரணமாகவே
ஆழியும் சங்கும் வேங்கடவன் கரத்தையடைந்தன.

பகை அணங்கு ஆழியும்
பால்வெண் சங்கமும்

தகைபெறு தாமரைக்
கையில் ஏந்தி

நின்ற காட்சியை உஷத்கால பூசைக்கு கதவும்
திறந்தபோது பக்தர்கள் கண்டார்கள்!

திருப்பதி வேங்கடவன் இருகையிலும் அந்தர்யாமியாக
இருந்த ஆழியும் சங்கும் எவர் கண்ணுக்கும் தெரியலாயின.

ராஜமுத்திரைச் சின்னங்களுடன் சங்கு சக்ரதாரியாக
காட்சி தந்தார் வேங்கடநாதர்.

அன்றுமுதல் அவர் வேங்கடாசலபதி!

திருவேங்கடமலையில் இருப்பவர் பெருமாள் என்பதனை
நிலநாட்டிய பெருமை ஸ்ரீராமானுஜரைச் சாரும்.

அரசன் யாதவராஜன் ஸ்ரீராமானுஜருக்கு சிஷ்யனானான்.

இதன்பின்னரே கீழ் திருப்பதியில் ஸ்ரீகோவிந்தராஜப்
பெருமாள் கோவிலில் ஆழ்வார்கள் சில நிறுவப்பட்டன.
இவற்றை ஸ்ரீராமானுஜரே பிரதிஷ்டை பண்ணி வைத்தார்.

ஸ்ரீராமானுஜபுரம் என்னும் ஒரு பகுதி கீழ்த் திருப்பதியில்
உண்டாயிற்று.

கோவிந்தன் திருநாமம் சதா ஒலித்த காரணத்தால் இதனை
கோவிந்தராஜ பட்டினம் என்றும் அழைத்தார்கள்.

ஸ்ரீராமானுஜர் திருப்பதிக்கு வந்ததின் நிமித்தம் பெருமாள்
சங்கு - சக்கரத்துடன் காட்சி தந்தார்!

இதில் இரண்டு பேருண்மைகள் அடங்கி உள்ளன.

திருமால் தனது தொண்டன் துயரம் தீர,
தொண்டைமானுக்கு சங்காழி கொடுத்தார்! பகைவனை நசுக்க
பகவான் அருள் செய்தார்.

ஸ்ரீராமானுஜர் பகவானுக்கே சங்கராழி கெட்டுத்தார்!
இதனால் இவர் பகவானுக்குக் “குரு” ஆகிறார்.

பகவான் திருவேங்கடப் பெருமாள் ஸ்ரீராமானுஜரின்
சீடன் என்பது சம்பிரதாயம்.

இதனை மெய்ப்பிக்கவும் ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்தது.

ஸ்ரீராமானுஜர் திருப்பதியில் தமது சிஷ்யகுழாத்துடன்
இருந்த சமயம், ராமானுஜர் குருவாகவும், பெருமாள்
சீடனாகவும் தோன்றிய சம்பவம் ஒன்று நிகழ்ந்தது.

தெண்டியூர் கொண்டி என்னும் இடைப் பெண் தயிர்
விற்பனை செய்ய திருப்பதிக்கு வந்திருந்தாள்.

ஸ்ரீராமானுஜரின் சீடர்கள் தயிர் விலை கேட்டார்கள்.

தயிர்க் கிரய விலையைச் சொல்லாமல், எல்லோருக்கும்
கட்டித் தயிரைக் கொடுத்தாள்.

முடிவிலே விலை என்ன என்று கேட்டுப் பணம் கொடுக்க
எண்ணினார்கள்.

அவள் “எனக்குக் காக வேண்டாம். திருப்பதி
ஏழுமலையானுக்கு ஒரு சிபார்க் சீட்டு எழுதிக் கொடுத்தாள்
போதும். உங்கள் தலைவர் ஸ்ரீராமானுஜரை எழுதித் தரச்
சொல்லுங்கள்” என்று வேண்டுதல் செய்தாள்.

“என்ன சீட்டு?”

“எனக்கு சம்சார பந்தம் போதும். மோகஷலோகம் போகச்
சீட்டு எழுதித் தரச் சொல்லுங்கள். இராமானுஜர் சொன்னால்,
வேங்கடேசப் பெருமாள் கேட்பார்!”

“அம்மணி! எனக்கு அந்த அதிகாரம் இல்லை. நீ
வேங்கடேச பெருமானைப் போய்க் கேள், தருவார்!”

“ஸ்வாமி! அவர் பெரியவர். என்னைப் போன்ற
இடைச்சியுடன் பேசாத பெரியவர். நீங்கள் ஒரு சிபார்க்
சீட்டுக் கொடுங்கள்!”

ஸ்ரீராமானுஜர் சீட்டு ஒன்றை எழுதி இடைப் பெண்
கையில் கொடுத்தார்.

அவன் அதை எடுத்துப் போனான். புஷ்கரணியில் முழுகி ஸ்நானம் முடித்துக் கொண்டான். தான் கொண்டு வந்த சீட்டை சந்தியில் நின்று அர்ச்சகர்கள் வசம் கொடுத்தான்.

“இது என்ன சீட்டு?” என்றனர்.

“யதிராஜ ஸ்வாமி கொடுத்த சிபார்க்சு சீட்டு!”

மறுகணம் வேங்கடேச பெருமாள் கரம் நீண்டது. சீட்டை வாங்கியது. ஸ்ரீஉடையவர் கொடுத்து அனுப்பிய சீட்டு என்றதால், கொண்டு வந்த கொண்டிக்கு மோகஷம் கொடுத்தார்.

ஒளிமயமான விமானம் வந்தது. இடைப்பெண் அந்த விமானத்தில் ஏறி மோகஷ லோகம் அடைந்தான்.

ஸ்ரீராமானுஜர் சொற்படி கேட்பவர், வேங்கடேசப் பெருமாள் என்பதற்கு இந்த நிகழ்ச்சி சான்றாகும்.

திருப்பதியில் தங்கிய ஸ்ரீராமானுஜர் ஸ்ரீராமானுஜ ஜீயர் மடம் ஸ்தாபிதம் செய்து யாதவராஜனைச் சீடனாக்கி ஸ்ரீரங்கம் புறப்பட்டார்.

29. நிர்வாகத் தலைவர்

இதுகாறும் ஸ்ரீராமானுஜரின் பக்திப் பெருக்கும் ஞானப்பெருக்கும், வைஷ்ணவ நம்பிக்கைப் பெருக்கும் படித்து வந்த நாம், அவரது திருவாகத் திறமைப் பெருக்கையும் சிறிது காணவேண்டும்.

திவ்ய ஸ்தலங்களுக்குச் சென்ற போதெல்லாம், ஆங்காங்கு ஆலய திருப்பணி கைங்கர்யங்கள் ஒழுங்குபட ஒன்றினைத் தொடர்ந்து ஒன்று சக்கரம்போல சுழல வேண்டுமென்று எண்ணிய மதத்தலைவர் இவர் ஒருவரே.

ஆலய நிர்வாகம் என்பது புனிதமாகவும் அதே சமயம் அது போற்ற வேண்டிய அமைப்புக்குள் இருக்கும்படியாகவும் அமைத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

கி.பி. 1017 முதல் 1137 வரை பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் விதிமுறை வகுத்தவர் ஸ்ரீராமானுஜர். அதன்படியே ஸ்ரீரங்கத்துக் கோவில் நிர்வாகம் இன்றும் செயல்படுகிறது.

கோவில் உள்துறை நிர்வாகம் பத்தும் பிராம்மணர்கள் (ஐயங்கார்கள்) பார்த்து வந்தனர். இந்த பத்துப் பிரிவுக்கும் உள்துறை கொத்து - பத்துப்பிரிவு என்று பெயர்.

பத்து நிலைகளில் பலரும் நின்று அன்றாட பூஜைகளை கிரமமாகச் செய்தாக வேண்டும். திருப்பணி வேலைக்கு சென்று திட்டக் குழுவாக பத்துப் பிரிவுகளைச் செய்து வைத்தார். இதனால் பூஜை, நைவேத்தியம், தளிகை, அலங்காரம் வேலைக்குத் தடங்கல் எதுவும் கிடையாது.

கோவிலுக்குள் ஆராதனைப் பொருள் கொண்டு வரவும் அதன் கணக்கு வழக்குகளைப் பார்வை இடவும் வாகனம், தீவட்டி, எண்ணெய், நூல், பரிவட்டங்கள் சலவைக்கு போட்டு வாங்குவது, புதிய புதிய மட்பாண்டங்கள், ஓடக்காரர்கள் காவிரியைக் கடக்க உதவி செய்வது, நாட்டிய நடனம் போன்ற பத்துக் கொத்துக்களை பிராம்மணர் அல்லாதார் மேற்பார்வையிடவும் திட்டஞ் செய்தருளினார்.

கோவில் ஆட்சி முறை உள்ளும் புறமும் யந்திர கதியில் நடக்கத் திட்டம் வகுத்த பெருமை ஸ்ரீராமானுஜரைச் சேரும்.

திருவரங்கத்துச் செல்வம், சிந்தாமலும் சிதறாமலும் மக்காமலும் மறையாமலும் என்றும் வளநதியாகப் பொங்கும் படி ஆராய்ந்து திட்டம் தீட்டிய இராமானுஜர் மகப்புருஷர் மட்டுமன்று.

தீக்ஷணய புத்தி நிரம்பிய கணக்கர். அந்நாள் திட்டகமிஷன் தலைவர். இன்றும் அவரே ஸ்ரீரங்க கோவில் நிர்வாகத் திட்டக் குழுத் தலைவர்!

என்றும் அவரே இவ்விஷயத்தில் தலைவர்.

30. ஆளவந்தாருக்கு அஞ்சலி

சிறந்த தெரண்டன்தான், சிறந்த தலைவனாக உயர்முடியும். சிறந்த நிர்வாகிதான், சிறந்த தலைவனாக நிற்க முடியும். மனிதர்கள் உயர்வது எளிதான காரியம். காலம், சூழ்நிலை, பக்கபலம் சேர்ந்து ஒருவரை உயர்த்தி விடலாம். உயர்ந்த இடத்தில் நீண்ட நெடிய காலம் இருக்க வேண்டுமானால், தான் எடுத்துக் கொண்ட செயல்த் தெரண்டாகச் செய்ய வேண்டும்.

ஸ்ரீ ஆளவந்தார் திருமேனி பொன்னுலகம் புகுந்தபோது அவரது மூன்று விரல்கள் மடங்கவில்லை. நீட்டிக் கொண்டிருந்தன என்பதைப் படித்தோம்; அந்த மூன்று விரல்களும் அவரது மூன்று எண்ணங்களைச் சொன்ன போது மடங்கின என்றும் பார்த்தோம்.

ஸ்ரீ ஆளவந்தார் தலைமை வகித்த காலத்தில் அவர் படித்தவர்; ஞானி; சிஷ்யர்கள் மீது கருணை கொண்டவர்.

இவற்றுக்கெல்லாம் மேலாக ஸ்ரீ ஆளவந்தார் நன்றி உணர்வுமிக்க பெரியவர்.

எனவேதான் அவர் மூன்று செயல்களைச் செய்யாமல் மறைந்தோமே என்னும் உள் மனத்து வேதனையுடன் மறைந்தார்.

வியாச பராசரர் நினைவாக அன்னார் பெயரை தமது சிஷ்யப் பிள்ளைகளில் ஒருவருக்குச் சூட்ட நினைத்தார் - இது ஒன்று.

நம்மாழ்வார் தயிழ்வேதம் செய்த மாபெரும் தெரண்டர்பிரான். அன்னார் நினைவாக திருவாய் மொழிக்குத் தக்க உரை காண வேண்டும் - இது இரண்டு.

வியாசரின் பிரம்மசூத்திரத்திற்கு விசிஷ்டாத்வைத பாஷ்யம் இயற்ற வேண்டும். இது மூன்றாவது ஆசை.

இந்த மூவாசைகளையும் நிறைவேற்றுவதாக ராமானுஜர் வாக்குக் கொடுத்தார். மிகக் கடினமான வியாசரின் பிரம்ம சூத்திரத்திற்கு விசிஷ்டாத்வைத முறையில் பாஷ்யம் எழுதி

முடித்தார். தமது மானசீக குருநாதரின் முக்கிய ஆசை நிறைவேறியது.

சோழநாடு, பாண்டிநாடு, எங்கெல்லாம் அவர் ஸ்தல யாத்திரை செய்தாரோ அங்கெல்லாம் திருவாய்மொழிக்கு உரை செய்வது போன்று பேச்சுக்கள் பேசினார். எனவே திருவாய்மொழிக்கு தக்க உரையை பரப்பினார் என்பதும், ஆழ்வார்கள் சென்ற ஸ்தலங்களை நாடிப் போய் தரிசித்தார் என்பதும் இரண்டாவது ஆசையான ஸ்ரீஆளவந்தார் ஆசை நிறைவேறியது ஆகும்.

முன்னாவது ஆசையான பராசரர் திருநாமம் சூட்டுதல் நிறைவேறுதல் வேண்டும் என்பது ஸ்ரீராமானுஜருக்கு நன்கு நினைவில் இருந்தது.

அந்தச் சம்பவம் வாய்க்கும் வேளை நெருங்கியது. அப்பெயரை யாருக்குச் சூட்டினார் என்பதும் மிகவும் நுண்ணிய கருத்தோடு ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டும்.

கூரத்து ஆழ்வான் மதிநுட்பமும், செல்வத்தைத் துறந்து, சிஷ்யனாக இராமானுஜர் பின்வந்தார் என்றும் ஸ்ரீபாஷ்யம் எழுதுவதற்கு நினைவாற்றல் உள்ளவர் என்றும் முன்னரே அறிந்துள்ளோம்.

இராமானுஜர் தமது சீடர்களுக்குள் கண்ணே போல போற்றிய சீடர் கூரத்து ஆழ்வான் எனப்படும் பரமபக்தர். பெருஞ் செல்வத்தைத் துறந்து விட்ட அவர். வாழ்நாளில் உஞ்சலிருத்தி செய்து பசியாற்றி வந்தார். செல்வத்தைத் துச்சமாக உதறிவிட்டு ஞானத்தின் பின் வந்த ஞாயிறு போன்றவர் கூரேசன்!

கூரேசன் செல்வத்தில் பிறந்து செல்வத்தில் புரண்டு செல்வத்தில் வாழ்ந்தவர், இன்று பரம தரித்திரனாக வாழ்வதைக் கண்டு பெரிய நம்பிக்கு மனம் பொறுக்கவில்லை.

தர்மசாஸனையில் இரவு நேரத்தில் பசித்தவர்கள் வந்து நிற்பதைப் பார்த்த பெரியநம்பி, “வசூயிதேவி! தர்மசாஸனையில் ஏழைகள் வந்து கதவைத் தட்டி ஏமாந்து திரும்புகிறார்கள். உன் கடைக்கண் பார்வை விழுந்தால் எவ்வளவு நன்மை!” என்று வேண்டினார்.

பெரியநம்பிகள், கூரேசரின் தரித்திரம் போக வேண்டுமென்றுதான் நினைத்தார்.

“அழைத்துக் கொண்டு வர. நான் அந்த ரூபரைப் பார்க்கிறேன்” என்றான் திருமகள்.

மறுநாள் பெரியநம்பி “கூரேச ஆழ்வாரே! நான் ஒரு யோசனை செய்து வைத்து வடகயி தேவியைக் காணப் போகிறேன். தாங்கள் என்னுடன் வரவேண்டும்” என்றார்.

“வடகயி தேவியைத் தரிசிக்கும் யோக்யதை பரிசுத்தம் எனக்கு இல்லை. நான் மகாபாவி காசின் மீது ஆசை கொண்டவன் சண்டாளனுக்குச் சமம்” என்று பதில் சொன்னார்.

தம்மிடம் இருந்த இரண்டொரு உடைமைகளையும் தொலைவில் எறிந்து விட்டார் கூரேச பெருமான்.

அவர் மாபெரும் யோகி. அவர் வடகயியைத் தரிசிக்க ஒப்பவில்லை. உஞ்சலிருத்தி செய்தே தமது உடலைக் காத்த மகானுள்ளி.

ஒருநாள் மழை பெய்த காரணத்தால் உஞ்சலிருத்தி செய்யப் போகவில்லை. (உஞ்சலிருத்தி என்றால் உதிர்ந்த தானியங்களைப் பொறுக்கி எடுத்துச் சேர்த்தல் என்பது பொருள்) அவரும் பட்டினி. அவர் தம் மனைவி ஆண்டாளும் பட்டினி.

அச்சமயம் ஸ்ரீரங்கநாதர் கோவிலில் ஆராதனை சமயம். மணியோசை கேட்டது. அவரது மனைவி, “ஸ்ரீரங்கநாதர்! என்ன நாதன் பட்டினி கிடக்கிறாரே!” என்று பகவானை நினைந்தாள்.

சற்று நேரத்திற்குப் பின்னர், கோவில் பட்டாச்சாரியார் நைவேத்தியங்களுடன் கூரேசர் வீட்டிற்கு வந்தார். ஒருநாளும் கோவில் பிரசாதம் வந்தது இல்லை.

கூரேசர் கேட்டார்.

“நீ ஸ்வாமியை வேண்டி ஏதாவது கேட்டாயா?”

“இன்று கேட்டேன். இனிமேல் கேட்கவில்லை.”

ரங்கநாத கோவில் பிரசாதத்தை சிறிதளவு தாம் உண்டார். தமது மனைவிக்கும் கொடுத்தார்.

சில மாதங்கள் ஓடின.

கூரேசர் - ஆண்டாளுக்கு இரட்டைப் பிள்ளைகள் பிறந்தன!

குழந்தை பிறந்த செய்தி எம்பெருமானாளுக்குத் தெரிவிக்கப் பட்டது.

குதூகலத்துடன் வந்தார் எம்பெருமானார். எம்பாரை நோக்கினார். (தமது தம்பி கோலிந்தஜியரை நோக்கினார்.) ஆண்டாள் அம்மையார் சென்று குழந்தையை வாங்கி வந்தார். இராமானுஜர் தமது திருக்கரத்தால் குழந்தையை வாங்கினார்.

ஐம்படைத் தாலி என்னும் பஞ்சாயுத அணியை பசுங் குழந்தைக்குத் தாமே அணிவித்தார். பராசர முனியின் பெயரை முதற்குழந்தைக்கு இட்டார்!

பராசரன் எனப்பெயரிட்ட குழந்தை பிந்தைக் காலத்தில் பராசரப்பட்டர் என்னும் ஞானபண்டிதராக விளங்கினார். ஸ்ரீராமானுஜரின் வளர்ப்புப்பிள்ளை என்னும் பெயரையும் பெற்றார்.

இராமானுஜர் பராசரன் என்னும் பெயரை எவ்வளவு பெரிய ஞானியின் மகனுக்கு இட்டார் என்பதும், அவ்வாறு இட்ட பெயர் துலங்கும்படி பராசரப்பட்டர் வாழ்ந்தார் என்பதும் நினைத்து நினைத்து ஆனந்தப்பட வேண்டிய சம்பத்து.

31. சோழ அரசசபையில் சூழ்ச்சி

ஸ்ரீராமானுஜரின் நிர்வாக சாமர்த்தியத்தாலும், பக்திபெருக்காலும், அறிவு ஞானம் என்ற சக்தி வன்மையாலும், வைஷ்ணவ மதத்தில் பொதுமக்களுக்கு மிகுந்த பற்றுதல் உண்டாயிற்று.

பக்தர்கள் குழாத்துள் பெண்களுக்கும் இடம் கிடைத்தது. ஆடவர்களைப் போன்று படிப்பாலும் பக்தியாலும் தொண்டினாலும் புகழ்பெற்ற பெண்கள். ஸ்ரீராமானுஜர் குழாத்துள் பெண்கள் இடம் பெற்றது சிறப்புடைய அம்சம்.

கூரத்தாழ்வான், முதலியாண்டான், அருளாள் பெருமான், எம்பெருமானார், கிடாம்பியாச்சான், ஆனந்தாழ்வான், அகலிங்கன், எம்பார், வடுக நம்பி போன்ற சீடர்கள் பெயர் பெற்ற சீடர்கள்.

பெண்மக்களில் திருப்பதி அம்மை, திருநிறையூர் அம்மை, திருவனந்தபுரத்து அம்மை, திருவட்டாற்று அம்மை, திருவெண்பாளிசத்து அம்மை, யதிராஜவல்லியார் பெண்கள் குழாத்துள் பக்தையாக இருந்தனர். இவர்களுக்குள் கூரத்து ஆண்டாள், அத்துழாய் அம்மை, பொன்னாச்சியார் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

பாமரர்களும் பெண்டிரும் வைஷ்ணவத்தில் பற்றுக் கொண்டுருந்த காரணத்தால், ஸ்ரீராமானுஜரும் வைஷ்ணவமும் புகழ் பெற்று நிலைக்கத் தொடங்கியது.

அத்துடன் குருவுக்கும் சீடர்களுக்கும் வேற்றுமையில்லாமல் சமத்துவம் நிலவியது. பண்டிதரும் பாமரரும் வைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்தை வெகுவாக வரவேற்றார்கள்.

இதன் காரணமாக சைவ-உலகத்திலும் மற்றைய சமயவாதிகளிடமும் காழ்ப்புணர்ச்சி பிறந்தது.

நாட்டின் அரசன் சைவ சமயத்தில் நம்பிக்கை உள்ள சோழன். சோழச் சக்கரவர்த்தியின் கொள்கைக்கு எதிராக, ராமானுஜர் பக்திவெள்ளம் பெருக்கெடுத்தது! ஆட்சியாளருக்கு, வைஷ்ணவ வெள்ளம் வெறுப்பை உண்டாக்கியது. அரசனுக்குத் துர்போதனை செய்தனர்.

அரசாட்சியின் துணைகொண்டு வைஷ்ணவத்தை நசுக்க எண்ணினார்கள்.

கையெழுத்து வேட்டை ஒன்று நடந்தது.

சிவரத் பரதரம் நாஸ்தி (சிவனைத் தவிர மேலான தெய்வம் இல்லை) இவ்வாறு எழுதியதில் வைஷ்ணவர்களிடம் கையெழுத்து வாங்கினார்கள். முக்கிய வைஷ்ணவர்களிடம் கையொப்பம் வாங்கும் ஏற்பாடு நடந்தது.

வைஷ்ணவக் கோட்டையின் தலைவரான இராமானுஜரீடம் கையொப்பம் பெற்றால் போதுமென்று சோழ அரச சபையில் ஆலோசனை நடந்தது!

ஸ்ரீரங்கம் நோக்கித் தூதுவர்கள், அரசவைத் தூதுவர்கள் வந்தார்கள்.

இவர்கள் ஸ்ரீரங்கம் வரு முன்பாகவே இந்த ஆலோசனையைக் கூடரச ஆழ்வான் காதில் போட்டு வைக்கும் ரகசிய ஏற்பாட்டை வைஷ்ணவ அன்பர் ஒருவர் ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

காவிரியில் இராமானுஜர் இறங்கி ஸ்நானம் செய்து கொண்டிருந்த சமயம் பெரியநம்பி கூரத்தாழ்வான் முதலியவர்கள் தண்ணீர் மொண்டு கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இராமானுஜர் தரிக்க வேண்டிய துவராடை, திரிதண்டம் கரையில் இருந்தன.

ஸ்ரீராமானுஜர் குளித்துக் கொண்டிருந்த சமயம் அவரது ஆடைகளுடன் கூரத்தாழ்வார் நடந்து வந்து அரச சேவகர்கள் முன் நின்றார்.

“கிருமிச் சோழன் ஆக்ஞை தாங்கள் தானே இராமானுஜர்?”

“ஆமாம்!”

“எங்களுடன் வாருங்கள்!”

“ஏன்?”

“சிவாநாதரம் நான் நினைக்கிறேன் என்றும் நீலயில் கையொப்பம் போட வேண்டும்.”

“முடியாது.”

“உம்மை கைது செய்து அழைத்து வர உத்தரவு.”

காஷாயம் தரித்த அவரே இராமானுஜர் என்று நினைத்த அரசு துணைவர்கள் கூடேச ஆழ்வாரை கிருமிச்சேரமூன் சபைக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

“சிவாநாதரம் நான் நினைக்கிறேன்”

பத்திரத்தில் கையொப்பமிட வற்புறுத்தல் செய்தனர். அரசனே வற்புறுத்தினான்.

1. கூடேசர் மிகுந்த வைஷ்ணவ பக்தி உள்ளவர். தமது குருநாதரைக் காக்கும் மனஉரம் கொண்டவர். எந்தத் தண்டனையும் ஏற்கும் துணிவு பிறந்துவிட்டது. எனவே அவர் ஓலையை வாங்கி அதில் எழுதினார்.

2. ‘சிவாநாதரம் நான் நினைக்கிறேன்’ என்ற சொல்லுடன் “துரோணம் அஸ்தி தத: பரம்” என்று எழுதினார்.

இதன் பொருள் சிவம் (குறுணி) துரோணம் (பதக்கு) என்று பொருள்.

சிவனைவிட விஷ்ணு பெரியவன் என்பதை மறைமுகமாகச் சொல்லும் விதத்தால் ஒரு மரக்காலான குறுணியைக் காட்டிலும் இரு மரக்காலான பதக்கு என்பது பெரிது என்று எழுதினார் கூடேசன்.

அதே சமயம் சபையிலுள்ள சிவ வைஷ்ணவர்கள் வந்தவர் இராமானுஜர் இல்லையென்றும் வந்தவர் போலியென்றும் சொன்னார்கள். சேரமூனுக்குத் தன்னை அவமானம் செய்தது முதற்கோபம். மரக்காலாவிட பதக்கு உயர்வு என்ற பரிசுத்தால் மேலும் கோபம் பிறந்தது. வந்தவர்

இராமானுஜர் இல்லை போலி என்றதால் கோபம் உச்சநிலை அடைந்தது.

“இவரது இரு கண்களையும் பிடுங்கி எறியுங்கள்!” என்றான் சோழன்.

“அரசே உன்னைப் பார்ப்பதைக் காட்டிலும், நானே என் கண்களைப் பிடுங்கிக் கொள்ளுகிறேன்!”

சொன்னபடி செய்தார் கூரேசன். இவருக்கு ஸ்ரீராமானுஜர் மீது அத்தனை பெரிய பக்தி.

கூரேச ஆழ்வாருடன் பெரிய நம்பியும் உடன் வந்தார். எனவே பெரியநம்பியின் கண்களையும் பிடுங்கும்படியான அரச ஆக்ஞை பிறந்தது!

32. வெள்ளாடையுடன் வெளியேறல்

கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் இவ்வாறு சம்பவங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் போது-

காவிரிக் கரையில் குளித்துக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீராமானுஜர் தமது துவராடையையும் திரிதண்டமும் காணவில்லை என்பதனை அறிந்தார்.

அவருக்குச் சோழ அரசன் செய்த சூழ்ச்சியைச் சொன்னார்கள்.

கூரத்தாழ்வான் அணிய வேண்டிய வெள்ளை வஸ்திரத்தை அணிந்து கொண்டு ஸ்ரீரங்கத்தை விட்டு, துணைக்குப் பல சீடர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு, சோழ நாட்டை விட்டுப் புறப்பட்டார்.

நீலகிரிச் சாரலில் பாலை என்னும் மலையின் அடிவாரத்தில் காவிரிக் கரையிலே நல்லான் சக்கரவர்த்தி என்னும் மெய்யடியார் வாழ்ந்து வந்தனர்.

அங்கு போய் இராமானுஜரும் சீடர்களும் தங்கினார்கள். மலைப்பிராந்தியத்து வேடுவர்கள் வந்து வணங்கி ஆசீர்வாதம்

பெற்றார்கள். பாலு ஊருக்குப் போன இடத்தில், ஒரு விஷயம். தெரிய வந்தது.

நல்லான் சக்கரவர்த்தி, ஹரிஜன வகுப்பாரைச் சார்ந்த ஒருவர் இறந்தபோது, அவரை அடக்கம் செய்தார் என்னும் காரணத்திற்காக ஐகிரிஷ்டம் செய்யப்பட்டார் என்னும் விஷயம் தெரிய வந்தது.

சாதியால், மதத்தால் மக்கள் வேறுபாடுகள் நீக்குதல் வேண்டுமென்ற இராமானுஜருக்கு நல்லான் சக்கரவர்த்தி என்னும் அந்தணர் செய்த செய்கை உவப்பாக இருந்தது. “நாட்டுக்குப் பொல்லான் நமக்கு நல்லான்” என்று கூறி அவரை ஏற்றுக் கொள்ளும் கைங்கர்யத்தை முதலில் செய்தார் இராமானுஜர்.

அடுத்து, தம்மை வணங்க வந்த ஹரிஜன மக்களை வைஷ்ணவ குல மக்களாக ஏற்றுக் கொண்டார்!

சில நாள் தங்கியவர், தாம் மைசூர் செல்ல வேண்டுமென்னும் கருத்தினைத் தெரிவித்தார்.

வேடுவர்கள் ஸ்ரீராமானுஜ முனிவரின் பிரயாணத்துக்கு வேண்டும் வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தனர்.

கொங்குபிராட்டி என்னும் வைஷ்ணவி வீட்டில் தங்கி ஆரண்யத்தைக் கடந்து செல்ல நேர்ந்தது.

தமக்கும் தமது பரிவாரத்திற்கும் சோழ அரசனால் தீங்கு வாராது என்று அறிந்த காரணத்தால், மீண்டும் காஷாயம் திரிதண்டி ஸ்வீகரித்துக் கொண்டார். பிரயாணம் மைசூர் நோக்கித் தொடங்கியது.

33. மைசூர் பகுதியில்...

அப்பகுதியில் படித்த மக்கள் துவைதம் அத்துவைதம் என்னும் பாகுபாடு அறிந்த மக்கள் இல்லை. எல்லோரும் ஏறத்தாழ காட்டுவாழ் மக்கள். யிதிலா, சாஸிக்கிராமம் என்னும் ஊர்களை அடைந்தபோது, வடுகநம்பி என்னும் சீடர் ஒருவர் கிடைத்தார்.

வடுகநம்பியை சீடராக்கியதின் விளைவாக அவ்வூர் பகுதி மக்கள் வைஷ்ணவ குலத்தைப் பின்பற்றும் துணிவு பெற்றனர்.

சாளிக்கிரமத்தில் இன்றும் ஸ்ரீபாததீர்த்த புஷ்கரிணியைக் காணலாம்.

இந்தக் கிரமத்தில் ஸ்ரீநரசிம்ம பெருமான் வெகு உக்கிர மூர்த்தியாகக் காட்சி தருகிறார். பெருமானை சேவிக்கும்போது, கிருமிகண்டச் சோழன் நினைவு வந்தது!

மலையடவாரத்தை விட்டு, நரசிம்ம மூர்த்திப் பெருமானிடம் விடைபெற்ற ஸ்ரீராமானுஜர் சிஷ்ய குழாம் தொண்டனூரை வந்தடைந்தது.

தொண்டனூர் இரண்டு வகையில் பிரசித்தம் பெற்றது.

இது மைசூர் மாநிலத்தின் முக்கிய ஸ்தலம். ஹெளய்ச்சால அரசன் அரண்மனையும் பரிவாரமும் இருக்கும் நகரம். அந்த மாநிலத்தை அரசு செலுத்திய மன்னன் பெயர் விட்டலதேவன். ஹைனமதத்தை பின்பற்றுகிறவன்.

தொண்டனூர் நம்பி என்னும் சீடர் ஸ்ரீராமானுஜரையும் அவரது குழுவினரையும் வரவேற்றார். அரண்மனைக்கு அறிமுகம் செய்ய எண்ணினார்.

தொண்டனூரில் செங்கோலோச்சிய விட்டலதேவனின் மகன் - இளவரசிக்கு "பிசாக" பிடித்திருந்தது. தொண்டனூர் நம்பி பரமபாகவதர்; பக்தர். அரண்மனைக்கு உச்சலிருத்திக்காக போகிறவர்.

ஸ்ரீ இராமானுஜர் வந்திருப்பதால் இளவரசிக்குப் பிடித்திருக்கும் நோயைக் குணப்படுத்த முடியும் என்பதை இராமானுஜர் தெரிவித்தார். ஏற்கனவே பால்யத்தில் ஸ்ரீ இராமானுஜர் "காஞ்சிபுரத்து குறுநில மன்னன் மகளுக்கு பிசாக ஓட்டியது" தொண்டனூர் நம்பிக்கு நினைவில் எழும்பியது.

ஸ்ரீ இராமானுஜர் ஹெளய்ச்சால அரசன் அரண்மனையில் தங்கும் வாய்ப்பு ஏற்படவேண்டும்.

விட்டலதேவன் ஜைனமதத்தைப் பின்பற்றும் அரசன். ஒருசமயம் இவனுக்கும் மூல்லி முகலாய அரசருக்கும் நடந்த பேரளில் இவரது விரல் சிறிது துண்டுபட்டது. குறையங்கம் உள்ள - அங்கவ்ஹீனனின் அரச சபையில் இருக்க மாட்டோம் என்று குருமார்கள் வெளிநடப்பு செய்துவிட்டார்கள்!

எனவே அரசனுக்கு குருஸ்தானத்தில் எந்த அந்தணரும் இருக்க சம்மதிக்கவில்லை. இச்சமயத்தை பயன்படுத்த எண்ணினான் ராணி.

ஸ்ரீஇராமானுஜர் வரவினைப் பயன்படுத்தி அவரை அரசகுருவாக ஏற்கலாம் என்று ஆலோசனை கூறினான்.

உலகத்தை இரட்சிக்கும் ஸ்ரீபாஷ்யம் எழுதிய லோககுரு தம் அரண்மனைக்கு வருவதைப் பாக்கியமாகக் கருதினான், அரசன் விட்டலதேவன்.

தொண்டனூர்நம்பிக்கு "அரசசம்மதம்" ராணி வழியாகத் தெரிவிக்கப்பட்டது!

ஒருகணம் விவாதம் எழுந்தது, சிஷ்யர்கள் மத்தியில்.

அன்னிய மதஸ்தனான விட்டலதேவன் அரண்மனையில் நுழையலாமா? - இது சீடர்களின் நியாயமான கேள்வி.

"சோழ மன்னன் இந்து. அவனோ மதவெறி கொண்டு நாடுவிட்டு நாடு துரத்தியவன். அன்னிய மதஸ்தனாக இருக்கும் விட்டலதேவன் நம்மை வரவேற்கிறான். மேலும் பிறரது துயரை தீர்க்க வேண்டுவது மதகுருவின் கடமை. இதே மன்னரால் வைஷ்ணவ உலகத்திற்கு நிரம்ப நன்மைகள் கிடைக்கலாம். வருங்காலத்திய மக்கள் வாழ்வுக்காக, நிகழ்காலத்தில் ஒருசிலர் விட்டுக் கொடுக்க வேண்டும்."

இவ்வாறு ஒருசில சீடர்கள் வாதிட்டார்கள்.

ஸ்ரீஇராமானுஜர் ஹெளய்ச்சால மன்னர் அரண்மனைக்கு தொண்டனூர் நம்பியுடன் எழுந்தருளினார்.

அங்கு ராணியின் உபசரணைகள்; மரியாதைகள், பிரார்த்தனைகள் யாவும் அன்பு கனிய இருந்தன.

ரணியும் வந்தாள். இராமகுமாரியும் வந்தாள். இருவரும் வணங்கினார்கள்.

ஸ்ரீஇராமானுஜரின் ஆசியால் இராமகுமாரியின் மீது இருந்த பிசாக விடை பெற்றுக்கொள்ளவே, அவள் இயல்பான குண செளந்தரியங்களோடு நடமாட ஆரம்பித்தாள்.

இந்த சம்பவம் விட்டலதேவனுக்குத் தெரியவந்தது. ஸ்ரீஇராமானுஜரின் தெய்வீக சக்தியை அறிந்தான்.

ஸ்ரீபகவத் இராமானுஜரை ராமகுருவாக நியமனம் செய்து, இதனைப் பிரகடனம் செய்வித்தான்.

தனது மகள் நோய் நீங்கப் பெற்ற காரணத்தால், தான் வைஷ்ணவியாக மாற விரும்புவதாகச் சொன்னாள் ராணி.

பஞ்ச சமஸ்கார சடங்கு நடத்தி ராணி அம்மையாரும், அவளது மகளும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மதத்தை ஆராதித்துக் கொண்டனர். விட்டலதேவனும் வைஷ்ணவ மதத்தில் சேர்ந்து விட்டான்.

இதன் காரணமாக, அரசன் எவ்வழி மக்கள் அவ்வழி என்னும் மரபுபடி பத்தாயிரத்துக்கும் அதிகமான மக்கள் - அரச குடும்பத்தோடு நெருங்கி பழுகிறவர்கள் - னைன மதத்தைவிட்டு வைஷ்ணவ மதத்துள் வந்து ஐக்கியமானார்கள்.

யாவருக்கும் பஞ்சசமஸ்கார சடங்குகள் நடத்தினார். ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின் பக்தர் ஆனார்கள். விட்டலதேவன் தன் பெயரை விஷ்ணுவர்த்தனன் என்று ஏற்றான்.

மதம் மாறிய பத்தாயிரத்துக்கும் மேற்பட்டவர்கள் வைஷ்ணவ பெயர்களை ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

ஸ்ரீராமானுஜர் விஷ்ணுவர்த்தனுக்கு மதகுருவானார்.

தொண்டனார் நம்பி, விஷ்ணுவர்த்தனுக்கு ராமகுருவாக அமர்ந்தார்.

ஏற்கனவே அரச சபையில் குருக்களாக இருந்த னைனமதக் குருக்கள் எதிர்பாராத இத்திருப்பத்தையும் வைபவத்தையும்

ஆட்சேபம் செய்தனர். மடாதிபதிகளாக வருவதற்கு வைஷ்ணவர்கள் அருகதையற்றவர்கள் என்று வாதிடவும் முன்வந்தார்கள்.

இராமானுஜருக்கும் பெளத்த ஜைனமதக் குருக்களுக்கும் வாகுவாதம் ஏற்பட்டது. வாகுவாதத்தில் யதிராஜர் வென்றார். வைஷ்ணவம் நிலைத்தது.

விஷ்ணுவர்த்தனன் பெளத்த மடாதிபதிகளைத் தண்டித்தான்.

பல மடங்கள் இடித்து நொறுக்கப்பட்டன.

இந்தச் சின்னங்கள் இன்றளவும் தெரண்டனூரில் இருக்கின்றன.

தெரண்டனூர் அருகாக இரண்டு மலைக்குன்றுகள். இவற்றை இணைத்து அணைகட்டலாம் என நினைத்தார் இராமானுஜர். பெரிய ஏரி பிறந்தது.

ஏறத்தாழ ஆயிரம் வருடங்கள் ஆனாலும், இன்றளவும் ஸ்ரீராமானுஜர் கட்டிய ஏரி இன்றும் தெரண்டனூரில் தெரண்டு செய்து கொண்டு இருக்கிறது!

கிருமிச்சோழன், சோழ நாட்டை விட்டு ஸ்ரீராமானுஜரை அகற்றியது, வைஷ்ணவத்திற்கு பொற்காலமாயிற்று!

மைசூர் மாநிலத்தில் வைஷ்ணவம் வேருன்றி நன்கு தழைக்க மறைமுகமாக உதவி செய்தான் கிருமிகண்ட சோழராஜன்.

34. திருநாராயணன் கோவில்

மைசூர் மாநிலத்தில் திருநாரணபுரம் என்னும் கோவில் மிகவும் பிரசித்தி பெற்றது. இந்தக் கோவிலை உருவாக்கியவர், கட்டியவர் ஸ்ரீராமானுஜர்.

புதிதாக மதம் மாறிய அரசன் முதல் அவன் பிரஜைகள் வரை வந்து வணங்கவும் வழிபடவும் திருநாராயணபுரம் பயன்பட்டது.

இத்திருக்கோயில் கட்டப்பட்டதே ஓர் அதிசயம். மைசூர் பகுதியில், துளசிக்காட்டின் வழியாகப் போய்க்கொண்டிருந்த போது, புற்று ஒன்று தெரிந்தது.

அந்தப் புற்றுக்குள் திருநாராயணப்பெருமான் விக்கிரகம் ஒன்றினைக் கண்டெடுத்தார். முஸ்லீம்கள் படையெடுத்த காலத்தில் இவ்விக்கிரகத்தைப் புற்றுக்குள் யாரோ ஒளித்து வைத்திருக்க வேண்டும். புற்றுக்குள் அகப்பட்டவர் மூலவர்.

எனவே மூலவரை எடுத்துவந்து திருநாரணபுரத்தில் கோயில் கொள்ளச் செய்தார் இராமானுஜர்.

திருக்கல்யாணபுரம் என்று அந்த ஊருக்குப் பெயரிட்டார். தாமே கைங்கர்யங்கள், திருஆராதனைகள் செய்தார்.

திருக்கோயில்களில் மூலவர் என்று கோவிலுக்குள் இருப்பார். உத்சவமூர்த்தி என்பவர் திருவீதிஉலா வருவார். திருநாராயணபுரத்தில் மூலவர் இருக்கிறார். கோவில் ஆகம ஐதீகப்படி உத்சவமூர்த்தி இல்லாதது ஸ்ரீராமானுஜருக்குப் பெரிய குறையாகப் பட்டது.

திருவிழாக்கள் நடத்துவதற்கு உத்சவமூர்த்தியே தேவை. ராமானுஜருக்கு திருவிழாக்கள் நடத்துவதிலும், பொதுமக்கள் கூடி ஸ்ரீமந் நாராயணனை அனுபவிப்பதிலும் பற்று உள்ளவர்.

தியானத்தில் ஆழ்ந்தார் ஸ்ரீராமானுஜர். அவருக்கு திருநாராயணப் பெருமான் தோன்றினார்.

“ராமானுஜா! நீ செய்வதெல்லாம் பொதுமக்கள் கைங்கர்யம். முஸ்லீம் அரசர்கள் படையெடுத்தபோது நான் புற்றுக்குள் மறைக்கப்பட்டேன். மூலவரைக் காணாதவர்கள் உத்சவமூர்த்தியை டெல்லிக்கு எடுத்துப் போய் விட்டார்கள். டெல்லி அரசர் மாளிகையில் உத்சவமூர்த்தி இருக்கிறது.”

இராமானுஜர் நேரே டெல்லிக்குச் சென்று அங்கே அரசு செலுத்திய முகம்மதியரிடம் “எங்கள் குலதெய்வம் ராமப்பிரியர் இங்குள்ளார். அவரைத் தருதல் வேண்டும்” என்று வேண்டினார்.

கொள்ளையிட்டு வந்த பொக்கிஷசகல முழுவதும் தேடிக்கொள்ள அனுமதி தந்தார் பாதுஷா. பொக்கிஷ சாலையில் ராமப்பிரியர் விக்கிரகம் இல்லை!

அந்த விக்கிரகத்தை டெல்லி அரசன் மகன் தன் வசம் வைத்திருப்பதை இராமானுஜர் உணர்ந்தார். முடிவில் ராமப்பிரியரைப் பெற்றுக் கொண்டார் ஸ்ரீராமானுஜர்.

ராமப்பிரியருக்கு ஸ்ரீசம்பத் குமாரப் பெருமாள் என்று மற்றொரு பெயர் உண்டு.

தேடி வந்த விக்கிரகத்தை “என் செல்லப்பிள்ளை கிடைத்தது!” என்று சொல்லி மடியில் வைத்து மகிழ்ந்தார்.

இப்போது திருநாராயணபுரத்துக் கோவிலுக்கு மூலவரும் கிடைத்தார். திருவீதி திருநாள் உத்சவத்திற்குச் செல்லப்பிள்ளையும் கிடைத்தார். திருநாராயணபுரத்துக் கோவில் கைங்கர்யம் பரீபூர்ணம் பெற்றது.

டெல்லியிலிருந்து உத்சவமூர்த்தி ராமப்பிரியரை சுமந்து கொண்டு வரும்போது இடர்பாடு ஒன்று நிகழ்ந்தது.

பாதுஷா மனம் ஒப்பி ராமப்பிரியர் விக்கிரகத்தைக் கொடுத்தாலும், அவ்வாறு கொடுத்ததை அரசரது அந்தரங்க விகவாசிகள் அதனை விரும்பவில்லை.

எனவே விக்கிரகம் சுமந்து செல்லும் ஸ்ரீராமானுஜரை வழிமறித்துப் பிடுங்கும் திட்டம் தீட்டிச் சண்டைக்கு வந்தனர்.

டெல்லி அரசர் தம் விகவாசிகளுடன் போரிட வலிமையற்ற நிலைமையில், வழியிலே எதிர்பட்ட ஹரிஜனங்கள் இராமானுஜருக்கு உதவி செய்து முறியடித்துத் துரத்தினார்கள்.

ஹரிஜனங்கள் உதவி இல்லாவிட்டால் உத்சவமூர்த்தி செல்லப்பிள்ளையென்னும் ராமப்பிரியர் டெல்லிக்கு முற்றுகையுடன் போய்ச் சேர்ந்திருப்பார்.

இயல்பாகவே, ஹரிஜனங்கள்மீது பற்றும் பாசமும் கொண்ட இராமானுஜர் அவர்கள் செய்த மாபெரும்

உதவிக்காக “ஹரிஜன மக்கள் திருநாராயணபுரம் கோவிலுக்குள் வரலாம்; வழிபடலாம்; தொட்டும் வணங்கலாம்” என்று சலுகை தந்தார்.

கைம்மாறு கருதாமல் செய்த ஹரிஜன மக்களுக்கு நன்றிக் கடனாக சலுகை செய்தார் இராமானுஜப் பெருந்தகை.

முதன்முதலாக ஆவயப் பிரவேசம் ஹரிஜன மக்களுக்குச் செய்து வைத்த உரிமை ஸ்ரீராமானுஜருக்குச் சேரும்.

திருநாராயணபுரம் கோவிலுக்கே அப்பெருமை உடையது.

உயர்ந்தவர்கள், தாழ்ந்தவர்கள் என்ற வேற்றுமையை விலக்கியவர்.

ஹரிஜன மக்களை திருக்குலத்தார் என்று அழைக்கும்படி செய்தவர் இராமானுஜர். உயர்குலம் - தாழ்ந்த குலம் என்னும் பேதம் அறுந்தது!

திருநாராயணபுரம் என்னும் மேலக் கோட்டை, ஸ்ரீரங்கத்து வைஷ்ணவக் கோட்டைக்குச் சமமாக விளங்கியது.

இராமானுஜர், திருநாராயணபுரத்தை விட்டு ஸ்ரீரங்கம் புறப்பட எண்ணினார்.

பொதுமக்கள், கோவில் சேவார்த்திகள் யாவரும் ஸ்ரீராமானுஜரைப் பிரிய மனம் இவ்வாமல் தவித்தார்கள்.

“தேவரீர்! திருக்கமல முகம் காணாமல், பேசாமல் எப்படி வாழ்வோம்?” இவ்வாறு கண் கலங்கினார்கள்.

“நாம் இந்தத் தீவ்வியக் கூடித்திரத்தில் நித்தியமாக வாசம் செய்வோம். எம்மைப் போல பஞ்சலோகத்தில் விக்கிரகச் சிலை செய்து விடுங்கள். உங்களோடு நாமும், நம்மோடு நீங்களும் பேசலாம்!”

இவ்வாறு இராமானுஜர் சொல்லியதால் திருநாராயணபுரம் கூடித்திரத்தில் ஸ்ரீஉடையார் விக்கிரகத்திற்கு “தமருகந்த திருமேனி” என்னும் மகிமை பொருந்துவதாயிற்று.

பன்னிரண்டாண்டு காலம் திருநாறாயணபுரத்தில் ஞான அரசு செலுத்திய இராமானுஜர் ஸ்ரீரங்கம் நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

35. கூரத்தாழ்வான் குணச்சிறப்பு

மோழன் அரசசபையில் கூரேசர், பெரியநம்பிகள் இருவர்களுக்கும் பிடுங்கும்படி உத்திரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது என்று முன்னர் படித்தோம்.

தலைவனைக் காப்பதற்காக தங்கள் கண்களை இழந்தார்கள் சீடர்கள்.

ஸ்ரீஇராமானுஜரின் இரு கண்கள் போன்ற கூரேசரும், பெரியநம்பியும் கண் இழந்து தவித்தபோது அரச சபையில் உதவி செய்வார் இல்லை.

கண்ணிழந்த தந்தையை அவரது மகள் அத்துழாய் அழைத்துச் சென்றாள்.

கூரேசன், “இந்த இடத்திலிருந்து என்னை அழைத்துப் போகும் தருமத்தைச் செய்ய எவரும் இல்லையா?” என்று அறைகூவினார்.

அரசனின் பணிப்பெண் ஒருத்தி “நான் இருக்கிறேன்!” என்று கூரேசரை அழைத்துப் போனாள்.

பின்னர், தக்க வைத்தியரைத் தேடி அத்துழாயும், பணிப்பெண்ணும் சென்று நோயுற்றவர் கண்ணுக்கு வைத்தியம் செய்தார்கள்.

பெரியநம்பியின் வயோதிகம் காரணமாக அதிர்ச்சி அதிசயமாக, மகள் அத்துழாய் மடியில் தலைவைத்து உயிர் நீத்தார்.

தங்கள் ஆச்சாரியனுக்கு அபவாதம் அங்கஹீனம் வாராமல் காத்ததில் சீடர் இருவருக்கும் மகிழ்ச்சி இருந்தது.

உயிர் பிரிந்த பெரியநம்பிக்கு அவ்வூர் வைஷ்ணவர்கள் ஸமஸ்காரம் செய்தார்கள். கூரத்தாழ்வானை, ஸ்ரீரங்கம் கொண்டு போய் சேர்த்தார்கள்.

இதன் மத்தியில் இராமானுஜரைத் தேடி இழுத்து வர, சோழஅரசன் ஆட்களை ஏலிவிட்டான். இராமானுஜர் ஏற்கனவே ஸ்ரீரங்கத்தை விட்டு மேற்கே போய்விட்டார் என்றும் நீலகிரி வழியாக மைசூர் பிரதேசம் வரை எங்கும் காணமுடியவில்லையென்றும் ஆட்கள் வந்து சொன்னார்கள்!

கண் இழந்த கூரத்தாழ்வான், உடல் தேற அரங்கநாதரைச் சேவிக்க வந்தார்.

அப்போது இராஜாவின் அரசப்பிரகடனம் அமுலில் இருந்த காலம்.

எனவே, கூரத்தாழ்வானுக்கு அரங்கநாதர் கோவிலுக்குள் நுழையும் அனுமதியைக் கோவில் நிர்வாகிகள் மறுத்து விட்டார்கள்.

அரசியல் ஆட்சி ஆன்மீக ஆட்சியை எப்போதும் பயமுறுத்தும் என்பதற்கு, கூரத்தாழ்வான் நிலைமை ஒரு எடுத்துக்காட்டு.

“என் குருநாதர் என் கண்ணுக்குத் தெரியமாட்டார். அகக்கண்ணால் பார்க்க வேண்டும். அரங்கமாதகரத்தின் ஸ்ரீரங்கநாதன் திருக்கோயில், படிக்கற்களில் நான் விழுந்து வணங்க வேண்டும்” என்று கேட்டார்.

“கூரத்தாழ்வாரை கோவிலுக்குள் விடாதே!” என்று வாயில்காப்போருக்கு உத்தரவு இடப்பட்டிருந்தது.

“தாங்கள் கோவிலுக்குள் செல்லலாம், அதற்கு ஒரு நிபந்தனை தேவை!”

“என்ன?”

“இராமானுஜரின் உறவு தேவை இல்லையென்றால், சேவிக்க விடுவோம்!”

“எம்பெருமானே இராமானுஜர்தான். அவர் உறவைத் துண்டித்துக் கொண்டு ஸ்ரீரங்கநாதரைச் சேவித்து என்ன பயன்?”

மீண்டும் தட்டுத்தடுமாறி தமது வீடு போய்ச் சேர்ந்தார்.

இங்கு நடைபெற்ற சேதிகள் யாவும் ஸ்ரீராமானுஜருக்கு அவ்வப்போது பிறர் சொல்லக் கேட்டு துன்புற்றார். ஸ்ரீராமானுஜரின் அந்தரங்க சீடர், மாருதி ஆண்டான் அடிக்கடி வந்து கூரேசனைப் பார்த்து ஸ்ரீராமானுஜரின் சீரிய தெண்டினைச் சொல்லுவார்.

மைசூர் நாட்டிலே வைஷ்ணவம் தழைத்து ஓங்கும் செய்தியைக் கேட்டுக் கண்ணிழுந்த கூரேசர் மகிழ்ச்சி யடைந்தார்.

இராமானுஜரைத் துன்புறுத்திய சோழன் கண்டமாலை நோய் வந்து இறந்து விட்ட செய்தி அறிந்தான் மாருதி ஆழ்வான்.

உடனடியாக இச்செய்தியை ஊர்ஜிதம் செய்து கொண்டு, திருநாரணபுரம் வந்து “திருவரங்கம் திரும்பலாம்!” என்றார்.

திருவரங்கம் திரும்பும் நல்ல சூழ்நிலை ஏற்படவே, ஸ்ரீராமானுஜர் காவிரியை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

காவிரி ஸ்நானம் முடித்து, அரங்கநாதன் சேவையை முடித்துக் கொண்டு நேராகக் கூரத்தாழ்வான் வீட்டை யடைந்தார். குழந்தை போல கூரேசனைக் கட்டிப் பிடித்துக் கண்ணீர் விட்டார்!

“குருநாதரே! என் ஞானக் கண்ணை எவரும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.”

சிறிதும் மனம் கலங்காத சீடரை தமது சீடனாக எண்ணாமல் குருநாதர் போல எண்ணினார் என்றாலும் தகும்.

ஞானக்கண் பெற்றவர் என்பதற்குக் கோபுரக் கலசம் வைத்தாற்போல கூரேசன், “என்னைக் காட்டிக் கொடுத்தவர்

நாலூரான் என்பவர். அவர் மனம் துன்பம் அடைகிறது. அன்னுரை அழைத்து அவருக்குத் தாங்கள் மன்னிப்புத் தர வேண்டும்!" என்று வேண்டிக் கொண்டார்!

கூரேசன் தனது எதிரிக்கும் பாவவிமோசனத்தை யதிராஜரிடமே யாசித்தார்! எவ்வளவு உயர்ந்த உள்ளம்.

செல்வம் துறந்த பெரியவர்; பதவி துறந்த பெரியவர்; தியாககத்தின் சிகரம். காமம், வெகுளி, கோபம் முன்றையும் துறந்த மகாசீலர் ஒருவரால்தான். இத்தகு வேண்டுதல் கேட்க முடியும். பகைவனுக்கும் அருள்மோட்சம் கேட்டு வாங்கித் தரும் சிறந்த வைஷ்ணவர் கூரேசர்.

கூரேசரின் தியாக வெள்ளத்தில் நீந்த முடியாமல் இராமானுஜர் அழுந்தி அழுந்தி கண்குளிர அழுதார். கிடைப்பானோ இத்தகு சீடன்!

சீடர், தளர்ச்சியடைந்தார் என்றறிந்த இராமானுஜர், "கூரேசர் நமக்கு முன்னதாகப் போய் திருமாலு அடையப் போகிறார். இது அவர் செய்த புண்ணியம்" என்றார்.

சில தினங்களில் கூரேசர் திருநாட்டை அலங்கரிக்கப் போய்ச் சேர்ந்தார்.

கூரேசர் மறைவு, பெரும் இழப்பாக இருந்தாலும், கூரேசர் மகன் பராசரன் அன்பும் அறிவும் வைஷ்ணவத்திற்குத் துணை நிற்கும் என்று ஸ்ரீராமானுஜர் நம்பினார். பலர் முன்னிலையில் பாராட்டும் கொடுத்தார்.

சிறந்த குருவினால், சீடன் உயர்வு பெறுவான் என்பது உலக வழக்கு.

கூரேசர் என்னும் சீடன் காரணமாக குரு உயர்வு பெற்றார் என்பது சரித்திரம் காட்டும் உண்மை.

கூரேசர் பெருத பட்டத்தை அவர்தம் குமாரர் பராசரர் பெறும் பேறு கிடைத்தது.

36. புகழ் உடல் நிலைத்தது

ஸ்ரீராமானுஜருக்கு வயது நூறுக இருந்த சமயம் சதாபிஷேக சடங்குகள் ஸ்ரீரங்கத்தில் விமர்சையாக கொண்டாடப்பட்டன.

அவரது அத்யந்த சீடர்கள் பலர் காலமாகி விட்டாலும் அவருக்குச் சீடர்களின் எண்ணிக்கை பெருகிக் கொண்டே வந்தது.

ஸ்ரீராமானுஜர் நூறு வயதாக இருந்த காலத்தில் 700 ஜீயர்கள் ஆங்காங்கு மடங்களிலும் திருக்கோவில்களிலும் தனிப் பொறுப்பை ஏற்று நடத்தி வந்தவர்கள்.

இவர்களுக்குள் 74 ஜீயர்களைத் தமது அன்புக்குப் பகத்திரமாக வைத்திருந்தார் ஸ்ரீராமானுஜர்.

உடையவருக்குச் சீடர்கள் பதினேராயிரம் பேர் பூனூல் அணிந்த சீடர்கள். பன்னீராயிரம் பேர் பூனூல் அணியாத சீடர்கள். 700 ஜீயர்களும் துறவிகள். எழுநூறு பெண்டிர் வைஷ்ணவிகளாக விளங்கி வந்தார்கள்.

இவை தவிர பலபல ஆயிரம் ருபர்கள் வைஷ்ணவத் தையும், ஸ்ரீராமானுஜரையும் சார்ந்து நின்றார்கள்.

100 வயதான சதாபிஷேகம் மகத்தான முறையில் கொண்டாடப்பட்டது.

உயர்குலம், தாழ்குலம் என்னும் பேதமற்ற வைஷ்ணவ குலத்தை நிலைநாட்டினார் ஸ்ரீராமானுஜர்.

ஸ்ரீரங்கத்தில் நம்மாழ்வார் விக்கிரகம் பிரதிஷ்டை, ஆழ்வார்கள் பிரபந்தம் ஒதுதல், ஆண்டாள் பிரதிஷ்டை, இராமானுஜர் நூற்றந்தாதி ஒதல் யாவும் செய்தார்.

கோயில் பணியிலும், ஸ்ரீரங்க நகரத்துப் பணிகளிலும், கோவில் சீரமைப்பிலும், சமுதாயச் சீரமைப்பிலும் அவர்தம் திட்டங்கள் பரிபூரணமாக இயக்கம் பெற்று இனிதே நடைபெற்று உயர்ந்தது.

மைசூரிலிருந்து, ஸ்ரீரங்கம் வந்து இருபது ஆண்டுகள் வாழ்ந்த ஸ்ரீராமானுஜர் முதுமைப் பிராயத்திலும் கோவில் திருப்பணி செய்து, நடமாடும் தெய்வமாகக் காட்சி அளித்தார்.

மைசூரைச் சார்ந்த திருநாரணபுரத்தில், தம்மைப் பிரிய மனமில்லாத பக்தர்களுக்கு தமது விக்கிரகத்தை “தானான உருவம்” தந்து, ஸ்ரீரங்கம் ஏகினார்.

ஸ்ரீரங்கத்தில் அவரது வயது முதிர்ந்த நிலையைக் கண்டு அவரைப் போல பழகும் ஒன்று அமைக்க வேண்டுமென அன்பர்கள் வேண்டுகோள் விடுத்தனர்.

ஸ்ரீபெரும் புதாரில் அவரது திருஉருவத்தை பிரதிஷ்டை செய்யும் ஆவல் இருந்தது.

“தான் உகந்த உருவம்” என்று பெயர் சொல்லி தமது உருவத்தை படிமம் செய்து கொள்ளவும் பிரதிஷ்டை செய்யவும் ஸ்ரீபெரும்புதார் வள்ளல் அனுமதி அளித்தார்.

ஸ்ரீபெரும்புதார் இராமானுஜர் உருவம் பிரதிஷ்டையான தினம் அவரது உடம்பில் 120 ஆண்டு காலம் பரிபூர்ண வாழ்வு வாழ்ந்த உடம்பில் தளர்ச்சி தோன்றியதாகும்.

எம்பார் மடியிலே தமது முடியை வைத்து வடுகநம்பி
மடியிலே திருவடிகள் நீட்டி ஸ்ரீராமானுஜர் கண் வளர்ந்தார்.

ஸ்ரீரங்கத்து வீதிகள் அலங்கரிக்கப்பட்டன. பெரியும்
பூவும் தெருவிவங்கும் பூத்துக் கிடந்தன. மங்களதீபங்கள்
ஆரத்திக்காக ஆங்காங்கே எரிந்து கொண்டிருந்தன.

வாத்தியங்கள் முழங்க, சாமரம் வீச, இராமானுஜரின்
சரம விக்ரகம் தாங்கிய விமானம் புறப்பட்டது.

எங்கும் நடைபாவாடை விரிக்கப்பட்டது.

எம்பெருமானார் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார்!

37. “ஸ்ரீராமானுஜம்”

ஸ்ரீராமானுஜர் பரிபூர்ண ஆயுள் வாழ்ந்தவர். 120 ஆண்டு
காலம் 1017 கி.பி. முதல் 1137 கி.பி. வரை அவர் பொன்னுடம்பு
வாழ்ந்தது. அவர் வாழ்ந்த காலத்திலேயே புகழும் அவரோடு
வளர்ந்தது. அறுபதாண்டு காலம் ஸ்ரீரங்கத்தில் ஞானமுரசாக
வாழ்ந்தார். எஞ்சிய அறுபதாண்டு காலம், இந்திய மண்ணின்
திருக்கேத்திரங்கள், திவ்விய ஸ்தலங்கள் யாத்திரை செய்தார்.
பல திருக்கோவில்களை அவர் கட்டினார்; பல நியமங்களை
வகுத்தும் தந்தார்.

அவரது சீலை, திருநாரணபுரம், ஸ்ரீரங்கம், ஸ்ரீபெரும்புதூர்
ஆகிய மூன்று இடங்களில் விளங்கி நிற்கின்றன.

இராமானுஜரைப் பொறுத்தவரை நீதியால் வந்ததிதாரு
நெடும் தருமநெறி அல்லால், சாதியால் வந்த சிறு நெறியை
அறியார் என்றே சொல்லுதல் வேண்டும்.

வள்ளுவன் வகுத்த நெறியை வள்ளுவன் என்பது போல,
ஸ்ரீராமானுஜர் வாழ்ந்து வகுத்த நெறிகளை ஸ்ரீராமானுஜம்
என்று சொல்ல வேண்டும்.

பக்தர்களுக்குள்ளும் பாகவதர்களுக்குள்ளும் சகோதரத் துவம் சமத்துவம் நிலவ வேண்டும். குலம் சாத்ரி என்ற பிரித்தாளும் மனப்பான்மை கூடாது என்பது அவர் கண்ட முடிவு.

பரமபதத்திற்கு எழுந்தருள இருந்த நிலையில் அவரது சீடர்கள் கேட்டதற்கு இணங்க, எண்பத்திரண்டு வார்த்தைகள் அருளினார். இந்த வார்த்தைகள் ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தின் ரத்தினங்கள். ஸ்ரீவைஷ்ணவ நம்பிக்கையுள்ளவர்கள் நெஞ்சிலும் நினைவிலும் என்றென்றும் பொன்னே போல் போற்றி வைக்கும் பொக்கிஷம் போன்றவை.

ஆண்டவனை எவ்வாறு அந்தரங்க பக்தியுடன் வழிபடுவாயோ அவ்வாறே அவனுடைய அடியார்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் வழிபடு. பகவான், அவனுக்குத் தொண்டு செய்யும் பாகவதன், உனது ஆசானியன் மூவரும் சம அந்தஸ்து உள்ளவர்கள்.

பரமசச்சாரிய புருஷர்கள் விட்டுச் சென்ற கிரந்தங்கள் மீது பக்தியுடையவனாக இருப்பாயாக!

உனது பஞ்சேந்திரங்களுக்கு ஆட்பட்டு நைந்து போகாதே!

அற்பமான நூல்களில் மனம் பறிகொடுக்காமல் பகவான் அற்புதங்களையும் பகவானைப் பற்றிய பாடல்களிலும் மனசைச் செலுத்த வேண்டும். செல்வச் சேர்க்கையாகல் துன்பம் விளையும். ஞானமே நித்திய செல்வம்.

தகுந்த குருநாதன் கிடைத்தால் நமது ஐம்புலனது குறும்புகள் நம்மை விட்டொழியும்; அழியும்.

உனது உணர்வுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல், பகவானை உணரும் ஒரே உணர்வுகளும் அவ்வாறு உணர்த்துகிற குருவுக்கும், பகவானுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுப்பாயாக!

பணி செய்தால், கடவுள் அன்பர்களுக்கு பணி செய்; பகவானுக்குப் திருப்பணி செய்; புலன்களுக்குப் பணி செய்து வீணாகி விடாதே!

தன்னலத்தை மறந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும் பகவானுக்கும் பணி செய். உண்மையை உணர்ந்து பகவானைப் பணி; சரணாகதியே உண்மையான ஞானம்!

ஆழ்வார்கள், ஆச்சார்யர்களை ஒருபேரதும் மறவாமல், நினைவில் இருத்தி வைத்திருக்க வேண்டும்.

திருக்கோபுரங்களைக் கண்டதும், விக்ரீரக்ங்களைக் கண்டதும், அவை கல்லென்றும் மண்ணென்றும் கட்டிடம் என்றும் எண்ணாமல், அவை திருமாவின் உறைவிடம், பூலோக வைகுந்தம் என்று நம்பிக்கை உணர்ச்சி உண்டாதல் வேண்டும்.

அடியவர்கள் எவரானாலும் அவர்களை ஜாதியாலோ, குலத்தாலோ உயர்வு-தாழ்வு கற்பிக்காமல் எல்லோரும் ஓர் குலம் என்னும் உன்னதமான நிலையை ஸ்ரீவைஷ்ணவன் வளர்க்க வேண்டும்.

வயிற்றுப் பெருமான் பொருட்டு வாழ்ந்து கொண்டிருக்காமல் திருவாய்மொழி - திவ்வியபிரபந்தம் ஒதுவதற்காகப் பிறந்த பிறவியாக எண்ணுதல் வேண்டும்.

வருங்காலம் எப்படியோ, என்னவோ என்று விரயப்பட்டு நொந்து கொண்டிருப்பவன் தவறு செய்தவன் ஆவான். பழவினையின் பயன்போல அமையும் என்று உல்லாசத்தோடு உலகத்தை அனுபவிக்க வேண்டும். எல்லாம் ஆண்டவன் இட்ட திருப்பணி என்று எண்ணி வாழவேண்டும்.

ஸ்ரீபரஷ்யத்தைப் படியுங்கள், படிக்கச் சொல்லி கேளுங்கள்.

ஆழ்வார்கள் பாகரத்தை பாடம் செய்யுங்கள். திருப்பதிகளுக்கும் திவ்ய தேசங்களுக்கும் நம்மால் இயன்ற பணிகள் (அமுதுபடி சாத்துபடி முதலானவை) செய்ய வேண்டும்.

திருநாராயணபுரத்தில் ஒரு கூரை வீடு கட்டி வாசம் பண்ணுங்கள்.

முடியவில்லையானால், இருக்கும் இடத்திலேயே மந்திரங்களை ஒதி நல்வாழ்க்கை நடத்துங்கள்.

இதுவும் முடியவில்லையென்றால் ஒரு குருவை நாடி அந்த பாகவதர் அன்பைப் பெற்று உய்யுங்கள்.

ஆக “ஸ்ரீராமானுஜம்” என்பது என்ன?

அடியார்கள் வாழவேண்டும்; அவர்கள் சமதர்மத்துடன் வாழவேண்டும்; ஒரு கோலோச்சும் ஒரு எண்ணத்துடன் வாழவேண்டும். அதாவது மறந்தும் பகைமை பாராட்டாமல், அன்பு செய்து வாழ்வீர்களாக என்பதே இராமானுஜர் தந்த மெய்ப்பொருள் தத்துவம்.

சீராகும் எதிராகன் திருவடிகள்வாழி
திருவரையில் சார்த்திய செந்துவாடைவாழி
ஏராகும் செய்யவடி எப்பொழுதும்வாழி
இவங்கிய முந்நூல் வாழி/இணைதோள்கள் வாழி
சேராததுய்ய செய்யமுகச் சேரதிவாழி
தூமுறுவல் வாழி துணைமலர் கண்வாழி
ஈரானு திருநாமம் அணிந்த எழில்வாழி
இனி திருப்போடு எழில் ஞான முத்திரைவாழி!

- முற்படி -

(பிரேமா பிரகர வெளியீடுகள்)

	புராண நூல் வரிசை	ரூ.	பை.
ஸ்ரீ	விநாயகர் புராணம் (டெம்மி சைஸ்-Bound)	175	00
ஸ்ரீ	விநாயகர் புராணம் (Crown size-Paper Back)	100	00
ஸ்ரீ	கந்த புராணம் இரண்டு பாகங்கள்	220	00
ஸ்ரீ	கந்த புராணம் இரண்டு பாகங்கள் இணைந்த ஒரே நூல் (Hard Bound) =	270	00
ஸ்ரீ	தேவி பாகவதம் மூன்று பாகங்கள்	290	00
ஸ்ரீ	தேவி பாகவதம் மூன்று பாகங்கள் இணைந்த ஒரே நூல் (Hard Bound) =	350	00
ஸ்ரீ	சிவமஹா புராணம் 3 பாகங்கள், 3 நூல்கள் =	290	00
ஸ்ரீ	சிவமஹா புராணம் மூன்று பாகங்கள் இணைந்த ஒரே நூல் (Hard Bound) =	320	00
ஸ்ரீ	அறுபத்து மூவர் கதைகள் (டெம்மி சைஸ்-Bound)	180	00
ஸ்ரீ	அறுபத்து மூவர் கதைகள் (Demmy size-Paper Back)	130	00
ஸ்ரீ	விஷ்ணு புராணம் (Crown size-Paper Back)	115	00
ஸ்ரீ	விஷ்ணு புராணம் (Dy size-Hard Bound)	190	00
ஸ்ரீ	கருட புராணம்	60	00
ஸ்ரீ	குருவாயூரப்பன்	40	00
ஸ்ரீ	வன்னிய புராணம்	32	00

ஸ்ரீ வசவ புராணம்	60	00
ஸ்ரீ பன்னிரு ஆழ்வார்கள் கதைகள்	35	00
ஸ்ரீ ஆதிசங்கரா	25	00
ஸ்ரீ ராமானுஜர்	30	00
ஸ்ரீ சுவாமியே சரணம் ஐயப்பா	25	00
ஸ்ரீ நாரதர் புராணம்	50	00
சித்தர் பாடல்கள்	140	00
ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி புராணம்	32	00
திருமலை திருப்பதி புராணம்	40	00
கணபதி ஹோமம்	18	00
பிரதோஷம்	20	00
சந்திர காண்டம்	50	00
கம்ப ராமாயணம் (முழு உரைநடை H.Bound)	300	00
மகாபாரதம் (வசன வடிவில்-H.Bound)	140	00
ஸ்ரீமத் பாண்டிரங்க பக்த விஜயம்	170	00
பன்னிரு ஜோதிலிங்கத் தலப் புராணம்	40	00
பஞ்ச பூதலிங்கத் தல புராணம்	40	00
அபிராமி அந்தாதி	10	00
திருக்கயிலாயம் மானசரோவர் தரிசனம்	45	00
திருப்புகழ் பாமாலை	30	00
திருஅருட்பா பாமாலை	30	00
திருஅருட்பிரகாசவள்ளலார் சரிதம்	125	00
வள்ளலாரின் திருஅருட்பா 6ம் திருமுறை	230	00
திருமந்திரம் (மூலம் மட்டும்)	120	00
ஸ்ரீமத் பகவத் கதை	35	00
ஸ்ரீ ரமண மகரிஷி (சரிதமும் உபதேசமும்)	115	00
ஸ்ரீ நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தம் (மூலம் மட்டும்)	240	00
திருப்புகழ் (முழுதும்)	அச்சில்	
மங்கம்மா சத்திரத்து மனமோகன கதைகள்	125	00
குரு சிஷ்யக் கதைகள்	35	00

மற்றும் கதைகள், சிந்தனையாளர் நூல்கள், பொன்மொழிகள், ஜோதிட நூல்கள், சுய முன்னேற்ற நூல்கள், சமூக, சரித்திர நாவல்கள், மாம நாவல்கள் முதலிய விவரங்கள் கொண்ட இலவச விலைப்பட்டியலுக்குத் தொடர்பு கொள்க:

பிரேமா பிரசுரம்,
59, ஆற்காடு சாலை,
கோடம்பாக்கம், சென்னை - 24.
☎ : 24800325, 24833180

Koviloor Digital Library
சிறந்த நூல்கள்!

குறைந்த
விலையில்!!

பிரேமா
பிரசுரம்

1952
நிறுவப்பட்டது

சென்னை ❀ 600024.